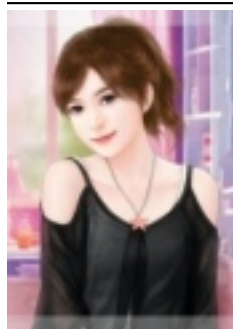

Trùm Lầu Ba

Contents

Trùm Lầu Ba	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34

Trùm Lầu Ba

Giới thiệu

Cô hết lần này để lần khác làm phiền anh, ngang nhiên xông thẳng vào phòng hết mựn đồ thì lại m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trum-lau-ba>

1. Chương 1

Phản Dẫn “ Tần Chấn?” “Là tôi. Anh là?” “ Viên Diệp.” “ Viên Diệp?” Tần Chấn tạm dừng năm giây, “ Cậu là Viên Diệp?!” “ Phải, đã lâu không thấy.” Viên Diệp cười nói. “Thật là đã lâu không thấy.” Tần Chấn trong thanh âm tràn ngập kinh hỉ,“ Cậu như thế nào lại biết số điện thoại của tôi? Chúng ta sau khi tốt nghiệp thì không còn liên lạc, cậu hiện tại ở nơi nào? Tôi nghe nói cậu kế thừa sự nghiệp của lão ba cậu ở Mỹ trở thành trùm ngành du thuyền. Cậu thật sự là không có suy nghĩ, rõ ràng chính là thế gia có tiền, trước kia khi còn ở trường học lại giả nghèo với tôi,cậu...” “ Tần Chấn, tôi có chuyện muốn nhờ cậu hỗ trợ.”

Viên Diệp ngắt lời hẳn. “ Cái gì? Lâu như vậy không liên lạc, giờ mới điện thoại cho tôi thế nhưng còn có việc muốn nhờ tôi hỗ trợ, cậu thật đúng là ‘vô sự bất đẳng tam bảo điện’* nha!” (* tức là không có chuyện thì không đến tìm) Tần Chấn cười ha ha vài tiếng, “ Bất quá tôi tha thứ cho cậu, ai bảo trước kia khi ở trường học, công khóa của tôi đều là dựa vào tài năng của cậu mới thuận lợi tốt nghiệp, cậu có chuyện gì cần tôi hỗ trợ?” (công khóa là một ngành học thì phải) “Tìm một chỗ cho tôi ở nhờ một thời gian.” “ Sao?” “ Chị !” Nghe thấy em gái sốt ruột lớn tiếng kêu gọi, Tĩnh Vu Hiểu dừng lại cước bộ quay đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy Tĩnh Vu Hi đang hướng cô bước nhanh tới. “Làm sao vậy?” cô trong nháy mắt hỏi, “Em không phải đã quên chuyện gì muốn đòi công đạo với chị đấy chứ ?” “Chị muốn đi đâu?” Tĩnh Vu Hi thở hổn hển trừng mắt hỏi cô. “Về nhà nha.” cô đương nhiên trả lời em gái. Một phút đồng hồ trước, cô còn ở trong quán của chị Khúc Thiên , vốn là muốn đi ăn bữa tối, sau đó thuận tiện hỗ trợ, không nghĩ tới lại bị phát hiện cô đang bị sốt nên bắt cô phải chạy về nhà nghỉ ngơi. “Về nhà là hướng bên kia.” Tĩnh Vu Hi chỉ về một hướng cùng với hướng cô đang đi chệch một góc 90 độ, lớn tiếng giận dữ nói. Tĩnh Vu Hiểu ngậy ngốc sững sốt một giây, mới xấu hổ cười, đưa tay gỡ gỡ mái tóc ngắn “Chị giống như thật sự đi nhầm nha, hẳn là đi bên kia mới đúng.” Tĩnh Vu Hi bắt đầu thở nhẹ một hơi, đưa tay sờ trán cô, vẻ mặt lo lắng nhìn cô. “ Chị, chị có khỏe không? Bằng không chị quay lại quán chờ em một chút đóng cửa xong em đưa chị trở về.” “ Không cần, không phải em vừa mới đáp ứng Gia Quân muốn qua đó với cô ấy sao?” Tĩnh Vu Hiểu vẫy tay lắc đầu nói. Gia Quân là bạn đồng học trung học của Tĩnh Vu Hi, hai người cảm tình vẫn tốt lắm, cũng không có bởi vì tốt nghiệp, tiến vào xã hội hoặc kết giao bạn trai mà xa cách, các cô vẫn bảo trì chặt chẽ liên lạc. Gần đây Gia Quân ngoài ý muốn bắt gặp bạn trai bắt cả hai tay, chuyện này đối với cô ấy tạo thành đả kích rất lớn, cho nên tâm tình vẫn thực không ổn định. Thân là bằng hữu tốt nhất của Gia Quân, Vu Hi luôn dùng hết khả năng bồi ở bên người cô ấy, để tránh cô ấy nhất thời hồ đồ mà làm ra cái việc gì ngốc nghếch. “Nhưng mà chị phát sốt.....” Tĩnh Vu Hi lo lắng nhìn chị gái. “ Không quan hệ, đợi chị qua tiệm thuốc mua thuốc hạ sốt uống xong sẽ không sao,” Tĩnh Vu Hiểu cự tuyệt hảo ý của em gái, “ Chị mỗi lần chỉ cần xông bồn thảo, cả người đột nhiên thấy mệt mỏi, cùng với bị cảm mạo, cho nên em không cần lo lắng cho chị đâu.” Cô là một người phiên dịch sách báo ngoại văn, làm việc này cũng đã lâu tuy rằng thu nhập cũng không phải thực ổn định, nhưng cũng không lo chết đói, hơn nữa so với bất luận kẻ nào cũng đều được đọc trước sách mình thích, cho nên cô chọn công việc này. “ Chị ngay phương hướng về nhà cũng nhầm, bảo em có thể nào không lo lắng?” Tĩnh Vu Hi nhún mày nói. “ Ai, em biết rõ chuyện này với việc chị phát sốt không quan hệ, chị chỉ là cảm giác về phương hướng kém một chút mà thôi.” “ Nếu chỉ là cảm giác về phương hướng kém, em sẽ không phải lo lắng như vậy.” Tĩnh Vu Hi thở dài nhìn cô. Tĩnh Vu Hiểu nghe vậy lộ ra một chút xấu hổ lại nghịch ngợm tươi cười. Rõ ràng cô mới là chị gái, kết quả từ sau khi ba mẹ đột nhiên tai nạn xe cộ qua đời, người lo lắng hậu sự cùng chịu trách nhiệm mọi việc cũng là em gái kém cô một tuổi ba tháng, lại nói tiếp, cô làm chị thật sự là thực vô dụng. “ Vu Hi, em có cảm thấy chị thực phiền toái hay không, giống như luôn ở phía sau em, gia tăng gánh nặng của em?” cô thỉnh linh hỏi. “ Đừng có nói ngốc nghếch, tuy rằng chị có điểm mơ hồ, thần kinh lại yếu đuối, thái độ sống có chút trì trệ, làm cho người ta không thể không lo lắng, nhưng là nếu muốn trở thành gánh nặng của em, vẫn còn chưa đủ đâu!” Tĩnh Vu Hi nghiêm trang nhìn cô. “ Em đang làm phê phán hay đang an ủi chị đây?” Tĩnh Vu Hiểu có chút dở khóc dở cười. “ Đại khái đều có đi.” Tĩnh Vu Hi nhún nhún vai, “ Tóm lại, chị trước theo em quay lại quán, lát nữa em đưa chị trở về.” Tĩnh Vu Hiểu nhìn em gái lắc lắc đầu, có chút dăm chiêu nói: “Vu Hi, em có hay không nghĩ tới, có lẽ chính là em cùng ba mẹ đã mất đối với chị chiều cổ quá mức chu đáo, mới có thể làm cho chị đã hai mươi sáu tuổi, lại vẫn không thể sống độc lập được?” Tĩnh Vu Hi kinh ngạc nhìn chị gái, suy tư về vấn đề chưa từng nghĩ tới này. Đối với cô mà nói, chiều cổ người chị gái mơ hồ này tựa như hô hấp tự nhiên giống nhau, cô từ lúc còn nhỏ đã theo cha mẹ làm như vậy, cho nên chưa bao giờ nghĩ tới như vậy có thể là sai, thẳng đến giờ phút này cô mới đột nhiên có cảm giác cảnh tỉnh. Cô cùng ba mẹ trong quá khứ là thật sự đã làm sai sao? Nếu bọn họ không quá độ bảo hộ chị trong mọi chuyện, hiện tại chị có thể một mình đảm đương được mọi việc hay không? Cô đột nhiên đối diện với chuyện này sinh ra hoài nghi. “ Chị, chị thật sự cảm thấy như vậy sao?” Tĩnh Vu Hi còn thật sự hỏi. “ Chị cũng không biết, chính là cảm thấy chị đối với mọi việc còn mơ hồ như vậy, tựa hồ không tốt lắm, dù sao chị cũng hai mươi sáu tuổi, hẳn là phải tự học chiều cổ chính mình mới đúng.” Tĩnh Vu Hiểu hổ thẹn cúi mặt. “ Nói thật, nghe thấy chị có ý nghĩ như vậy em cảm thấy thực vui mừng.” “ Thật vậy chăng? Chị hiểu được cũng thực vui mừng nha.” Tĩnh Vu Hiểu hai mắt sáng ngời, lập tức cao hứng nhếch miệng cười. Tĩnh Vu Hi nhìn không được có chút xem thường. “ Mới khen ngợi chị một câu, chị liền lộ nguyên hình?” Tĩnh Vu Hiểu có chút ngượng ngùng đi đi tụt, sau đó lấy biểu tình thật sự nhìn em gái. “ Vu Hi, từ giờ trở đi em không cần quá quan tâm tới chị được không? Để cho chị thử tự chiều cổ chính mình, chị thật sự

không muốn trói buộc em cả đời.” “Chị là chị gái của em, không phải là trói buộc.” Tỉnh Vu Hi lời lẽ chính nghĩa sửa lại cho đúng, “Huống hồ chị cũng không phải không biết tự chiều cố mình như chị nói, ít nhất kinh tế của chị độc lập, chưa bao giờ hỏi mượn tiền em, không phải sao? Ngược lại, chị còn thường hỏi em thiếu hay không thiếu tiền dùng, nếu thiếu chị lại cho em, không phải sao?” “Chị thấy chị cả đời này đại khái chỉ có điểm này có thể miễn cưỡng được coi là ưu điểm.” Tỉnh Vu Hiểu thở dài. “Chị, chị không cần nói như vậy được không? Chị kỳ thật có rất nhiều ưu điểm.” “Tỷ như cái gì?” Tỉnh Vu Hiểu nhin không được ngắt lời cô hỏi, “Chị không biết làm việc nhà, không biết nấu cơm, phản ứng trì độn, làm chuyện gì luôn vứt bừa bãi, thậm chí ra ngoài mua đồ ở ngay ngoài ngõ cũng lạc đường, tìm không thấy đường về nhà?” “Đó là bởi vì chúng ta vừa mới vừa chuyển đến nhà trọ tám lầu này không lâu, cho nên...” “Vấn đề là em và chị cùng nhau chuyển tới đó, nhưng em lại hoàn toàn không có chuyện lạc đường, mà chị sau khi chuyển tới đó ở một tháng rồi vẫn không tìm thấy đường về nhà.” (Chị mắc chứng mù hướng rồi =)) “Đó là bởi vì...” “Ai! Quên đi, Vu Hi, chị tự biết khuyết điểm của chính mình, cho nên em không cần tìm lý do hoặc lấy cớ đến an ủi chị.” Tỉnh Vu Hiểu trái lại an ủi về mặt lo lắng của em gái, “Chị hiện tại chỉ hy vọng chính mình có thể độc lập một chút, cho nên em cứ quay lại quán làm việc của em đi, buổi tối yên tâm đi bồi Gia Quân, không cần phải thay chị lo lắng được không? Chị hiện tại sẽ không lạc đường, thật đấy.” Nhìn chị gái biểu tình thật sự, cùng với trong mắt cô lóe lên hy vọng được tín nhiệm, Tỉnh Vu Hi rốt cục đối với cô nhẹ nhàng mà gật đầu. “Được rồi! Vậy chị cẩn thận một chút, nhớ rõ về nhà xong phải khóa cửa, còn có, ở trên đường đừng quên tới hiệu thuốc mua thuốc uống, biết không?” “Đã biết.” Tỉnh Vu Hiểu thuận theo đáp lại “Chị về nhà đây!” “Cẩn thận một chút.” Tỉnh Vu Hiểu gật gật đầu, sau đó mỉm cười vẫy vẫy tay, xoay người bước trên đường về nhà. Kỳ quái, đầu như thế nào càng lúc càng choáng váng? Vừa mới kia ở hiệu thuốc được sĩ cho cô uống một cốc là cái loại thuốc gì đặc biệt? Bên trong thành phần hình như có cồn đi? Nếu không như thế nào cảm giác lại giống như uống rượu vậy? Cô chỉ cần uống một ngụm cũng say a! Tỉnh Vu Hiểu một tay bám vào tường ngoài nhà trọ, một tay chống cằm lúc đầu óc càng choáng váng, đầu óc đều là hai chữ “nguy rồi”. Trời ạ, cô không nên ngắt đi như vậy chứ? Vừa mới mở miệng hương Vu Hi cam đoan có thể chiều cố chính mình, không nghĩ tới quay người lại liền phát sinh loại sự tình này, có phải cô trời sinh nhất định muốn làm cho người ta lo lắng, không thể độc lập tự chủ được hay không? Không được, chính là cái gọi là “nhân có thất thủ, mã có loạn đề” (Tương tự ta nói ‘Sông có khúc, người có lúc’), tình huống này xảy ra một lần không có nghĩa là sẽ phát sinh vĩnh viễn. Cho nên, chuyện này cô tuyệt đối không thể để Vu Hi biết, nếu không Vu Hi vĩnh viễn cũng sẽ không tin tưởng cô có thể tự chiều cố chính mình. Nghĩ như vậy, cô lập tức mở túi lấy ra di động, ấn nhanh số điện thoại di động của em gái, thừa dịp thời điểm mình hoàn toàn thanh tĩnh nói cho Vu Hi biết, mình đã an toàn về nhà, nếu không còn ở trong cơ thể cô tác loạn như thế này, làm cho cô say rượu như người điên thì thật là xong rồi. Điện thoại vang ba tiếng sau khi đã kết nối được, cô không nói hai lời, lập tức đem những lời muốn nói đã chuẩn bị tốt từ trước phun ra, “Uy, Vu Hi, chị đã về nhà. Được sĩ ở hiệu thuốc muốn chị nghỉ ngơi nhiều, chị đang chuẩn bị đi tắm rửa rồi đi ngủ, như vậy đi, em đi công tác đi, bye bye!” Nghe thấy Tỉnh Vu Hi đầu bên kia truyền đến hai tiếng bye bye, Tỉnh Vu Hiểu rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngồi xuống bên đường. Nhưng mà cô biết nếu mình thật sự ngồi ở đây, đêm nay đại khái chỉ có cách ngủ dưới đất cho nên cô cố gắng mở mí mắt đang nặng sụp, liếc nhìn làm cho chính mình không bị men rượu trong cơ thể đánh bại, từng bước một chậm chạp đi lên cửa chính của nhà trọ tám lầu. Dùng chìa khóa mở cửa đẩy cửa mà vào, sau đó phịch một tiếng đóng cửa lại, cô suy yếu đi đến trước thang máy, ấn phím, cửa thang máy lập tức liền mở ra, cô cơ hồ là dựa vào tường lần người tiến vào trong thang máy. Cồn liên tục ở trong cơ thể cô tàn sát bừa bãi, cô cảm thấy chính mình cả người choáng váng choáng váng nặng nề, ngay cả đứng cũng không yên. Trời ạ, cái cảm giác hỗn loạn choáng váng này, giống như là ngồi thuyền bị say sóng vậy, thật là..... “Hi!” kỳ thật cũng rất thoải mái. Cô cả người ngồi tựa vào trong thang máy cười khê ra tiếng. Cửa thang máy lẳng lặng đóng lại, cô một mình ở trong thang máy cười một lúc, một hồi lâu sau, mới đưa tay ấn cái nút điều khiển. Lầu 8, lầu 8, lầu 8..... Ở nơi nào nha? Ần, cái trên cùng kia khẳng định sẽ không sai, trên cùng..... Trên cùng..... Vô ý thức ấn cái nút trên cùng xuống, cô nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác choáng váng vui sướng, thẳng đến khi cửa thang máy đình một tiếng mở ra, cô mới lắc lắc lắc lắc đứng dậy đi ra khỏi thang máy, tựa vào tường lấy chìa khóa ra mở cửa. Khách khách, Khách khách..... Viên Diệp đang ngồi ở phòng khách xem tivi, bỗng nhiên lại nghe thấy thanh âm tựa hồ có người đang ở ngoài dùng chìa khóa mở cửa nhà hắn, hắn hoài nghi theo sơ pha đứng lên, thông thả đi đến trước cửa chính. Khách khách, Khách khách..... Ngoài cửa thanh âm vẫn liên tục. Hắn nhin không được nhú mày, hơi do dự một chút, liền xoay ổ khóa, đem cửa chính mở ra. Một cô gái theo động tác hắn mở cửa, nhảy mắt ngả vào lòng hắn. Hắn kinh ngạc mở to hai mắt, hoàn toàn không biết bay tới điểm phức

này là tốt hay là xấu. Còn có, cô gái này là ai vậy? Cô gái trong lòng hắn thông thả ngẩng đầu lên, làm cho hắn có thể thấy rõ ràng diện mạo của cô. Cô có khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt hạnh tròn tròn, sống mũi thẳng, miệng hồng nhuận khéo léo, chỉnh thể xem ra rất đẹp; khí chất của cô tươi mát thanh nhã, ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, làm cho hắn có loại cảm giác kinh diễm. Liếc thấy hắn, cô gái đầu tiên là trừng mắt nhìn, trên mặt có chút biểu tình ngốc nghếch, tiếp theo hé mở đôi môi đỏ mọng đối hắn mỉm cười nói: “Hi.” “Hi.” Viên Diệp bất tri bất giác cũng trả lời cô một tiếng hi, sau đó cô gái đột nhiên đưa tay đẩy hắn ra, thực tự nhiên tiêu sái bước vào nhà, giống như say rượu lắc lắc lắc lắc hướng phòng hắn đi đến. Viên Diệp ngây ra như phỗng sững sờ tại chỗ một lúc lâu, sau mới đột nhiên bình tĩnh bước đi đuổi theo cô. “Này cô, xin hỏi cô đến đến nơi này có chuyện gì sao?” hắn vội vàng ngăn trở đường đi của cô. “Tôi về nhà nha.” cô gái chỉ vào chính mình đối hắn nhếch miệng cười. “Về nhà?” “Đúng, về nhà, ngủ, anh đừng chặn đường.” cô gái cười đẩy hắn ra, sau đó mở cửa phòng đi vào, tiếp theo phịch một tiếng đóng cửa lại. Viên Diệp lại sững sờ tại chỗ, trên mặt biểu tình một mảnh mờ mịt. Về nhà, ngủ, anh đừng chặn đường. Xem cô nói như là điều đương nhiên vậy, cô có đi nhầm nhà hay không? Nơi này như thế nào lại là nhà của cô? Cô gái này rốt cuộc là từ đâu đến? Hắn nhăn mày, bước đến trước cửa phòng, giơ tay đang định gõ cửa muốn cô gái trong phòng kia đi ra nói rõ ràng hết thảy mọi chuyện, lại đột nhiên linh quang chợt lóe nhớ tới những lời Tần Chấn từng nói với hắn. Tần Chấn nói: Gian nhà trọ này là tôi thuê, bởi vì không thích ở tại khách sạn, lại thường đi công tác ở Đài Bắc nên mới thuê gian phòng này để ở. Bất quá thời gian tôi ở cũng không nhiều, so ra thì em gái tôi ở nhiều hơn. Đương nhiên, nếu tôi đã đáp ứng đem phòng ở cho cậu mượn, tự nhiên sẽ dặn em gái đừng tới đó nữa. Tôi sẽ nói với nó đã hết hạn thuê, mà tôi không tiếp tục ký hợp đồng, cho nên cậu cứ việc yên tâm ở, tuyệt đối không có người tới quấy rầy cậu. Khá lắm, tuyệt đối không có người đến quấy rầy hắn, tên Tần Chấn kia khẳng định là đã quên nói cho em gái của hắn biết chuyện! Viên Diệp chậm rãi thu hồi cánh tay ở giữa không trung đang chuẩn bị gõ cửa, sau đó thở dài thật mạnh. Tuy rằng Tần Chấn nói đã đem phòng này cho hắn mượn ở, nhưng nó đúng là vẫn còn thuộc về Tần Chấn cùng người Tần gia, hắn là khách không thể giọng khách át giọng chủ đem chủ nhân đuổi ra khỏi cửa được đi? Bất quá nói lại, căn hộ này có ba phòng, hắn phòng nào không chọn, sao lại chọn đúng cái phòng mà em gái của Tần Chấn kia quen dùng để ngủ chứ? Tất cả mọi thứ của hắn đều để trong đó, bao gồm cả quần áo, đồ dùng cá nhân, giờ phải làm sao để cầm lại mấy thứ kia? Lắc lắc đầu, hắn cảm thấy hiện tại điều duy nhất đáng được ăn mừng, chính là trong hai gian phòng trống khác đều có đầy đủ hết đệm chăn, nếu không trời biết hắn phải làm như thế nào để vượt qua đêm nay giữa trời lạnh giá tháng mười hai? Nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt, hắn khẽ thở dài một hơi, xoay người lo lắng xem đêm nay hắn ngủ ở gian phòng nào. Mất một tuần, thật vất vả mới quen thuộc phòng cùng giường lại bị người khác chiếm đi, Viên Diệp ở trên chiếc giường xa lạ lặn qua lộn lại sau một lúc lâu, mới chậm rãi chìm vào mộng đẹp. Nửa đêm, cửa phòng hắn đột nhiên lẳng lặng mở ra rồi lại đóng lại, một bóng người mảnh khảnh sờ soạng trèo lên giường hắn, sau đó xóc chăn lên, nằm xuống bên cạnh hắn mà ngủ. Rất ấm áp, mùa đông buổi tối quả nhiên hai người ngủ cùng nhau rất ấm áp. Tỉnh Vu Hiểu nửa tỉnh nửa mê mỉm cười, đem thân thể càng thêm xích vào gần, cọ xát nường tựa hắn. Cô cảm thấy đêm nay ôm Vu Hi đặc biệt tốt, ấm áp, làn da trơn nhẵn sờ vào cũng rất tốt, Vu Hi có phải hay không dùng sữa tắm gì mới, nếu không da thịt xúc cảm như thế nào lại không giống bình thường? Trừ bỏ xúc cảm ở ngoài thay đổi, ngay cả mùi hương giống như cũng thay đổi. Cô đem mũi dán trên da thịt hắn, dọc theo đường cong thân thể hướng lên trên ngửi. Đột nhiên trong lúc đó, tựa như trâu vằn, toàn bộ giường rung mạnh cô mở hai mắt, chỉ thấy hé ra khuôn mặt xa lạ nam tính treo ngay trước mặt cô, gương mặt cương nghị, cá tính, một đôi mắt to mà thâm thúy, có thần sáng ngời nhìn chằm chằm cô. Soái ca! Đây vẫn là lần đầu trong đời cô mơ thấy đàn ông, nhưng lại là một đại soái ca, này thật sự là rất thần kỳ nha! Không cần hoài nghi, đây đương nhiên là một giấc mộng xuân, nếu không nửa đêm tỉnh lại phát hiện chính mình bị một người đàn ông xa lạ, nửa thân để trần đặt ở bên dưới chẳng phải là muốn hù chết cô? Cho nên đây đương nhiên là một giấc mộng, nhất định là mộng, sẽ không sai. Nếu là một giấc mộng, cô ở trong mộng thỏa mãn một chút hắn là không quan hệ gì đi? Cô mỉm cười với soái ca, sau đó thông thả vươn hai tay vòng trụ cổ hắn, sau đó ngẩng đầu lên nhẹ nhàng ở bạc môi của hắn đặt một nụ hôn. Ân, ngọt ngọt, mềm, ấm áp, nguyên lai hôn môi chính là loại tư vị này nha, so với trong tưởng tượng có phần không giống, thật là có điểm thất vọng nhỏ. Bất quá nếu dùng tới đầu lưỡi, cảm giác hắn là sẽ khác đi? Nhìn bạc môi mím chặt trước mắt, cô không tự chủ được vươn đầu lưỡi khẽ liếm cánh môi chính mình một chút, do dự không biết nên bắt đầu từ đâu. Cô chưa từng cùng người khác hôn môi qua, vừa mới kia một chút là hoàn toàn không cần kinh nghiệm, bởi vì kia chính là miệng cùng miệng trong lúc đó tiếp xúc mà thôi, ngay cả trẻ nhỏ ba tuổi cũng biết. Nhưng mà nếu muốn dùng đến đầu lưỡi lại là cách hôn của người lớn, cô nên làm như thế nào đây? Hơn nữa miệng của hắn vẫn mím

chặt, chuyện này thật đúng là khó khăn. Sau một lúc lâu do dự, cô quyết định trực tiếp tiến đến. Dù sao đây cũng chỉ là một giấc mộng thôi, cho dù làm không đúng cũng sẽ không có ai biết, không phải sao? Đây là một giấc mộng xuân của cô, cho dù tỉnh lại có còn nhớ rõ hết thấy mọi việc trong mộng, cô cũng tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào bao gồm cả Vu Hi. Cho nên tiến tới đi! Cô lại lần nữa ngẩng đầu dựa vào hắn, vươn cái lưỡi dính hương của cô trước hôn cánh môi của hắn, sau đó liền bỗng nhiên tiến vào trong miệng hắn đụng tới cả răng nanh của hắn. Cô thật sự có đụng tới răng nanh của hắn sao? Tỉnh Vu Hiểu bỗng nhiên trở nên không xác định, bởi vì đầu lưỡi của cô mới duỗi ra tiến vào miệng hắn, cả người tựa như đột nhiên bị cuốn đến giữa một cơn lốc xoáy nóng cháy mà kịch liệt làm cho cô nháy mắt mất đi mọi cảm giác. Đàn ông đều là cảm quan động vật, cho dù biết rõ không thể, nhưng nếu phụ nữ cứ một lần, một lần khiêu khích dưới thân vẫn là thuận theo dục vọng mà hành động. Viên Diệp bị cô gái bên cạnh đánh thức, hoàn toàn không biết cô leo lên giường hắn lúc nào. Khi hắn tỉnh lại, theo phản ứng trực giác hắn ấn cô xuống bên dưới cho tới khi xác định được thân phận người kia, hắn trừ bỏ kinh ngạc cùng sự hoài nghi, cũng không có cảm giác muốn được kích tình, thẳng đến khi cô đột nhiên lấy phương thức ngốc nghếch ngoài ý muốn hôn hắn, khiêu khích hắn, làm cho hắn bất thành linh trong nháy mắt bị dụ hoặc chế trụ mà hoàn toàn không khống chế được. Nói thực ra, hắn luôn luôn không thích loại phụ nữ tự dâng lên miệng mình thế này, bởi vì những người phụ nữ này đối với hắn đều có mục đích, không phải bởi thể trạng, đáng người, về ngoài, thì chính là bởi gia sản của hắn. Cho nên một khi đụng tới loại sự tình này, hắn luôn lạnh lùng cự tuyệt đối phương, tuyệt không lưu tình. Nhưng người con gái này nửa đêm lại vụng trộm lên giường hắn, lại đem lại cảm giác kỳ lạ khiến hắn quên hết thấy. Hương vị ngọt của cô, toàn thân da thịt tựa như em bé bóng loáng nhẵn nhụi, làm cho người ta yêu thích không buông tay. Hắn nhớ rõ tóc của cô ngắn, ngắn đến thậm chí không kịp vuốt, nhưng khi hắn đưa tay chạm vào tóc cô, lại có cảm giác mềm mại như tơ. Hắn nhất định phải bảo cô vì hắn mà nuôi tóc dài. Hắn hôn môi cô, mặt cô, sau đó dần dần trượt xuống cổ, xương quai xanh cùng bộ ngực sữa của cô. Khi hắn hôn lên bộ ngực mềm mại mà no đủ của cô, cảm giác được cô mãnh liệt thở gấp, cả người vì vui thích mà nhịn không được run rẩy, than nhẹ một tiếng. Trời ạ, phản ứng của cô làm sao có thể như thế nhanh chóng mà ngọt ngào, như thế thuần túy mà trực tiếp? Một người phụ nữ làm cho đàn ông tha thiết mong muốn như vậy, bảo hắn như thế nào cự tuyệt được đây? Mang theo mỉm cười, hắn bắt đầu khiêu khích cô mãnh liệt, nhiệt tình, mà phản ứng của cô cũng giống như hắn suy nghĩ vậy trực tiếp, nhiệt liệt, hơn nữa mị hoặc cơ hồ làm cho hắn không khống chế được. Hô hấp của cô trở nên rất nhanh mà đứt quãng, liền cùng hắn. Cô rốt cục không chịu nổi sự vuốt ve khiêu khích của hắn nữa, hai tay của cô bắt đầu cấp tốc ở hắn trên lưng chạy loạn, thân hình mềm mại ở dưới thân hắn lại càng không ngừng mấp máy, còn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ thống khổ. Phản ứng của cô giống như xử nữ chưa hiểu chuyện, nếu Viên Diệp còn có một tia lý trí tồn tại, mà không bị nhiệt tình cùng dục vọng tràn ngập hắn sẽ phát hiện đến điểm này. Đáng tiếc giờ này khắc này hắn căn bản là tình trùng hướng nào, trừ bỏ muốn cô, muốn chính mình chôn sâu ở trong cơ thể cô, cảm thụ toàn bộ cô, đầu hắn rốt cuộc nghĩ không ra chuyện thứ hai. Viên Diệp đem cô đặt ở dưới thân, bỏ đi trói buộc giữa hai người, đem chính mình đặt mình vào trong cô vì hắn duỗi thân mà mở ra hai chân, sau đó dùng sức tiến vào cơ thể cô. “A!” thành linh xảy ra đau đớn làm cho Tỉnh Vu Hiểu nhịn không được kêu ra tiếng sợ hãi, mười ngón nháy mắt bầu chặt vào bả vai hắn. Cô đau đến trợn to hai mắt, giãy dụa muốn hắn đẩy ra, mới làm cho hắn kinh ngạc tìm về một ít lý trí, phát hiện sự thật kinh người cô đúng là xử nữ. Tại sao có thể như vậy? Cô dám nửa đêm bò lên giường đàn ông, thậm chí còn gần gũi sờ loạn hắn, phụ nữ lớn mật lại nhiệt tình như vậy, làm sao có thể là một xử nữ được? Nhưng nghĩ lại phản ứng của cô cùng với động tác trúc trắc của cô, đúng vậy, biểu hiện của cô đích thực là xử nữ. Ông trời, hắn rốt cuộc là ma quỷ dẫn dắt hay là làm sao vậy? Sao lại để chuyện hoang đường này phát sinh, hắn rốt cuộc là làm sao vậy? Mà người phụ nữ này lại là vì cái gì mà tiếp cận hắn? Hắn nhắm mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lệ ẩm ướt trước mắt này, đột nhiên cảm giác được sự tức giận thành linh xảy ra. Cô ta là có kế hoạch, có mục đích nên bò lên giường hắn sao? Tức giận ở trong nháy mắt bao trùm dục vọng, hắn lui về phía sau rời khỏi cơ thể cô, cô lại đột nhiên ưm một tiếng, hai chân cô thon dài nâng lên bám vào bên hông hắn đưa hắn hung hăng kéo trở lại. Chợt va chạm làm cho hai người đều nhịn không được rên rỉ ra tiếng, cũng làm cho Viên Diệp dục vọng lại lần nữa dâng lên tràn ra khó có thể quay đầu. Hắn trong mắt đầy dục hỏa, hai tay đột nhiên chế trụ thắt lưng mảnh khảnh của cô, sau đó bắt đầu ở trong cơ thể cô kịch liệt rong ruổi, thẳng đến khi hai người đều bị thứ tình cảm mãnh liệt khiến người ta sợ hãi này hoàn toàn cắn nuốt mới thôi.

2. Chương 2

Ánh sáng mặt trời lặng lẽ chiếu vào phòng ngủ. Viên Diệp chậm rãi tỉnh táo lại, vừa mở mắt liền thấy trước mắt hé ra khuôn mặt xinh đẹp nhu hòa nằm nghiêng cạnh hắn, mà mũi hắn ngửi bốn phía đều tràn ngập hương thơm của cô. Cơ hồ là lập tức, hắn nhớ tới hết thảy mọi chuyện tối hôm qua, nhớ tới hai người nhiệt tình cơ hồ muốn cháy giường, cùng với mục đích và âm mưu cô tiếp cận hắn. Hắn mảy lập tức nhú chặt lên, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm khắc mà lạnh khốc.

Hắn đột nhiên đứng lên, tuyệt không để ý động tác xuống giường của mình khiến cô bị đánh thức. Mà cô quả nhiên bị hắn đánh thức. Tỉnh Vu Hiểu thông thả mở mắt ra, cảm giác toàn thân giống như bị xe cán qua người, hoặc bị đánh bay lên cao. Cô bị làm sao vậy, vì sao toàn thân đau nhức như vậy? Cô nghi hoặc nhăn mặt, vừa nhắc mắt, lại bị cái nhìn của người đàn ông đứng ở bên giường khiến cô sợ tới mức hai mắt mở to, thiếu chút nữa hét lên thất thanh. “Mặc xong quần áo, đi ra bên ngoài.” người đàn ông kia lạnh lùng quăng ra những lời này với cô, mặc kệ phản ứng của cô liền xoay người ra khỏi phòng. Tỉnh Vu Hiểu ánh mắt di động theo hắn, mới khiếp sợ phát hiện chính mình đang ở trong một gian phòng hoàn toàn xa lạ. Đây là chuyện gì xảy ra? Cô mặt không có chút máu trừng mắt trước mọi thứ xa lạ này, chuyện tối hôm qua phát sinh, từng chuyện từng chuyện rõ ràng trở lại làm cho cô cả người cứng ngắc thiếu chút nữa biến thành hoá thạch. Trời ơi, này rốt cuộc là làm sao, cô như thế nào lại chạy đến chỗ này chứ? Tuy rằng không biết đây là làm sao, nhưng cô lại nhớ rõ là chính mình tự đi vào gian phòng này. Cô nhớ rõ thay cô mở cửa là một người đàn ông biểu tình lạnh lùng đủ để đông chết người, cũng nhớ rõ hắn hỏi qua cô tới nơi này làm cái gì, mà cô lại trả lời hắn về nhà ngủ, còn muốn hắn đừng chặn đường. Úc, trời ạ, cô rốt cuộc đã làm cái gì vậy? Tuy rằng cô đã sớm thừa nhận chính mình là một kẻ mơ hồ, nhưng về nhầm nhà, đi nhầm cửa, ngủ nhầm giường còn chưa tính, cô tối hôm qua còn... Nhớ tới tối hôm qua cô còn tự cho là mộng xuân, Tỉnh Vu Hiểu nhin không được hai gò má đỏ rực, phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ. Trời ạ, trời ạ, trời ạ! Cô rốt cuộc đã làm chuyện gì vậy? Cô hiện tại rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Cô chưa từng nghĩ tới chính mình nhưng lại làm ra chuyện cường bạo đàn ông, loại sự tình này..... Úc, trời ạ, cô thật sự rất muốn chết. Chuyện này cô tuyệt đối không thể để Vu Hi biết, nếu không, không chỉ cô sẽ có phiền toái, ngay cả người đàn ông ngoài phòng kia cũng có khả năng bị liên lụy, hơn nữa kết cục khẳng định so với cô còn thảm hơn. Hơn nữa việc này căn bản hắn không sai, cô mới là kẻ đầu sỏ, “dùng sức mạnh” với người đàn ông kia nha. Ô..... Thật muốn khóc, thật muốn chết nha, nhưng mà như vậy căn bản là không giải quyết được vấn đề, việc duy nhất cô hiện tại có thể làm chính là giải thích cùng với chịu trách nhiệm. Sau khi ôm đầu ngồi ở trên giường thống khổ sấm hối một lúc lâu, Tỉnh Vu Hiểu rốt cục về mặt cầu xin theo trên giường đứng lên, nhặt quần áo trên sàn, từng thứ, từng thứ một mặc lên, sau đó về mặt như là tội nhân muốn đi lĩnh tội hướng phòng nghỉ bên ngoài đi tới. Trong phòng khách, người đàn ông vô tội bị cô cường bạo kia (), gương mặt lạnh lùng đang ngồi ở sofa. Hắn nghe thấy tiếng bước chân của Tỉnh Vu Hiểu, bỗng nhiên quay đầu nhìn cô một cái, khiến cô sợ tới mức đột nhiên cả người cứng ngắc đứng ở tại chỗ, không dám cử động dù chỉ một chút. Bốn phía nhất thời lâm vào một mảnh trầm tĩnh, làm cho cô ngay cả hô hấp cũng trở nên thật cẩn thận, không dám dùng sức nhiều. Nhưng cô cũng biết như vậy sợ hãi rụt rè căn bản là không giải quyết được sự tình, Sự việc này là do cô làm ra, cô sẽ phụ trách giải quyết nó. Cá tính của cô tuy rằng mơ hồ, nhưng không phải một kẻ thiếu trách nhiệm. Hít sâu một hơi, cô kiên định bước từng bước đến trước mặt hắn, sau đó khom người thật sâu chào. “Thực xin lỗi, tôi sẽ phụ trách.” Phản ứng của cô hoàn toàn ngoài dự đoán của Viên Diệp, làm cho hắn nhin không được mảy may, nhưng giây tiếp theo hắn lập tức bình tĩnh đại ngộ. “Thật sự là rất giỏi.” hắn khước môi giơ lên một tia cười lạnh, thông thả mà châm chọc vỗ tay nói. Tỉnh Vu Hiểu mở to mắt, lộ ra vẻ mặt mờ mịt khó hiểu mà nhìn hắn. Hắn là đang khen ngợi cô thái độ dũng cảm phụ trách thực rất giỏi sao? Cô có nên hưởng hắn cảm ơn hay không? Ân, hắn là có đi. “Ách, cảm ơn.” cô ngại ngùng gật gật đầu với hắn. Viên Diệp hoàn toàn không thể khống chế chính mình mà giật mình trợn to hai mắt thẳng tắp trừng trừng nhìn cô. Người phụ nữ này đang làm cái quỷ gì vậy? “Cô cho là giả ngu sẽ không có chuyện gì sao?” hắn phục hồi tinh thần lại lạnh giọng trào phúng nói. Tỉnh Vu Hiểu lập tức dùng sức lắc đầu, chột lại dùng lực gật đầu. “Tôi sẽ phụ trách, thật sự.” Cô nghiêm trang hướng hắn hứa hẹn. “Cô thực cho rằng tôi ngu xuẩn như vậy đúng không của cô?” Viên Diệp cười lạnh nhìn cô. “Trúng kế?” Vu Hiểu trừng mắt nhìn, không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn. Hắn không phải là nghĩ đến cô nói muốn phụ trách, kỳ thật chính là muốn lấy cớ đào tẩu đấy chứ? “Anh hiểu lắm, tôi là thật sự muốn phụ trách, tuyệt đối không phải nói lấy lệ để có lý do rời đi, thật sự.” cô còn cam đoan với hắn. “Tôi tin tưởng,” hắn chế giễu nói, “Bởi vì cô căn bản là muốn phụ trách với tôi không phải

sao?” Tuy rằng cách nói của hắn có điểm kỳ quái, nhưng ý muốn phụ trách của cô cũng là thật sự, cho nên cô dùng sức gật đầu với hắn, tỏ vẻ mình đối với việc này vô cùng thành thực. “Không cần.” Viên Diệp hừ lạnh. “Sao?” Tỉnh Vu Hiểu ngậy ngốc ngạc nhiên một chút, mở to mắt nhìn hắn, “Không cần?” cô thật cẩn thận nhìn hắn hỏi, trên mặt rõ ràng không xác định. “Đúng vậy, chuyện này không cần cô phụ trách.” hắn ngoài cười nhưng trong không cười nói với cô. “Không cần phụ trách?” cô cẩn thận lặp lại lời hắn nói. “Cô thực thất vọng?” hắn nhướn mày hỏi. Thất vọng? Cô lập tức dùng sức lắc đầu, cả người cao hứng thiếu chút nữa muốn bay lên. Hắn nói không cần cô phụ trách à! Cô không phải đang ở trong mộng đi? “Anh thật sự là người tốt!” cô đột nhiên đi nhanh tới trước mặt hắn, kích động nắm lấy hai tay của hắn dùng sức lắc lắc, “Cám ơn anh, cảm ơn anh!” Viên Diệp trở tay không kịp, lại một lần bị phản ứng của cô dọa sợ tới mức nghẹn họng nhìn trân trối, hoàn toàn nói không ra lời. Hắn trừng mắt nhìn cô, trong mắt nhanh chóng che kín đề phòng. Cô ta thật sự sao? Cô ta có ý tiếp cận hắn, chẳng lẽ không phải vì có ý đồ với hắn sao? Vì sao sau khi nghe thấy hắn nói không cần phụ trách, cô lại cao hứng thành cái dạng này? Cô ta có phải đang diễn trò hay không? Đúng vậy, cô ta nhất định là đang diễn trò, nếu không khi nãy mất đi cơ hội phụ trách với hắn mà cô trăm phương nghìn kế tính toán, cô hẳn là rất thương tâm khổ sở vì kế hoạch của chính mình thất bại, làm sao có thể còn cười được chứ? Cô ta sợ dĩ còn cười được, nói vậy chỉ có một lý do, cô ta tuyệt đối phải là mỹ nhân rắn rết giỏi về tâm kế, hắn nhất định phải cẩn thận ứng phó. “Nếu chúng ta song phương đều đồng ý cô không cần phụ trách, như vậy xin mời rời đi.” hắn rút tay lại, lãnh đạm hướng phía ngoài cửa làm một động tác tiễn khách. Cô hẳn là sẽ tiếp tục tìm biện pháp để ở lại trong này đi? Hắn đang ở trong lòng trào phúng cực độ, không nghĩ tới chỉ thấy cô tươi cười rạng rỡ dùng sức gật đầu, sau đó khấn cấp hướng ra cửa chạy như điên mà đi, nháy mắt biến mất để mặc hắn vẫn đứng sau cửa. Viên Diệp cứng họng trừng mắt nhìn cánh cửa, ngây ra như phỗng ngồi ở trên sô pha, sau một lúc lâu vẫn không định thần được. Sao, tại sao có thể như vậy chứ? Hắn không tin cô thật sự đơn giản như vậy liền rời đi, cô hiện tại nhất định còn đợi ở ngoài cửa, cố gắng nghĩ muốn dùng cái lý do gì để lại có thể bước vào nhà hắn. Đáng tiếc là, mặc kệ cô có dùng lý do gì, hắn cũng sẽ không để cô thực hiện được. Hai tay ôm ngực, hắn ung dung đi về phía sau dựa vào sô pha, chờ chuông cửa vang lên. Nhưng thời gian từng giây từng giây trôi qua, mắt thấy cô rời đi đã gần mười phút, nhưng chuông cửa lại vẫn đang im lặng không tiếng động. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ cô ta đến không có lý do gì, cho nên tới bây giờ vẫn không có động tĩnh gì sao? Viên Diệp có chút đắm chiêu nhìn chằm chằm cửa lớn một hồi lâu, rốt cục nhìn không được từ sô pha đứng lên, thật cẩn thận đi đến trước cửa, dùng mắt mèo trên cửa nhìn ra ngoài. Sao? Không có người! Vì sao lại không ai chứ? Hắn hoài nghi nhíu mày, mắt vừa chuyển, liền mở lớn cửa ra, mà ngoài cửa quả thực không có một bóng người! Hắn tựa đầu ngoài cửa, quay trái quay phải nhìn ba lần, như vậy mới tin tưởng cô gái kia thật sự cứ như vậy rời đi. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ thật sự là hắn lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, hiểu lầm cô ta sao? Hắn đem cửa khóa lại, tiêu sái trở lại ngồi trên sô pha, ngồi còn chưa ấm chỗ, chuông cửa đột nhiên vang lên. “Reng reng” Viên Diệp mày rậm nhướn lên, khóe miệng lập tức nhếch lên một chút cười lạnh. Hắn đã nói mình làm sao có thể nhầm lẫn được, xem đi, cô ta không phải đã trở lại sao? Hắn nhàn nhã bắt chéo hai chân, quyết định không để ý tới, để cho cô tự động hết hy vọng bám lấy hắn. Nhưng hắn đã đánh giá sai quyết tâm của cô ta, chuông cửa không chỉ có hai hồi, ba hồi, bốn hồi vang lên, hơn nữa mỗi tiếng vọng lại khoảng cách còn càng lúc càng gần, đến cuối cùng tiếng chuông căn bản không có ngừng lại, tựa hồ trừ phi chuông cửa cháy hỏng, nếu không tuyệt không từ bỏ vậy. Người phụ nữ này quả thật là rất có tâm kế! Chuông cửa còn chưa cháy, đầu hắn đã muốn nổ tung trước, hắn rốt cục nhìn không được đứng dậy, bước đi đến trước cửa lớn, mở cửa ra. Đứng ở ngoài cửa quả nhiên là cô gái kia! “Cô rốt cuộc muốn như thế nào?” hắn hai tay ôm ngực, lạnh lùng trừng mắt nhìn cô hỏi. Tỉnh Vu Hiểu vẻ mặt co quắp nắm hai tay, không biết làm sao cúi đầu nhìn chằm chằm hai chân chính mình. “Tôi, tôi chỉ là muốn cầm lại túi xách của tôi.” “Đây thật đúng là lý do tốt.” Viên Diệp cười nhạt. “Sao?” cô đột nhiên ngẩng đầu lên. “Túi xách của cô ở nơi nào, tôi đi lấy giúp cô.” “Tôi không rõ.” “Hừ, cô quả nhiên thông minh.” hắn khinh thường ngắt lời của cô. “Hả? Cái gì?” Tỉnh Vu Hiểu vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn, đây vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người nói cô thông minh, cô thật sự là kinh ngạc cực kỳ. Hơn nữa bọn họ thậm chí còn không biết nhau, chính là sai sót ngẫu nhiên không cẩn thận cùng một đêm mà thôi, hắn như thế nào có thể nhìn ra trên người cô một ưu điểm mà người khác không nhận ra vậy? Xem ra hắn không chỉ là một người tốt, còn là một người có tuệ nhãn. Nhìn hắn, cô nhìn không được khẽ mỉm cười với hắn. Nụ cười trên gương mặt cô càng sáng lạ xinh đẹp, Viên Diệp biểu tình càng lãnh đạm khinh thường. Cô ta quả nhiên là một người phụ nữ dụng tâm kín đáo! Một khi đã như vậy, hắn làm sao có thể trơ mắt làm cho cô ta vừa lòng đẹp ý được? “Cô đã không rõ, vậy tôi đi lấy giúp cô.” hắn cười lạnh nói, sau đó lui về phía sau từng bước, trước khi cô có cơ hội bước

vào, phịch một tiếng đóng cửa lại, ngăn cản cô ở ngoài cửa. Hừ, Muốn vào nhà ? Không có cửa đâu! Hắn cười lạnh xoay người đi vào phòng ngủ tối hôm qua bị cô chiếm đi, dễ dàng liền thấy ở bên giường một cái túi xách của nữ. Hắn tiến lên dùng một ngón tay đem nó nhấc lên, sau đó xoay người đi ra cửa phòng, đi đến phòng khách mở cửa ra. “Này, túi xách của cô.” hắn nhếch miệng đem theo túi xách đưa đến trước mặt cô. Hắn thật muốn nhìn thêm một lúc, xem cô ta còn muốn dùng cái gì để quẩn quít lấy hắn không đi? “Đúng đúng đúng, đây là túi xách của tôi.” Tỉnh Vu Hiểu vẻ mặt hưng phấn kêu lên, một bên cầm lại túi xách của mình trong tay hắn, một bên mãnh liệt cúi đầu với hắn, “Cám ơn anh, cám ơn anh, anh thật sự là người tốt.” Viên Diệp trừng mắt nhìn cô, đầu óc trong nháy mắt hoàn toàn mất đi tác dụng. Cô ta rốt cuộc là có vấn đề gì? Vì sao luôn có những phản ứng người ta không ngờ tới? Hơn nữa khiến cho hắn tức giận là, hắn vừa rồi lại cảm thấy cô ta thú vị! Loại phụ nữ này giỏi về tâm kế, đối với hắn dụng tâm kín đáo có mục đích, hắn làm sao có thể có cảm giác với cô ta chứ? Thật sự là không thể tha thứ! Hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, giống như hét thảy đều là do cô sai, hắn không nói hai lời liền lui về trong phòng, dùng sức đóng mạnh cửa chính. May mắn khi cô về nhà, Vu Hi cũng còn chưa về tới, nếu không cô liền xong rồi. Tỉnh Vu Hiểu vừa tắm rửa, vừa thầm cảm thấy chính mình may mắn tránh được một kiếp, khoái trá khẽ hát nhẹ ca khúc cô yêu thích, tâm tình vô cùng tốt. Bất quá nói thật, cô cũng hiểu được chính mình tối hôm qua thật là có đủ khoa trương, thế nhưng có thể mơ hồ đến nỗi đem lầu tám ẩn thành lầu ba mà không tự giác, thậm chí còn còn chạy đến nhà người ta ngủ. Trên thế giới đại khái rất khó tìm được người thứ hai cũng mơ hồ giống cô đi, thật là có đủ thái quá! Nói lại, cái nút thang máy nơi này sắp xếp cũng có chút vấn đề, tám lầu nhà trọ cộng với hai tầng bãi đỗ xe, tổng cộng cũng bất quá mười tầng lầu mà thôi, có cần thiết đem phím ẩn chia làm hai hàng không? Hơn nữa tệ nhất là, làm cho hai cái phím ẩn lầu ba cùng lầu tám gấu gấu bó song song cùng một chỗ, mới có thể hại cô ẩn sai tầng. Cho nên nghiêm khắc lại nói tiếp, thang máy kỳ thật cũng phải chịu một phần trách nhiệm mới đúng. Nhớ tới tối hôm qua hết thảy, sẽ không thể không nghĩ đến người đàn ông ở lầu ba kia, cùng với chuyện bọn họ trong lúc đó đã phát sinh. Hắn thật là một người tốt, lại không cần cô phụ trách. Cô thật sự rất may mắn lại đụng tới một người tốt, nếu không trời biết cô sẽ có cái kết cục gì. Lại nói tiếp tám lầu nhà trọ này thực đúng là một địa phương tốt, tình cảm nồng hậu, trừ bỏ lầu tám cô ở cùng lầu một mặt tiền cửa hàng không nói, sáu tầng lầu khác còn có hai phần ba đều là người tốt ở. Lầu hai Lưu Dư cùng Khương Khắc vợ chồng chủ cho thuê nhà, tầng năm Khuê Thú Chi cùng Vu Hàn, cùng với lầu bảy nhà chị Khúc Thiển, hơn nữa tối hôm qua đánh bầy đánh bạ mà quen biết chủ lầu ba. Ngô, nói quen biết cũng có điểm gượng ép, bởi vì cô ngay cả đối phương tên gọi là gì cũng không biết, bất quá nói hoàn toàn không biết cũng không đúng, một đêm vợ chồng chuyện thật lại như vậy rõ ràng trước mắt. Cô không chỉ nhớ rõ diện mạo của hắn, âm thanh ôn tồn, ngay cả hương vị trên người hắn cô cũng đều như còn cảm thấy. Thanh âm hắn gầm nhẹ, rên rỉ, bộ dáng, nhiệt độ cơ thể nóng rực cùng mồ hôi đan vào ở trên da thịt hắn xúc cảm, cùng với cảm giác hắn ở trong cơ thể cô.....(xịt máu mũi...) “Úc, trời ạ, mày đang suy nghĩ cái gì vậy? Tỉnh Vu Hiểu!” Cô giơ lên hai tay ôm lấy đầu của chính mình, cứng rần đem hình ảnh làm người ta đỏ mặt trong đầu cố gắng xóa đi. Cô chưa bao giờ biết tới chuyện đó, đã xảy ra loại sự tình này cô hẳn là phải cảm thấy thẹn mới đúng, không nghĩ tới cô một chút cảm giác thẹn thùng cũng không có, lại còn luôn nghĩ về điều đó, cô thật là hết cứu được. Cô đứng dưới vòi hoa sen để cho nước xối, hy vọng có thể khiến cho chính mình thanh tỉnh, thông minh một chút. “Linh linh.....” trong phòng đột nhiên có tiếng chuông điện thoại mãnh liệt. Cô vội vàng tắt nước đi, trước rút khăn lau mặt, sau đó cầm lấy khăn tắm vây quanh thân thể của chính mình, vội vàng chạy ra khỏi phòng tắm nhận điện thoại. “Uy?” “Vu Hiểu sao?” điện thoại đầu kia truyền đến thanh âm quen thuộc. “Chị Trương?” Tỉnh Vu Hiểu sửng sốt một chút, cả người lập tức khẩn trương cùng lo lắng bùng lên, “Bản phiên dịch của em có phải hay không có vấn đề gì?” cô hỏi. Chị Trương là tổng biên tập nhà xuất bản, mỗi lần sau khi cô giao xong bản thảo, sợ hãi nhất chính là nhận được điện thoại chị Trương gọi tới, bởi vì chị Trương tìm cô bình thường đều không có chuyện tốt gì, mà thường xuyên gặp nhất là vấn đề muốn cô sửa bản thảo. Cho nên, mỗi lần nhận được điện thoại của chị Trương, cô luôn nhận sai trước. “Bản thảo của em chị còn chưa xem, hôm nay gọi điện thoại là có việc khác muốn tìm em.” Chị Trương nói. “Việc khác?” cô có chút ngoài ý muốn. “Hiện tại chị có một truyện ký muốn phiên dịch gấp, em có hứng thú hay không?” “Ý của chị là nói, em lại có công tác có thể làm?” “Phải, bất quá trọng điểm là ‘cần rất gấp’, em có biện pháp giúp chị đẩy nhanh tốc độ không?” “Có bao nhiêu thời gian?” “Trong một tháng sách sẽ đưa ra thị trường.” “Oa, này thật sự vội nha.” “Lấy năm ngày một lần, em phiên dịch được bao nhiêu đưa hết cho chị bấy nhiêu, em vừa phiên dịch, chị vừa biên tập, như vậy áp lực có lẽ lớn, nhưng mà không có biện pháp nào. Em nhận hay không? Nếu xác định muốn, chị sẽ kêu người đem sách nguyên văn mang tới cho em bây giờ.” Tỉnh Vu Hiểu nhú chặt mày, do dự. Buối

chiều hôm qua cô vừa mới hoàn thành xong một phần công tác, còn chưa có nghỉ ngơi tốt, hiện tại lập tức lại nhận công việc, lại là văn kiện khẩn cấp, như vậy có phải rất ngược đãi chính mình hay không? Nhưng mà nếu cự tuyệt lời chị Trương, có phải rất không nể mặt chị ấy? Hơn nữa trọng yếu nhất là, chị Trương trước đây vẫn đều thực chiếu cố cô, nếu không có sự tín nhiệm và thưởng thức của chị Trương, cô sao có thể có được công việc này? “Được, em nhận.” cô gật đầu nói. “Thật tốt quá, chị lập tức bảo người đem qua cho em, em hẳn sẽ không ra ngoài chứ?” chị Trương cao hứng nói. “Sẽ không.” “Tốt, vậy mọi việc nhờ em nhé.” “Em sẽ cố hết sức.” “Chị tin tưởng em, bye bye.” “Bye bye.” Treo điện thoại lên, Tinh Vu Hiểu dùng sức hít sâu một hơi. Xem ra cô lại phải làm việc cả ngày lẫn đêm, hy vọng Vu Hi biết chuyện này đừng nóng giận mới tốt. Cô trước đây cũng từng một lần tiếp nhận công việc cần cấp tốc, kết quả hại chính mình làm việc đến quên luôn ăn cơm, mà muốn hồng dạ dày. Lần này cô nhất định phải cẩn thận chiếu cố chính mình mới được, miễn cho lại khiến Vu Hi lo lắng. “Hắt xì!” Cái mũi chợt ngứa, cô đột nhiên hắt xì một cái, lúc này mới nhớ tới chính mình trên người còn bọc khăn tắm, tóc cũng còn ướt sũng nước nhỏ giọt. “Oa, lạnh quá.” rùng mình một cái, cô xoa xoa tay rất nhanh chạy về phòng mặc quần áo. Qua ước chừng nửa giờ, cô đem sách tham khảo, thư tịch các loại đang bày toán loạn trên bàn xếp đặt lại, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến một chút tiếng vang, cô nhanh chóng chạy ra cửa phòng, vừa vặn nhìn thấy Tinh Vu Hi đẩy cửa mà vào. “Sao, em đã về rồi à?” cô kinh ngạc hỏi. “Chị đã quên hôm nay là thứ Hai sao?” Tinh Vu Hi bắt đầu nhìn cô một cái. “A, đúng rồi, “Tiểu điểm Nhất Gia” cố định thứ Hai là ngày nghỉ.” Tinh Vu Hiểu bình tĩnh đại ngộ vỗ tay, thấy Tinh Vu Hi xoay người đi ra ngoài cửa chuyển cái rương tiến vào, cô tò mò hỏi: “Đó là cái gì vậy?” “Em cũng không biết, vừa mới ở dưới lầu đụng phải Tiểu Vương, hắn nói đây là chị Trương bảo hắn đưa tới gấp cho chị, hắn nói chị biết bên trong là cái gì.” Tiểu Vương là người vừa làm vừa học ở nhà xuất bản. “Chị Trương?” Tinh Vu Hiểu sửng sốt một chút, ngờ ngác nhìn Tinh Vu Hi đem một gói giấy ước chừng dày ba mươi cm đặt trên bàn trà, sau đó trợn mắt nhìn chừng nửa phút, mới rõ ràng. “Trời ạ, của chị? Không thể nào?” cô phút chốc vọt tới bên bàn trà. “Chị làm sao vậy?” Tinh Vu Hi bị động tác kịch liệt của cô làm cho hoảng sợ. Tinh Vu Hiểu không có trả lời, nhanh chóng đưa tay đem giấy bao ngoài mở ra, sau đó ghen ghen nhìn trân trối đem sách bên trong từng quyển, từng quyển lấy ra đặt trên bàn. Trời ạ, thế nhưng có năm quyển, nhiều như vậy, hơn nữa mỗi một quyển số lượng từ ít nhất đều vượt qua mười vạn từ. Nhiều sách như vậy, làm sao có thể trong một tháng phiên dịch xong hơn nữa đưa ra thị trường? Đây căn bản chính là nhiệm vụ bất khả thi thôi! “Đây là công tác kế tiếp của chị sao? Lần này sao lại nhanh như vậy đã có công tác?” Tinh Vu Hi tò mò cầm lấy trong đó một quyển sách nguyên văn lật xem. Mỗi lần nhìn đến sách nguyên văn, cô lại một lần bội phục ngữ văn trời cho của chị, chị ấy sao lại có biện pháp xem được thứ tiếng Anh giống như kiến bò thế này chứ? Tinh Vu Hiểu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô, trên mặt lộ ra biểu tình kinh hoảng. “Làm sao vậy?” Tinh Vu Hi nghi ngờ nhìn Vu Hiểu một cái, trong lòng trực giác cho biết chuyện này tất có điểm kỳ quái, nếu không chị ấy như thế nào lại kích động như thế. Tinh Vu Hiểu lập tức dùng sức lắc đầu nói: “Chị không nói số sách đó trong một tháng phải phiên dịch xong, gì chị cũng không nói nha!” () “Cái gì, số sách đó trong một tháng phải phiên dịch xong?!” Tinh Vu Hi khó có thể tin kêu to. “Xong rồi!” Tinh Vu Hiểu hai mắt mở to, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai dùng hai tay đem chính miệng mình gắp gao bịt lại. Trời ạ, cô thật sự là ngu ngốc, không đánh đã khai. Ngu ngốc! Ngu ngốc! Ngu ngốc! “Chị đang nói giỡn phải không?” Tinh Vu Hi nghiêm khắc hỏi cô. “Đúng đúng đúng, chị là đang nói giỡn, nói giỡn thôi!” Tinh Vu Hiểu lập tức dùng sức gật đầu, đầu thiếu chút nữa rơi xuống, chỉ tiếc tác dụng không lớn, Tinh Vu Hi trên mặt biểu tình nghiêm khắc ngay cả một chút đùa giỡn cũng không có. “Chị, chị ngay cả tình huống cũng chưa rõ ràng, liền tiếp nhận công tác lung tung đúng hay không?” Tinh Vu Hi trừng mắt nhìn cô, lớn tiếng hỏi. Tinh Vu Hiểu không tự chủ được co rúm lại một chút, chậm rãi cúi đầu đến, không cách nào cãi lại. “Đem điện thoại nhà xuất bản cho em.” Tinh Vu Hi trầm mặc trong chốc lát, mới chậm rãi mở miệng nói. “Em muốn điện thoại cho nhà xuất bản làm chi?” Tinh Vu Hiểu phút chốc ngẩng đầu lên, khiếp sợ hỏi. “Giúp chị từ chối công tác này.” “Không được, chị đã答应 chị Trương tiếp nhận công tác này.” “Chị ta có với chị nói muốn phiên dịch nhiều sách như vậy không?” “Sao?!” “Chưa nói đúng hay không?” “Nhưng mà việc này cũng không thể trách chị Trương nha, là chị đã quên hỏi.” Tinh Vu Hiểu nhỏ giọng nói. “Chị còn dám nói!” Tinh Vu Hi nhìn không được trừng mắt nhìn bà chị mơ hồ của mình một cái. Tinh Vu Hiểu lập tức cúi đầu giải thích, “Thực xin lỗi!” “Đưa điện thoại đây.” Tinh Vu Hi vươn tay về phía cô. “Vu Hi.....” Tinh Vu Hiểu muốn nói lại thôi nhìn em gái. “Như thế nào, chẳng lẽ chị thật sự nhận công tác này?” “Chị đã答应 chị Trương.” Tinh Vu Hiểu gật đầu. “Chị..... Em có lúc sẽ bị chị làm tức chết mất!” nhìn vẻ mặt kiên định của Tinh Vu Hiểu, Tinh Vu Hi tức giận nói. “Thực xin lỗi.” “Quên đi, em mặc kệ chị!” trầm mặc trừng mắt nhìn cô một lúc lâu sau, Tinh Vu Hi bỏ lại những lời này, bước về phòng.

3. Chương 3

Ngày tàn mặt trời lặn, lại là một ngày đi qua. Viên Diệp qua mạng xử lý công tác ở Mỹ, thẳng đến ba giờ sáng mới trở về phòng tắm rửa, lên giường ngủ. Bởi vì giấc ngủ không đủ, hần nghĩ chính mình mệt mỏi tuyệt đối có thể đặt lưng xuống giường liền ngủ, nhưng bên gối một mùi hương phụ nữ không ngừng ở chớp mũi quấy nhiễu hần, làm cho hần lặn qua lộn lại, như thế nào cũng không ngủ được. “ Chết tiệt!” đại khái ở trên giường tới nửa giờ, hần rốt cục chịu không nổi thấp giọng rửa một tiếng, đột nhiên xoay người ngồi dậy. Thật sự là tức chết người đi được, giường này rõ ràng chỉ cho người phụ nữ kia ngủ một đêm ,không, thậm chí còn không đến một đêm, vì sao hương vị của cô ta có thể lưu lại rõ ràng ở đây? Hần nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn đệm chăn cùng gối đầu trên giường, cố kìm nén nổi tức giận muốn đem chúng ném hết vào thùng rác. Người phụ nữ kia rốt cuộc là từ đâu đến, cô ta lại không phải là em gái của Tần Chấn , bởi vì Tần Chấn nói em gái hần đang ở Âu Châu, hần hôm qua mới cùng em gái hần nói chuyện thông qua điện thoại. Nếu cô ta không phải em gái của Tần Chấn , cô ta rốt cuộc là ai, từ đâu đến, lại là vì cái gì mà tiếp cận hần ? Hần vẫn tưởng rằng mục đích của cô là hần, không nghĩ tới cô cầm túi xách xong không còn tiếp tục xuất hiện. Chẳng lẽ hết thấy mọi chuyện thật sự chỉ là một hồi ngoài ý muốn sao? Cô ta thật sự chỉ là không cẩn thận đi nhầm phòng ? Viên Diệp mạnh hít sâu một hơi, cảm thấy tất cả tựa hồ không đơn giản như vậy. Nhà trọ này tổng cộng cũng chỉ có tám tầng lầu, hơn nữa mỗi tầng lầu chỉ có một hộ mà thôi, nếu muốn đi nhầm phòng căn bản chính là xác suất cực kỳ nhỏ bé, càng miễn bàn có ai đi vào nhà, thấy một người đàn ông xa lạ lại không hề phản ứng? Cho nên trong đó nhất định có vấn đề, chính là hần nghĩ tới nghĩ lui vẫn tìm không ra vấn đề ở nơi nào. Viên Diệp nằm trên giường suy tư hồi lâu, đột nhiên trong lúc đó, hần hai mắt trợn lên, từ trên giường ngồi bật dậy. “ Chết tiệt!” hần phẫn nộ thấp giọng rửa một tiếng, rốt cục biết vấn đề nằm ở đâu, hần tối hôm qua căn bản là đã quên tránh thai. Trời ạ! Nguyên lai đây là mục đích của người phụ nữ kia, hần vì sao lại sơ ý như vậy? Lại trùng kếp như vậy, cái người phụ nữ chết tiệt kia! Bất quá cô ta đừng tưởng rằng mang thai đứa nhỏ của hần, hần nhất định phải cưới cô ta, tốt đẹp vậy sao! Loại mỹ nhân tâm cơ rần rết này đưa cho hần, hần còn không muốn. Cô ta tưởng mẫu băng tử quý là có thể tiến vào nhà hần? Hừ, không có cửa đâu! “Reng reng” Chuông cửa đột nhiên vang lên, Viên Diệp cũng không để ý mình đang ở hội nghị trực tiếp qua mạng,lập tức từ ghế dựa nhảy dựng lên, xoay người lao ra cửa phòng xông ra trước cửa, khẩn cấp muốn đem cửa chính đá tung ra. “ Hi, Viên Diệp.” Ngoài cửa, Tần Chấn tươi cười giơ tay chào hần. Biểu tình chờ mong kiên cường phần trên mặt Viên Diệp, trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. (anh tưởng bở) “ Nguyên lai là cậu.” Hần hữu khí vô lực nói, xoay người trở về văn phòng tạm thời. “Như thế nào, cậu đang đợi người sao?” Tần Chấn quay đầu nhìn ra ngoài cửa, tò mò hỏi hần. “ Chờ người nào ?” Viên Diệp đột nhiên dừng cước bộ, lạnh lùng nhìn hần. “ Tôi làm sao mà biết? Vấn đề này là tôi hỏi cậu mà.” Tần Chấn vẽ mặt khó hiểu nhìn hần. Viên Diệp hung hăng trừng mắt liếc nhìn hần một cái, không nói hai lời đi vào văn phòng. “ Uy, cậu tức giận cái gì thế?” Tần Chấn đi theo đi vào hần phòng. “ Cậu thế nào chỉ nhìn mà biết tôi đang tức giận?” “ Hai mắt đều thấy được.” Viên Diệp lãnh đạm liếc mắt nhìn hần. “ Tôi đang ở hội nghị trực tiếp,phiền cậu ra bên ngoài đi được không?” Tần Chấn quay đầu nhìn thoáng qua máy vi tính trên bàn, chỉ thấy trên màn hình, chính giữa có một cái bàn hội nghị hình trứng, bên cạnh có năm người đàn ông mặc âu phục ngồi, bọn họ đang châu đầu ghé tai không biết thảo luận cái gì. Xem ra hần hình như thật sự quấy rầy đến công tác của Viên Diệp nha. “ Thật có lỗi! Thật có lỗi! Vậy cậu tiếp tục họp đi, tôi đến phòng khách chờ cậu.” hần nói xong lập tức rời khỏi phòng, còn thuận tay đóng cửa phòng lại. Nhìn cửa phòng đóng lại, Viên Diệp thở nhẹ một hơi, cảm thấy chính mình thật sự là không xong, tự nhiên lại giận chó đánh mèo bằng hữu, hơn nữa bằng hữu này còn không phải bằng hữu bình thường, mà là người đang cho hần mượn nhà ở nha. Lắc đầu, hần ngồi trở lại chỗ ngồi trước máy vi tính, nhanh chóng đem những công việc trọng yếu xử lý trước, liền qua loa chấm dứt hội nghị trực tiếp hôm nay, đi ra ngoài phòng tiếp đón Tần Chấn. “ Cậu hôm nay như thế nào lại rảnh rỗi tới đây ?” hần lấy từ trên tủ một bình hồng rượu cùng hai cái chén rượu xuống, vừa khui rượu vừa hỏi Tần Chấn. “ Công tác của cậu đều xử lý xong rồi sao?” Tần Chấn nhìn thoáng qua phía văn phòng hần. “ Chuyện trọng yếu đều xử lý xong rồi, cái khác không vội, không quan hệ.” hần ngừng một chút, mới từ tốn mở miệng hỏi: “ Cậu tìm tôi có việc?” Tần Chấn lắc lắc đầu. “ Hôm nay vừa vặn có việc đi lên Đài Bắc, cho nên thuận đường lại đây xem cậu ở đây có quen không, có cần tôi hỗ trợ gì hay không?” Viên Diệp đưa chén rượu cho

hắn. “Cám ơn.” Tần Chấn đưa tay tiếp nhận. “Chỗ này thoải mái, hoàn cảnh cũng tốt lắm, cám ơn cậu đã cho tôi mượn gian phòng này.” Viên Diệp ngồi vào cái sofa duy nhất trong phòng khách, mỉm cười đối hân nâng chén. “Nói cám ơn thì quá khách khí rồi, cậu chỉ cần đưa tôi một chiếc du thuyền là đủ rồi.” Tần Chấn cười đáp lễ hân. Viên Diệp nhíu mày, đối với đề nghị của hân từ chối cho ý kiến. “Trước đây cậu nói chỗ này là cậu thuê?” Viên Diệp uống một ngụm rượu, tò mò hỏi. Tần Chấn gật gù đầu. “Chỗ này rất tốt, cậu không nghĩ tới muốn mua lại nó sao? Lấy năng lực kinh tế của cậu hân là không vấn đề mới đúng.” “Tưởng muốn là được sao, bất quá chủ nhà không bán. Tám lầu nhà trọ này đều là thuộc sở hữu cá nhân.” “Thì ra là thế.” Viên Diệp có chút dăm chiêu thì thảo tự nói. “Làm sao vậy, cậu không định nói với tôi, cậu yêu căn hộ này tới mức muốn mua nó luôn đấy chứ?” Tần Chấn tò mò trợn to hai mắt theo dõi hân. “Tôi vốn là có ý định này, nhưng nghe cách nói của cậu tựa hồ là không có khả năng.” Viên Diệp hơi hơi nhíu mày. “Cậu không tính về Mỹ sao? Công việc của cậu không phải đều ở Mỹ sao?” “Tuy rằng công việc của tôi là ở Mỹ, nhưng mỗi chiếc du thuyền của tôi cơ hồ đều là ở Đài Loan chế tạo, cho nên tôi mua một căn phòng ở đây để có thể đặt chân ở, hân là chẳng có gì lạ đi?” “Cậu nói như vậy cũng đúng, nhưng mà chúng ta từ sau khóa tốt nghiệp thạc sĩ không hề gặp lại, nguyên nhân chủ yếu không phải vì cậu ở Mỹ, tôi ở Đài Loan sao?” Tần Chấn hồ nghi nhìn hân, “Nhiều năm như vậy, cậu đều ở Mỹ công tác, lần này lại đột nhiên chạy tới, hơn nữa lại ở đây hơn một tháng, hiện tại cậu còn nói cho tôi biết cậu định ở Đài Loan làm việc, điều này làm cho tôi rất kinh ngạc. Nói thực ra, cậu là có lý do gì mà phải ở lại Đài Loan, Viên Diệp?” Lý do muốn ở lại Đài Loan? Đúng vậy, hân phải trốn tới Đài Loan, thực sự là có nguyên nhân. Nhưng lý do hân muốn mua lại căn hộ này cũng không phải vì nguyên nhân kia, mà là vì..... Vì hân không nghĩ thừa nhận cái người phụ nữ đáng chết kia! Hân ước chừng đợi một tháng, cũng từng nghĩ cô ở tại một trong tám lầu nhà trọ cho nên ở cửa lầu một cùng với bãi đỗ xe chờ một ngày lại một ngày, kết quả cũng là uống phí khí lực. Cô không chỉ không xuất hiện, thậm chí ngay cả bóng dáng cũng chưa nhìn thấy. Cô rốt cuộc là loại người nào? Sau đêm đó có mang thai không? Mà cô tiếp cận hân rốt cuộc là có ý định, hay chỉ là sự cố ngoài ý muốn? Một tháng qua, hân cơ hồ mỗi ngày đều suy nghĩ mấy vấn đề này, càng nghĩ càng quyết tâm thế nào cũng phải có đáp án, nếu không tuyệt không từ bỏ, cho nên hân nhất định phải ở chỗ này chờ đến khi cô xuất hiện mới thôi. “Bị cậu đoán đúng rồi, tôi sẽ ở lại Đài Loan thật là có nguyên nhân.” Viên Diệp khước miệng khế nhếch, lộ ra một tia đùa cợt mỉm cười. “Nguyên nhân gì?” Tần Chấn tò mò cực kỳ. “Bởi vì mẹ tôi bức tôi kết hôn.” Tần Chấn sững sờ, lập tức cất tiếng cười to. Hân cười đến gặp người, không thể ngừng lại. “Xem ra hai chúng ta thật đúng là một đôi không phải anh cũng không phải em, cùng là người lưu lạc thiên nhai nha, ha ha.....” hân lớn tiếng cười nói. “Như thế nào, cậu cũng bị bức hôn sao?” Viên Diệp ngoài ý muốn nhìn hân. “Đừng quên tôi với cậu cùng tuổi, nếu mẹ cậu vội vã muốn bé cháu, mẹ tôi cũng không tốt tới mức bỏ qua đâu.” “Như vậy, cậu không muốn kết hôn, là do vẫn chưa tìm được người phụ nữ vừa ý?” “Chính xác phải nói là, người mà tôi muốn kết hôn cùng còn chưa sinh ra đâu. Cậu thì sao?” Tần Chấn mỉm cười hỏi lại hân. Viên Diệp trong đầu đột nhiên hiện lên một gương mặt làm cho hân kinh ngạc hai mắt trợn lên, toàn thân cứng ngắc. Hân như thế nào đột nhiên lại nhớ tới người con gái đến tên cũng chưa biết kia chứ? Hân dùng lực lắc đầu, muốn gương mặt kia tiêu tán. “Làm sao vậy? Xem bộ dạng cậu sợ hãi như vậy, cậu không phải là đã gặp được người mà cậu muốn kết hôn rồi đấy chứ?” “Cậu đừng nói hươu nói vượn!” Viên Diệp đột nhiên tức giận. Tần Chấn bị thái độ của hân làm cho hoảng sợ. “Cậu làm sao vậy?” hân thật cẩn thận theo dõi Viên Diệp. Viên Diệp hít sâu một hơi, vì chính mình không khống chế được hướng hân giải thích. “Thực xin lỗi, tôi vừa mới có điểm phân tâm, nghĩ đến việc khác nên mới nói chuyện như vậy.” “Cậu hôm nay có điểm là lạ, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Muốn nói ra không, có lẽ tôi...” “Nếu cần hỗ trợ, tôi tuyệt đối sẽ không khách khí với cậu.” Viên Diệp ra vẻ thoải mái ngắt lời hân, tiếp theo đứng lên, “Đi thôi.” “Đi đến chỗ nào?” Tần Chấn vẻ mặt nghi hoặc nhìn hân. “Khó có dịp cậu rảnh rỗi tới thăm, tôi phải thừa dịp này mời cậu ăn một bữa, để cám ơn việc cậu cho tôi mượn nhà, chẳng lẽ cậu thật đúng là muốn tôi đưa cho cậu một cái du thuyền để báo đáp hả?” Viên Diệp cười mà như không cười nhướn mày nói. “Tôi là thật sự rất muốn nha.” Tần Chấn tham lam lộ ra biểu tình chờ mong. “Không có cửa đâu!” Viên Diệp trực tiếp hắt hân một đầu nước lạnh. “Ai da, cậu đừng nhỏ mọn như vậy chứ, Viên Diệp”, Tần Chấn không ngừng cố gắng vì chính mình tranh thủ phúc lợi. “Một câu, không có khả năng.” Viên Diệp chém đinh chặt sắt cự tuyệt, “Bất quá nếu cậu có chút cơ hội đến Mỹ du lịch, muốn nhìn du thuyền hoặc muốn ngồi du thuyền ra biển, chỉ cần gọi cho tôi, miễn phí phục vụ tận nhà.” “Lời này là cậu nói nha?” Tần Chấn hai mắt lóe ra tia hưng phấn. “Là tôi nói.” Viên Diệp mỉm cười gật đầu. “Vậy một lời đã định?” “Một lời đã định.” Từ ba ngày trước sau khi giao ra đoạn phiên dịch cuối cùng, hoàn thành “nhiệm vụ bất khả thi”, Tinh Vu Hiểu vẫn nằm ngủ mê man trong nhà, thường thường ngủ mười lăm, mười sáu giờ liền. Tan tâm

về nhà Tỉnh Vu Hi mới đánh thức cô dậy ăn cơm, ăn no sau không bao lâu cô lại tiếp tục ngủ. Ba ngày bảy mươi hai giờ, thời gian cô tỉnh táo đại khái không vượt qua mười mấy giờ, còn lại cô đều là cuồng ngủ. Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách cô, bởi vì gần một tháng qua, cô mỗi ngày thời gian ngủ trung bình đại khái chỉ có bốn tiếng mà thôi, cũng khó trách công tác hoàn thành xong, cô liền liều mình ngủ bù. Liên tục mê man ba ngày, cô hôm nay tỉnh lại, rốt cục cũng có cảm giác ngủ no mắt rồi. Tỉnh thần được bồi bổ, bụng cô lại đói đến thảm hại, cô bất quá mới xuống giường đánh răng rửa mặt, thay quần áo mà thôi, cũng đã cảm thấy máu không đủ, tay chân như nhũn ra. Trời ạ, trong nhà có cái gì ăn ngon, cô phải ăn đầy bụng mới được, nếu không khẳng định đói chết luôn. Lê hai chân run run như đang muốn nhũn ra vào phòng bếp, cô trước đem tủ lạnh mở ra xem, chỉ thấy bên trong mặc dù để đầy thịt trứng rau dưa, nhưng cô không biết nấu nướng gì cả nha. Tỉnh Vu Hiểu buông tha cho cái tủ lạnh, đóng cửa tủ lại, tiếp theo hướng bên trong đi thêm hai bước, đến trước tủ để đồ ăn của cô. Bên trong tủ đầy các loại hộp cùng túi đồ ăn vặt đóng gói, phóng mắt nhìn lại chỉ có thể dùng “một mớ hỗn độn màu mè không chịu nổi” chín từ này để hình dung, bên trong đồ ăn vặt thật sự rất nhiều ít nhất theo hộp giấy, túi giấy mà tính thì thật sự là nhiều. Tỉnh Vu Hiểu hai mắt sáng lên, lập tức lấy tất cả những gì muốn ăn mang ra, lúc này cô mới phát hiện, hộp bánh bích quy bên trong trống rỗng, đậu chỉ còn hai miếng, thịt đóng túi cùng khoai tây chiên tất cả đều chỉ còn lại có một chút mảnh vụn. Tại sao có thể như vậy? Cô ngơ ngác trừng mắt nhìn cái hộp không trên tay một lúc lâu, đột nhiên một tiếng trống làm tỉnh thần hăng hái thêm đem những thứ đồ ăn vặt khác trong tủ ra, sau đó nhất nhất kiểm tra. Không, không, không, này cũng không! Tại sao có thể như vậy? Vì sao tất cả đều chỉ còn có hộp không là sao, đồ ăn vặt của cô đâu? Chẳng lẽ trong ba ngày cô ngủ mê man, từng có kẻ trộm vào nhà, đem tất cả đồ ăn vặt của cô trộm đi? Này thật sự là đáng sợ! Cô không khỏi lộ ra vẻ mặt sợ hãi, nhìn xung quanh trái phải một chút, lại nghiêng tai lắng nghe bốn phía động tĩnh, xác định phòng trong không có gì khác lạ, mới thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác đói khát lại lần nữa trở dậy. Cô hoàn toàn không nghĩ tới một tháng qua cô không ra khỏi nhà, số đồ ăn này căn bản chính là bị cô ăn sạch, nào có trộm ở đâu ra. Bụng rất đói, cô vỗ vỗ cái bụng rỗng tuếch, cúi đầu nhìn trên tay còn sót lại một chút đồ ăn, bao gồm một bọc nhỏ sôcôla, hai phiên đậu, một cái hắc gia lệ nhuyển đường, cùng ba gói cà phê ba trong một, cô không khỏi mặt mày khổ sở. Mấy thứ này bảo cô ăn no bụng thế nào đây? Hơn nữa trọng yếu nhất là cô muốn ăn cơm! Cơm! Nếu Vu Hi hiện tại ở nhà có phải tốt không, Vu Hi nhất định sẽ nấu này nọ cho cô ăn, trù nghệ của Vu Hi thật sự là tốt hết chỗ chê, ngay cả chị Khúc Thiển lúc trước cũng khen ngợi vô cùng..... Đúng rồi, chị! Tỉnh Vu Hiểu nháy mắt mở to hai mắt, không thể tin được chính mình như thế nào lại đã quên chị Khúc Thiển ở dưới lầu? Nhà chị ấy nhất định có rất nhiều đồ ăn, hơn nữa chị ấy tuyệt đối sẽ không keo kiệt đến nỗi không cho cô ăn. Chị, chị, đáng cứu thế của cô! Cô khẩn cấp xoay người chạy ra khỏi phòng bếp, mở cửa liền hướng dưới lầu chạy. Nhưng mà như thế nào cũng không nghĩ tới, cô ở lầu bảy ấn chuông cửa một lúc lâu, trong phòng một chút động tĩnh cũng không có. Sẽ không khéo như vậy đi, bọn họ lại không ở nhà? Cô nhất thời suy sụp cúi đầu. Ô..... Ông trời có phải hay không rốt cục chịu không nổi tính mơ hồ của cô, quyết định muốn đói chết cô vì người trong thiên hạ trừ hại, ô..... Cô không muốn đói chết nha! Nhanh chút suy nghĩ một chút, trừ bỏ chị Khúc Thiển ra còn có ai có thể cứu cô? Đúng rồi, còn có chị Vu Hàn ở tại tầng năm cùng lầu hai chủ cho thuê nhà phụ nhân Lưu Dư. Cô hai mắt sáng ngời, cao hứng lập tức ấn thang máy hướng tầng năm đi xuống, chính là cô nằm mơ cũng không nghĩ vận khí của mình xấu như vậy, tình huống ở lầu bảy còn tiếp tục phát sinh ở lầu năm và lầu hai. Không có người mở cửa, không có người ở nhà, không ai a a. Như thế nào lại khéo như vậy, vừa vặn tất cả đều không ở nhà chứ? Ông trời là thật muốn đói chết cô sao? Cô còn không muốn chết nha, ai tới cứu cô? “Phanh!” Thành linh vang lên tiếng đóng cửa dọa cô giật mình, Tỉnh Vu Hiểu nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn một chút cầu thang đi thông giữa lầu hai và lầu ba, trong đầu bỗng nhiên rất nhanh hiện lên một ánh sáng, làm cho cô đột nhiên nhớ tới một sự kiện. Tại nhà trọ tám lầu này, những gia đình cô biết cũng không phải chỉ có chị Khúc Thiển ở lầu bảy, chị Vu Hàn ở lầu năm cùng phụ nhân chủ nhà ở lầu hai ba nhà mà thôi, còn có một nhà khác, chính là lầu ba. Đúng vậy, đúng vậy, chính là chỗ lần trước cô vào nhầm cửa, về nhầm nhà, ngủ nhầm giường, lầu ba, hơn nữa trọng yếu nhất là, người đàn ông kia vẫn là một người tốt! Cho nên, cô tin tưởng hẳn nhất định sẽ nguyện ý cứu cô một mạng. Đây lòng hy vọng theo thang máy đi lên lầu ba, cô theo bản năng chỉnh lại quần áo trên người, lại chải chải tóc, mới đưa tay ấn cái nút chuông ở cạnh cửa. “Reng reng.” Cô nghe thấy phòng trong vang lên tiếng chuông cửa, một lát sau liền nghe thấy có tiếng người tiến đến mở cửa. Cửa chính bị kéo mở ra, một gương mặt đầy cá tính mà xuất hiện trước mắt cô, mà cặp mắt sáng ngời hữu thần kia dừng ở mặt cô, làm cho cô nhớ tới chuyện một tháng trước do mơ hồ đã phát sinh ra, không tự chủ được đỏ mặt. “Hi.” cô có chút thẹn thùng chào hỏi. Sự xuất hiện của cô làm cho Viên Diệp nội tâm kích động không thôi, nhưng về

mặt bên ngoài vẫn là bất động thanh sắc. Hắn trầm mặc lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, thẳng đến khi cô dần dần lộ ra vẻ mặt bất an, mới thông thả làm động tác hai tay ôm ngực, ung dung mở miệng. “ Cô quả nhiên lại tìm tới cửa, lần này cô lại muốn gì đây ?” miệng hắn giắc khẽ nhếch, mang theo một chút cười lạnh. “ Anh có thứ gì có thể cho tôi ăn không?” Tĩnh Vu Hiểu lộ ra biểu tình ngượng ngùng, ngữ khí nhỏ nhẹ,lại có vẻ chờ mong hỏi hắn. Viên Diệp nghe vậy trờ trờ nhìn cô không chớp mắt, sau một lúc lâu vẫn không nói được câu nào. “ Tôi bụng rất đói, nhà anh có cái gì ăn được,có thể cho tôi một chút không?” cô nói khe khẽ,đem lý do mình tới đây nói rõ hơn một chút. “Cô đang nói giỡn với tôi sao ?” Viên Diệp rất cục hoàn hồn. Tĩnh Vu Hiểu lập tức lắc đầu. “ Không không không, tôi là thật sự đã đói bụng, không phải nói giỡn, thật sự.” “ Không cần tiếp tục vui đùa!” trờ trờ nhìn cô, Viên Diệp rất cuộc giận không được rống giận với cô. Cô bị hắn thỉnh thoảng rống lên một tiếng giắt mình hoảng sợ, nhin không được lui nhanh về phía sau một bước. Cô thật cẩn thận nhìn hắn, do dự một lúc lâu sau, rốt cục nhin không được dùng vẻ mặt đầy ủy khuất hỏi hắn, ngữ khí oán giận. “ Anh vì sao tức giận như vậy ? Tôi thật sự không có lừa anh, cũng không có ở đó nói giỡn, tôi thật sự rất đói bụng.” cô vô tội nói. Viên Diệp trán có gân xanh ửng ửng nhẩy lên. Hắn trờ trờ nhìn cô, hoàn toàn không hiểu trong lời cô nói rốt cuộc có bao nhiêu phần chân thật, cô gái này rốt cuộc là từ đâu đến muốn khảo nghiệm chỉ số thông minh của hắn sao ? “ Được, cô tiến vào.” hắn quyết định muốn cùng cô đối mặt, thẳng đến khi cô lộ ra dấu vết mới thôi. “ Thật vậy chẳng? Thật tốt quá, tôi biết anh là người tốt mà!” Tĩnh Vu Hiểu cao hứng hoan hô. “ Châm chọc sao?” đã muốn xoay người hắn bỗng nhiên quay đầu lạnh lùng nhìn cô một cái. “ Sao?” cô vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn. Viên Diệp nhếch môi, không nói hai lời liền bước vào nhà, không hề để ý tới cô. Tĩnh Vu Hiểu đương nhiên lập tức theo vào. Trong phòng tràn ngập mùi thức ăn thơm phức, làm cho bụng đói kêu vang cô nhin không được hít sâu một hơi. “ Oa, thơm quá nha!” cô mở miệng đồng thời, bụng cũng theo đó cô lộ cô lộ kêu lên, làm cho cô ngượng ngùng cười ngây ngô một chút. “ Cô là không có tiền ăn cơm sao? Muốn tôi bố thí một ít tiền cho cô hay không?” hắn nhìn cô một cái, châm chọc nói. Cô ta nghĩ dùng khổ nhục kế là có thể làm cho hắn sinh ra trù mến sao? “ Không cần không cần, chỉ cần cho tôi ăn là đủ rồi.” cô lắc đầu, cũng khẩn cấp quay đầu nhìn về phía phòng bếp, “ Anh đang nấu nghĩa đại lợi mặt sao (tha cho ta,ta chịu không biết đây là món gì T_T) , thơm quá nha, ngửi mùi cũng biết là rất ngon nha.” Cô ta nghe không hiểu hắn đang châm chọc sao? Viên Diệp nhìn chăm chăm cô. “ Cô lỗ cô lỗ” Bụng lại lần nữa đói kêu thành tiếng, đợi mãi không thấy hắn mở miệng mời mình ngồi, hoặc là vào bếp lấy đồ ăn ra chiêu đãi mình. Tĩnh Vu Hiểu rốt cục nhin không được xung phong nhận việc nói: “ Đồ ăn tại phòng bếp sao? Tôi đi thay anh bê ra.” nói xong, cô không đợi hắn phản ứng, lập tức tự động tự phát tiêu sái tiến vào phòng bếp. Viên Diệp đã tức giận đến không biết muốn nói gì. Cô gái này rốt cuộc là từ đâu nhẩy ra ? Thực hiểu được như thế nào là đã kích lòng tự tin của hắn, cô ta sau khi vào nhà lại không thềm liếc mắt nhìn hắn một cái. Cô ta rốt cuộc đói bụng thật, hay vẫn là cố ý dùng phương pháp này để hấp dẫn sự chú ý của hắn ? Được, không quan hệ, cùng lắm thì trước chờ cô ta ăn xong nói sau, nhìn xem tới lúc đó cô ta còn muốn làm gì. Mang theo ý cười lạnh, hắn đi vào phòng bếp, chỉ thấy cô gái kia đang đứng trước bàn ăn vụng ăn nấy ăn để, khi thấy hắn đi vào phòng bếp, gương mặt nhất thời đỏ bừng. “ Tôi, tôi, tôi.....” cô xấu hổ định giải thích, lại không biết nên nói cái gì. “ Bên ngoài có ghế dựa có thể ngồi.” Viên Diệp bưng bàn nghĩa đại lợi mặt lên ,hắn sức ăn khỏe,hoàn hảo lại nấu quá nhiều, nếu không sao có thể dư ra một phần cho cô ăn, ngay cả nhin cũng không buồn liếc mắt nhìn cô một cái, liền bỏ lại một câu như vậy đi ra khỏi phòng bếp. Tĩnh Vu Hiểu do dự một chút, lập tức đi theo hắn ra khỏi phòng bếp, đi vào ngồi xuống trước bàn ăn ăn nấy ăn để. Sụt,sụt,tốc. Cô ăn lang thôn hổ yết (đại khái là ‘ăn như rồng cuốn’), tuyệt không có chút nào giống thực nữ, giống như quỷ đói chết lâu ngày đầu thai, dường như lần đầu tiên ăn đến thứ này, cảm thấy mỹ mãn đến mức ánh mắt cũng như bị mê hoặc. Viên Diệp cảm thấy chỉ xem cô ăn, hắn cũng đã no rồi. “ Linh linh..... Linh linh.....” Trong thư phòng điện thoại đột nhiên vang lên, số điện thoại đó chỉ có vài trợ thủ đặc lực của hắn ở Mỹ mới biết. Nói cách khác, hắn không thể không nghe điện thoại. Hắn đem tâm mắt từ phía thư phòng trở lại trước mắt trên người cô gái trước mắt, chỉ thấy cô vẫn chuyên tâm ăn nghĩa đại lợi mặt, bộ dáng căn bản không có chú ý tới tiếng điện thoại trong phòng. Hắn do dự một chút, rốt cục đứng dậy đi vào thư phòng tiếp điện thoại. Đĩa của cô vẫn còn một nửa, hắn là không nhanh như vậy ăn xong mới đứng, cho dù ăn xong rồi, cô cũng nên chờ hắn đi ra, nói tiếng cảm ơn sau mới rời đi mới phải? Cho nên hắn đi nghe điện thoại hắn là không quan hệ mới đúng. Chính là hắn chẳng thể nghĩ tới, ba phút sau hắn từ thư phòng đi ra, không chỉ có trên bàn ăn,mà khắp phòng cũng không tìm thấy bóng dáng cô ta. Cô ta ăn no liền bước đi, ngay cả câu cảm ơn hoặc gặp lại sau cũng không lưu lại?! Chết tiệt cô ta chẳng lẽ nghĩ rằng khiến hắn tâm ngứa khó nhin, đối hắn muốn làm bộ lạt mềm buộc chặt thì có thể câu dẫn hắn sao? Cô ta nghĩ thực tốt đẹp! Hắn tuyệt đối sẽ không làm cho cô ta được như ý, hắn thề với trời. Người

phụ nữ đáng giận Đáng giận! Chết tiệt!

4. Chương 4

Ăn được một nửa, mới đột nhiên nhớ tới chính mình ra khỏi cửa khi này quá mức vội vàng, ngay cả cửa cũng chưa khóa đã chạy đi. Tỉnh Vu Hiểu không chút nghĩ ngợi liền lập tức đứng dậy trở lại lầu tám, lại vừa vặn nhận được điện thoại Tỉnh Vu Hi gọi về nhà cầu cứu, nói Gia Quân cảm xúc không ổn định, muốn Tỉnh Vu Hiểu trước giúp cô đi qua bồi Gia Quân, cô phải xong việc mới có thể qua sau. Tỉnh Vu Hi ở trong điện thoại ngữ khí nghe qua vô cùng lo buồn, làm cho Tỉnh Vu Hiểu trong lòng cũng lo lắng theo, cho nên vừa treo điện thoại, cô lập tức cầm lấy túi xách vội vàng đi ra cửa, hoàn toàn đã quên bàn nghĩa đại lợi mặt mới ăn được một nửa ở lầu ba, cùng với người đàn ông trong phòng bị cô làm tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, chửi rủa liên tục. Tỉnh Vu Hi lo lắng quả nhiên không phải vô cớ, bởi vì khi cô tới chỗ Gia Quân ở, Gia Quân đã cắt cổ tay tự sát, may mắn Gia Quân đã quên khóa cửa, mới có thể làm cho Tỉnh Vu Hiểu đúng lúc phát hiện, hơn nữa đưa cô đến bệnh viện mới cứu được mạng. Vì chuyện tình linh xảy ra ngoài ý muốn này, Tỉnh Vu Hiểu luôn luôn ở tại bệnh viện tới mười giờ tối mới về nhà, mà Tỉnh Vu Hi lại hoàn toàn không dám rời Gia Quân lúc này đang không ổn định, hơn nữa còn tính ở bên chăm sóc Gia Quân một thời gian, muốn Tỉnh Vu Hiểu cố gắng chiếu cố chính mình. Nhớ tới khi Vu Hi nói những lời này với cô, trên mặt vô cùng áy náy và lo lắng, Tỉnh Vu Hiểu liền nhịn không được thở dài một hơi. Tuy rằng cô luôn mơ mơ màng màng, trừ bỏ phiên dịch công tác, làm cái gì cũng đều vụng về lóng ngóng, chuyện ngoài ý muốn lại đặc biệt nhiều, nhưng cô tốt xấu gì cũng là một người trưởng thành hai mươi sáu tuổi rồi ? Vu Hi thật sự không nên quá mức lo lắng cho cô. Nhịn không được lại thở dài, cô lắc lắc đầu, đi vào trong phòng chuẩn bị tắm rửa đi ngủ. Tuy nói rằng ba ngày nay cô đã ngủ quá nhiều, nhưng đến giờ đi ngủ nên đi ngủ, đây là phép tắc dưỡng sinh cơ bản, cô trước kia phiên dịch qua một quyển sách viết như thế, không có gì là sai nên cô lấy nó làm tiêu chuẩn. Tắm xong, cả người thơm ngào ngát, Tỉnh Vu Hiểu lập tức tức tèo trên giường ngủ, qua năm phút đồng hồ nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Nhưng mà cô mới ngủ một lát đã gặp ác mộng, trong mộng cô thấy máu tươi đầy đất, máu tươi không ngừng tràn về hướng cô, mặc kệ cô lùi thế nào cũng đều trốn không thoát, mắt thấy chính mình sẽ bị máu tươi đầm đìa bao phủ. Dọa! Cô đột nhiên mở hai mắt, bị cảm giác đáng sợ trong mộng cấp bách làm tỉnh lại, cảm giác ngực rầu rĩ, có chút khó chịu. Tục ngữ nói đúng, ngày có chút suy nghĩ, đêm có điều mộng, cô nhất định là bị chuyện Gia Quân cắt cổ tay tự sát làm cho sợ hãi. Tuy rằng cô bề ngoài thoát nhìn coi như trầm ổn bình tĩnh, nhưng cô thủy chung quên không được cảnh tượng khi thấy Gia Quân nằm ở giữa vũng máu nhìn thật ghê người, cô thật bị dọa phát sợ. Khẽ thở dài, cô bắt buộc chính mình xóa đi hình ảnh không thoải mái trong đầu, xoay người đổi tư thế, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Nhưng nửa giờ sau, cô lại một lần nữa bị ác mộng đáng sợ kéo dài làm bừng tỉnh. Tại sao có thể như vậy chứ? Lá gan của cô hẳn là không nhỏ như vậy đi? Chẳng lẽ đó là một điềm báo, Gia Quân còn có thể sẽ làm ra những việc ngu ngốc giống như cắt cổ tay tự sát, hơn nữa lần sau nếu còn làm, rất có khả năng sẽ chết ? Không không không, cô không thể miên man suy nghĩ, Gia Quân nhất định có thể một lần nữa đứng lên, nhất định sẽ không có việc gì, ít nhất Vu Hi sẽ không để cô ấy tiếp tục làm chuyện điên rồ, cô phải tin tưởng Vu Hi. Phải, đúng vậy. Nhưng cô chỉ cần vừa vào giấc ngủ liền gặp ác mộng, vậy phải làm sao bây giờ mới tốt đây? Vu Hi lại không ở đây, nếu không Vu Hi ở đây có thể cùng cô ngủ, cô mỗi lần mặc kệ là ngủ quá nhiều, áp lực quá lớn, hoặc là khi một người lạnh không ngủ được, chỉ cần bên cạnh có một người ngủ cùng, vấn đề gì cũng đều có thể giải quyết dễ dàng, làm cho cô an ổn ngủ. Cô cũng không biết vì sao, đây có tính là một loại bệnh không? Từ nhỏ đến lớn cô đều là như vậy, chỉ cần cùng người khác ngủ, là có thể ngủ đặc biệt ngon. Nhưng hiện tại trong phòng chỉ có một mình cô, cô đi đâu mà tìm một người khác đến để cho cô dựa đây? (hớ hớ, xuống lầu ba đi tở, đảm bảo ngủ ngon) Càng nghĩ càng cảm thấy rét lạnh, càng nghĩ càng cảm giác toàn thân lông tơ đứng thẳng, làm cho cô không tự giác run lên. Lạnh quá, như thế nào lại đột nhiên trở nên lạnh như thế ? Nghe nói thời điểm những thứ đó tiếp cận thân người, người ta sẽ đột nhiên cảm thấy rùng mình; nghe nói người tinh thần càng yếu ớt, khi càng cảm thấy sợ hãi, những thứ đó càng dễ dàng tiếp cận, càng thích cùng người ta chơi trò đùa dai. Tỉnh Vu Hiểu khiếp sợ quay đầu nhìn xung quanh bốn phía tối om, tuy rằng cô cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng lại cảm giác trong phòng giống như có cái gì đang nhìn cô. Cô kinh hãi tung chăn

ngồi dậy, nhanh chóng đem đèn ở đầu giường bật lên, xong quay đầu kiểm tra bốn phía. Không có! Trong phòng trừ bỏ cô, không có đôi mắt thứ hai nào, nhưng cô toàn thân lông tơ đứng thẳng cũng không bởi vậy mà bình ổn, cả người thậm chí còn còn bắt đầu tiếp tục rung mình. Tại sao có thể như vậy chứ? Cô cũng không phải chưa từng ở nhà một mình, vì sao cảm giác đêm nay đặc biệt khủng bố, giống như trừ bỏ cô ra, còn có cái gì đó trong phòng này, như thế nào lại vậy. “Khẩu!” Thành linh xảy ra tiếng vang làm cho cô cả người đột nhiên kinh hoảng nhảy dựng lên, hốt hoảng hướng cửa phòng xông ra ngoài, phóng thẳng tới trước cửa chính, tựa như phía sau thật sự có cái gì này nọ đang đuổi theo cô, tay chân luống cuống mở cửa ra, sau đó theo thang máy một đường vọt tới lầu ba, dán người trên cửa lầu ba, cô mãnh liệt ấn chuông cửa. () Cô hoàn toàn không dám ngời tay ngừng lại, giống như dừng lại sẽ bị mãnh quỷ đang đuổi sát phía sau bắt kịp, về phần vì sao cô không đến lầu bảy hoặc lầu năm cầu cứu, lại trực tiếp vọt tới lầu ba, nói thực ra chính cô cũng không biết nguyên nhân. Sau lưng truyền đến thanh âm mở khóa, cửa vừa mở ra, cô quay người liền vọt vào trong lòng Viên Diệp, cả người run run không thôi. Không nghĩ tới nửa đêm ấn chuông cửa, đánh thức hần khỏi giấc ngủ lại là cô, càng không nghĩ tới cô đột nhiên nhào vào trong lòng hần như vậy, Viên Diệp nhíu mày, nhưng sau một giây, cảm giác được người cô run run mà quên cả hoài nghi. “Đã xảy ra chuyện gì?” hần nhanh chóng hỏi, cũng ngó đầu ra ngoài nhìn xung quanh một chút, bởi vì cô khiến hần cảm giác như là có người đang đuổi theo cô. “Có quỷ!” Tỉnh Vu Hiểu gắt gao túm áo hần, thanh âm run run nói. Quỷ? Viên Diệp cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất, hần cúi đầu xuống, hoài nghi trừng mắt nhìn cô, sau đó đẩy cô ra khỏi lòng mình. “Cô không thể tìm được lý do nào cao minh hơn một chút để đến gần tôi sao?” hần nhìn không được chăm chọc Vu Hiểu. Tỉnh Vu Hiểu dùng sức lắc đầu, “Thật sự có quỷ.” trên mặt cô đầy vẻ sợ hãi, nói xong còn rung mình một cái, giống như cô tận mắt nhìn thấy thật. Sự sợ hãi của cô thoát nhìn tuyệt nhiên không phải là giả, nhưng muốn hần tin tưởng trên thế giới này thật có quỷ? Viên Diệp nhìn không được trào phúng khóe môi khẽ nhếch lên, đồng thời nhắc nhở chính mình, cô mỗi lần xuất hiện ở trước mặt hần phản ứng đều rất thật, chuyện này chỉ có thể nói diễn xuất của cô ta thật sự là rất cao minh. “Cho nên lúc này cô lại muốn như thế nào?” hần trực tiếp hỏi. “Cũng không thể cho tôi ở trong này một đêm?” cô nhìn hần cầu xin. “Cô tiến dần từng bước, lý do thật đúng là càng lúc càng hay nha.” chăm chăm nhìn cô, hần không chút khách khí chăm chọc khiêu khích. Tỉnh Vu Hiểu trừng mắt nhìn, cũng không hiểu hần nói những lời này là ý tứ gì, nhưng so với chuyện này, cô quan tâm đến việc hần có nguyện ý thu lưu cô một đêm hay không hơn. “Tôi có thể ở trong này một buổi tối sao?” cô lại hỏi. “Nếu tôi nói có thể, kế tiếp có phải cô lại muốn hỏi, có thể ngủ cùng giường với tôi được không hay không?” “Anh như thế nào biết?” Tỉnh Vu Hiểu hai mắt tròn tròn, kinh ngạc thốt lên. Viên Diệp nguyên bản chính là muốn chăm chọc cô, không nghĩ tới cô lại đánh xà tuyền côn thượng*, tương kế tựu kế lại, hại hần đương trường nói không ra lời. (* đánh xà tuyền côn thượng: ngụ ý xem xét thời cơ, thuận theo tình thế mà làm để đạt được mục đích.)

“Cô kia, cô rốt cuộc có xấu hổ hay không hả?” hần không khỏi tức giận rống to, “Cô thường thường làm như vậy sao, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, tùy tiện bỏ lên giường những người đàn ông xa lạ?” Tỉnh Vu Hiểu sững sốt ngây ngốc một chút, lập tức lắc đầu. “Tôi đều chỉ cùng người thân quen ngủ, cũng không ngủ cùng người xa lạ.” cô còn thật sự làm sáng tỏ. “Vậy tôi và cô có quen biết sao?” Viên Diệp nghiêng nheo nghiêng lợi hỏi. Cô dùng sức gật đầu. “Chúng ta đã từng ngủ cùng nhau, anh buổi sáng còn mời tôi ăn nghĩ đại lợi mặt, nhớ rõ không?” “Tôi đây tên gọi là gì?” “Sao?” cô ngây người ngẩn ngơ, đột nhiên đối hần cười ngây ngô một chút, “Anh tên là gì nha?” “Trước khi hỏi tên người khác, cô hần là nên tự giới thiệu mình?” “A, tôi gọi là Tỉnh Vu Hiểu, giếng nước tỉnh, vì thế nên, tảng sáng hiểu (ai, đừng bắt ta dịch nghĩa, ta nửa chữ tiếng Trung cũng không biết nha) năm nay hai mươi sáu tuổi, chưa kết hôn, có một em gái, ba mẹ năm ngoái đã mất trong tai nạn xe cộ. Công tác của tôi là phiên dịch giả sách ngoại văn, thu nhập tuy rằng không phải thực ổn định, nhưng cũng không đến nỗi đói chết.” cô thao thao bất tuyệt nói, “Tôi thích đọc sách, nghe nhạc, ghét nhất là làm việc nhà, bởi vì mỗi lần đều sẽ làm loạn cả lên, sau đó sẽ bị Vu Hi mắng đến thối đầu, Vu Hi là em gái của tôi. Tuy rằng tôi là chị, nhưng những người biết hai chị em chúng tôi, đều cảm thấy Vu Hi có vẻ giống chị gái hơn, bởi vì Vu Hi không chỉ cao hơn tôi, thông minh xinh đẹp hơn tôi, hơn nữa mặc kệ sự tình thế nào cũng đều không làm khó được cô ấy, Vu Hi thật sự là lợi hại, lần khác tôi sẽ giới thiệu Vu Hi cho anh biết, anh nhất định sẽ thích cô ấy.” “Tôi vì sao lại thích cô ta?” Viên Diệp hai tay ôm ngực nhìn cô. Ý của cô sẽ không phải là muốn hần yêu ai yêu cả đường đi đấy chứ? “Bởi vì Vu Hi còn chưa có bạn trai, mà tôi cảm thấy anh là người tốt, hai người hần sẽ là một đôi rất tuyệt.” Tỉnh Vu Hiểu mỉm cười nói. Viên Diệp ghen ghen nhìn cô trân trân, cuộc đời hần lần đầu tiên có loại cảm giác muốn bóp chết người. “Không cần.” hần quả quyết cự tuyệt,

sau đó xoay người đi về phòng. Hắn sợ chính mình nếu tiếp tục đứng ở trước mặt cô ta, hai tay sẽ thật sự không tự chủ được vươn ra mà bóp cổ cô. Vừa thấy hắn xoay người vào nhà, Tĩnh Vu Hiểu lập tức tự động tự phát theo sau, còn không quên xoay người nhìn lại ngoài cửa, đem yêu ma quỷ quái theo sát phía sau cô toàn bộ ngăn cản ở ngoài cửa lớn tuy rằng cô có điểm hoài nghi làm như vậy rốt cuộc có hay không có tác dụng, nhưng mà có chút ít còn hơn không, không phải sao? Khóa kỹ cửa lại, cô nhanh chóng chạy đến bên người Viên Diệp, một tắc cũng không rời theo sát ở bên cạnh người hắn, cũng đối hắn cứng ngắc mỉm cười. Bởi vì cô vẫn cảm thấy có điểm sợ hãi. Viên Diệp hoàn toàn không biết nên làm thế nào với cô gái mặt dày này bây giờ, hắn đối với cô ta châm chọc khiêu khích, cô ta liền cùng hắn giả ngu; hắn trừng mắt nhìn cô ta, cô ta liền mỉm cười với hắn. Cô cũng thật có năng lực nha, có thể làm hắn tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chính mình lại hoàn toàn bất động thanh sắc, chỉ là điểm này, hắn không thể không bội phục cô. Quên đi, tùy tiện cô ta đi, dù sao hắn chỉ cần nhớ rõ chính mình tuyệt đối không thể thuận lòng cô ta, cười cô ta làm lão bà như ý cô, thế là đủ. Về phần cô muốn ngủ lại, hoặc là giả ngây giả dại tiếp tục diễn kịch, hắn đều vô điều kiện phụng bồi, dù sao hắn cũng không chịu thiệt, không phải sao? Nghĩ xong, hắn có chút dăm chiêu liếc nhìn cô một cái, sau đó xoay người đi vào phòng, tiếp tục ngủ. Mà cô quả nhiên da mặt dày, lá gan cũng đủ lớn, một đường đi theo hắn trở về phòng, sau đó trèo lên giường hắn, gắt gao ôm hắn ngủ. Hừ, nếu cô cũng không để ý, hắn làm chi còn muốn làm quân tử đối với cô ta phát hồ tình, chỉ hồ lễ (phát ra tình, dừng lại ở lễ, ý nói có tình cảm cũng không vượt quá lễ nghi)? Huống hồ đây cũng không phải lần đầu tiên, hơn nữa lúc này hắn cũng có bảo hiểm tốt. Mọi sự đã chuẩn bị, hắn nhìn không ra chính mình còn có cái lý do gì cự tuyệt ám ngọc ôn hương tự động đưa lên miệng? Cảm giác thân thể mềm mại của cô ở trên người hắn cọ xát, cảm giác chính mình hạ khổ càng lúc càng cứng rắn khó nhịn, cảm giác hô hấp của cô một lần lại một lần ở bên gáy hắn miễn cảm thoáng qua, cảm giác chính mình hô hấp càng lúc càng dồn dập trầm trọng..... Viên Diệp rốt cục thở dài hàng phục dục vọng của chính mình, xoay người đem cô đặt ở dưới thân, nhiệt tình hôn trụ cô, sau đó mang theo cô rơi vào bể tình. Vừa tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy một gương mặt đàn ông xuất hiện trước mắt cô, Tĩnh Vu Hiểu bị dọa đến nghẹn thở, nhưng giây tiếp theo cô lập tức nhớ tới hết thảy mọi việc tối hôm qua, nhớ tới người đàn ông trước mắt này là ai, cùng với chính mình đang ở nơi nào. Cô nhẹ thở một hơi, đồng thời thả lỏng thân thể cứng ngắc. Cô nhìn gương mặt đang ngủ trước mắt, sau đó cúi đầu, thông thả xóc chân bông trên người lên, nhìn chính mình thân thể trần trụi, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài. Ông trời, tại sao có thể như vậy chứ? Cô mặt nhăn lại, lộ ra biểu tình không xong. Cô hoàn toàn không biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào phát sinh, cô rõ ràng chỉ là nghĩ đến mượn thân thể ấm áp mà dựa vào không phải sao? Như thế nào lại mơ hồ cùng người đàn ông này làm chuyện yêu chứ? Lần này chết thật sự là thảm, lần đầu tiên cùng hắn phát sinh quan hệ, có lẽ còn có thể dùng “say rượu loạn tính” để biện minh, nhưng mà tối hôm qua hết thảy mọi chuyện nên giải thích như thế nào? Cô ảo não ôm lấy đầu, hối hận không kịp âm thầm rên rỉ. Cô nhất định sẽ bị Vu Hi mắng chết, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Tĩnh Vu Hiểu nghĩ đông nghĩ tây, suy nghĩ nửa ngày vẫn không thể nghĩ được một cái cơ gì hay, đối sách gì tốt. Tóm lại, vẫn là về nhà trước nói sau, nếu thật sự bị Vu Hi bắt kể lại chuyện tối hôm qua, cô sẽ nói tối hôm qua mình ngủ ở nhà chị Trương, thảo luận công tác kế tiếp, thế là được. Nếu nói dối bị Vu Hi vạch trần, vậy..... Vậy..... Ai, tóm lại thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nhìn làm là được. Cô nhìn người bên cạnh vẫn ngủ sau, thật cẩn thận đem chân bông xóc lên, sau đó hết sức nhẹ nhàng lấy cánh tay hắn đang ôm bên hông mình xuống, nhẹ nhàng đứng dậy đem hai chân đặt xuống giường. Làm đến nơi đến chốn xong, cô đứng dậy, nhưng giây tiếp theo bên hông lại đột nhiên cảm nhận được một cổ khí lực, giống như trời đất xoay chuyển, cô lại lần nữa nằm thẳng lại trên giường, trên người còn bị một người đè ép, chính là người mà cô vẫn nghĩ còn đang ngủ say, lâu ba tiên sinh. “ Cô lại muốn bốn cữ soạn lại?” hắn mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm cô, tiếng nói do vừa tỉnh ngủ mà có vẻ hết sức trầm thấp. “ Thực xin lỗi, tôi làm động đến anh sao?” Tĩnh Vu Hiểu trước giải thích, sau đó mới nháy hai mắt vô tội hỏi: “ Cái gì bốn cữ soạn lại?” “ Cô lại muốn không từ mà biệt sao?” hắn đổi loại phương thức nói. “ Không từ mà biệt?” Tĩnh Vu Hiểu trừng mắt nhìn, bỗng dưng nhớ tới chuyện buổi sáng hôm qua. “ Thực xin lỗi, thực xin lỗi!” cô vội vàng hướng hắn giải thích, nói: “ Ngày hôm qua tôi không phải cố ý đi không cáo biệt, tôi vốn là muốn lên lầu khóa cửa, ai biết Vu Hi, chính là em gái của tôi, cô ấy đột nhiên gọi điện thoại trở về nhờ tôi đi bồi Gia Quân, Gia Quân là bằng hữu tốt nhất của Vu Hi, gần đây bởi vì thất tình, cảm xúc không ổn định, cho nên Vu Hi vẫn thực lo lắng cho cô ấy, ngày hôm qua cô ấy quả nhiên ...” “ Đủ.” Viên Diệp không kiên nhẫn ngắt lời cô, “ Cô vừa mới nói cô lên lầu đi khóa cửa? Chẳng lẽ cô cũng ở tại tám lầu nhà trọ này?” hắn hoài nghi nhìn cô. “ Đúng rồi, tôi ở tại lầu tám.” Hắn nhìn cô không chớp mắt, tựa hồ muốn từ trên mặt cô nhìn ra dấu hiệu nói dối. Nếu cô ta thật sự ở tại lầu tám, không có đạo lý nào hắn ôm cây đợi thỏ một thời gian dài như vậy cũng không

thấy cô xuất hiện. Công tác của tôi là phiên dịch giả sách ngoại văn..... Những lời cô nói tới hôm qua đột nhiên ghé vào lỗ tai hần vang lên, làm cho hần trong nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ thông suốt hết thảy. Nguyên lai công tác của cô không cần ra khỏi cửa, mà cuộc sống hằng ngày cần gì lại có một người em gái có thể hỗ trợ thu xếp, căn bản là không cần cô ta động chân động tay. Nếu thật sự là như vậy, vậy có thể giải thích hết thảy. “ Một tháng qua, cô đều nhốt mình trong nhà công tác?” vì chứng thật suy đoán của mình, hần mở miệng hỏi. “ Anh làm sao mà biết?” Tỉnh Vu Hiểu hai mắt trợn lên, lộ ra biểu tình không thể tin được. Phản ứng của cô chứng minh điều hần vừa phỏng đoán, nhưng này cũng không thể đại biểu cái gì, nhất là hần căn bản là còn không có kiểm chứng lời nói của cô có phải là thật hay không. Hần có chút dăm chiêu nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên xoay người rời khỏi cô, đứng dậy xuống giường. “ Cô có thể đi rồi.” hần ngữ khí rất lạnh mạc. “ Úc.” Mặc dù có điếm theo không kịp tốc độ thay đổi bất thường của hần, nhưng Tỉnh Vu Hiểu vẫn như cũ từ trên giường đứng lên, nhanh chóng mặc quần áo vào. Khi cô mặc quần áo, hần đã mở cửa, đi ra khỏi phòng, mà cô mặc quần áo xong, cũng ra khỏi phòng. Vừa bước ra khỏi phòng, cô đã ngửi thấy từng trận mùi cà phê, khiến kích cái mũi của mình. Cô đi vào phòng khách, thấy hần đang ở trong quầy bar pha cà phê, nhìn thấy cà phê làm cho cô không khỏi ứa nước bọt, nhưng cô cũng không quên mình phải mau chóng về nhà. “ Tôi đi đây.” Đè xuống ý muốn lưu lại uống cà phê, Tỉnh Vu Hiểu mở miệng nói với hần, thấy hần không hề phản ứng, vì thế lại bồi thêm một câu, “ Tôi hôm qua cảm ơn anh.” Cô thêm vào câu nói kia làm cho Viên Diệp nhin không được ngẩng đầu lên liếc nhìn cô một cái, mà cô nhìn thấy hần ngẩng đầu nhìn mình, lập tức mỉm cười đối hần vẫy tay, sau đó mới xoay người rời đi. Viên Diệp phát hiện chính mình đã sắp quen với những phản ứng khiến người ta không ngờ tới của cô, nhưng hần vẫn nhin không được hoài nghi, cô gái này rất cuộc là giả ngây giả dại, hay là đầu thật sự có vấn đề Cô ta bị hần chiếm tiện nghi, thế nhưng còn hướng hần nói lời cảm tạ? Cô ta thật sự là điên rồi. Vì chiếu cố bạn tốt Gia Quân, sau khi Gia Quân một lần nữa trở lại bên bạn trai của mình, Tỉnh Vu Hi rất cực vì mỗi một cùng suy nghĩ nhiều, thể lực chống đỡ hết nổi, bệnh nặng một hồi, làm cho Tỉnh Vu Hiểu nhất thời lâm vào một mảnh bối rối, thiếu chút nữa làm cho cô phải tự sát. Kỳ thật khi sinh bệnh Vu Hi tuyệt không khó chăm sóc, vấn đề ở chỗ cô làm cái gì cũng đều lóng ngóng vụng về, dường như trời sinh ngu ngốc, cho nên ai, không nói cũng biết. May mắn chị Khúc Thiển dưới lầu cùng chị Vu Hàn, Lưu Dư ba người cũng đi lên quan tâm một chút, cho nên qua một tuần, cô tuy rằng lớn nhỏ tình huống vẫn xảy ra, cũng coi như bình an vô sự chiếu cố Vu Hi đến khỏi hần. Sống hai mươi sáu năm, một tuần này là lần đầu tiên cô làm tròn trách nhiệm người chị. Nói ra thật đúng là mất mặt, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng cảm động, bởi vì đối với cô mà nói, như vậy cũng không phải là không đúng tỳ nào, thậm chí so với việc chỉ biết tạo ra phiền toái, chuyện này thật sự là quá tốt. Người thả lỏng một chút liền cảm thấy mệt, Tỉnh Vu Hiểu ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên tường, chỉ thấy đồng hồ chỉ vào 9 giờ rưỡi. Từ lúc cô từ trên giường đứng lên, xác định Vu Hi thật sự đã hoàn toàn bình phục đã có thể đi làm tới giờ cũng bất quá mới hai tiếng mà thôi, như thế nào cô lại muốn ngủ rồi? Quên đi, dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, đi ngủ cũng tốt lắm. Bất quá trước khi ngủ, có chuyện cô phải làm trước mới được, phải báo cho các chị, Vu Hi đã không có việc gì, có thể bắt đầu đi làm, nói các chị ấy không cần tiếp tục nấu ăn đưa lại đây, còn có cảm ơn các chị ấy một tuần qua đã hỗ trợ cùng quan tâm. Cô ngồi vào sofa, cầm lấy điện thoại trước gọi cho chị Khúc Thiển, điện thoại lại là lão công chị ấy tiếp, hần nói chị ấy ra ngoài còn chưa trở về. Treo điện thoại, cô gọi cho Vu Hàn, nhưng lại nhận được một câu trả lời tương tự, mà nhà Lưu Dư còn lại lại không ai tiếp điện thoại. Kỳ quái, như thế nào khéo như vậy, mỗi lần có việc tìm các chị ấy, ba người bọn họ đồng loạt đều không ở nhà? Quên đi, dù sao cũng không phải cái gì việc gấp, trễ chút lát hướng các chị ấy nói lời cảm tạ cũng được. Cô nhún nhún vai, xoay người trở về phòng ngủ. Cô không biết, ba người cô muốn tìm đang tụ ở một quán ăn sáng gần nhà trọ, nước miếng tung bay đàm luận đủ loại sự tích mơ hồ của cô, mà ngồi cùng bàn với bọn họ còn có một người, vẻ mặt lắng nghe hứng thú dạt dào chính là Viên Diệp. “ Thật sự có người mơ hồ như vậy sao? Có lẽ cô ấy là đại trí giả ngu cũng không biết chừng.” Viên Diệp mỉm cười nói. “ Không, nếu anh quen cô ấy, chính mắt thấy qua sự mơ hồ của cô ấy, sẽ biết chúng tôi nói một chút cũng không khoa trương.” Lưu Dư dùng sức gật mạnh đầu. Cô vẫn cảm thấy chính mình đã muốn đủ mơ hồ, nhưng mà so với Tỉnh Vu Hiểu, mới biết được cô căn bản đang gặp sự phụ, muốn không cam lòng chịu thua cũng khó nha. “ Kỳ thật nói như vậy cũng đúng, bởi vì nếu anh xem qua các tác phẩm phiên dịch của Vu Hiểu, khẳng định sẽ bị kỹ năng thả vãn của cô ấy dọa sợ, hành văn của Vu Hiểu thật là tốt đến không thể chê.” khó trách tục ngữ nói ‘trời sinh người tài tất có dùng’. Vu Hàn tán thưởng nói với hàng xóm lâu ba mới quen. “ Cô ấy thật đúng là một người thú vị, đáng tiếc đọc sách tiếng Trung với tôi mà nói có điếm khó khăn, nếu không tôi thật muốn đọc thử tác phẩm của cô ấy, nhận thức con người cô ấy.” Viên Diệp biểu tình tựa hồ có chút tiếc nuối. “ Kỳ thật muốn nhận thức Vu

Hiếu, anh cần gì phải xá cận cầu viễn (bỏ gần lấy xa) đâu?” Khúc Thiển mỉm cười nhìn hần. “ Ý của cô là?” Viên Diệp hỏi. “ Anh nếu muốn làm quen, chúng tôi có thể giúp anh giới thiệu a.” “ Bất quá anh phải thành thật thừa nhận, mục tiêu chân chính của anh là Vu Hiếu, hay là Vu Hi?” Vu Hàn tươi cười khả ái tiếp lời, cùng Khúc Thiển một xướng một đáp tương đương ă ý. “ Chẳng lẽ không thể chỉ làm bằng hữu bình thường sao?” Viên Diệp bất động thanh sắc trả lời. “ Vậy anh có thể hướng chúng tôi cam đoan, anh đối với cả hai chị em họ đều không có ý không an phận không?” Khúc Thiển trên mặt vẫn là vẻ mặt tươi cười nhợt nhạt. “ Nói thực ra, chuyện tương lai ai cũng không thể cam đoan, không phải sao?” Viên Diệp trầm mặc trong chốc lát, rốt cục không nhanh không chậm đáp lại. “ Ha ha!” Vu Hàn nhất thời cười to hai tiếng, đối hần tề mi lộng nhần (nháy mắt) chế nhạo, “ Anh rốt cục lộ ra dấu vết, Viên tiên sinh.” “ Tôi không phải ngựa, như thế nào sẽ có dấu vết chứ?” Viên Diệp mỉm cười phản bác, thủy chung là một bộ dạng khí định thần nhần (khí tức ổn định, thần sắc thư thái, tóm lại là bộ dạng bình thản), không chút hoang mang. “ Tốt lắm chê cười rồi, đáng tiếc chúng tôi sẽ không dễ dàng như vậy đã bị dời đi lực chú ý, mà mơ hồ tiêu điểm.” Khúc Thiển mỉm cười nói, tiếp theo biểu tình đột nhiên biến đổi, trở nên vô cùng đứng đắn mà nghiêm túc. “ Viên tiên sinh,” cô nhìn hần, chậm rãi mở miệng, “ Tôi nói những lời này cũng không phải bởi vì tôi đối với anh có thành kiến gì, chính vì tôi là người trực lai trực vãng (thẳng thắn chính trực), không thích quanh co lòng vòng, hy vọng anh đừng để ý.” Viên Diệp nhẹ giọng, “ Không quan hệ, tôi cũng thích người thẳng thắn có gì nói nấy.” “ Nếu mục tiêu của anh là Vu Hi, như vậy, tôi hy vọng anh không cần đi quấy rầy Vu Hiếu, cũng không cần đi tiếp cận cô ấy.” Khúc Thiển nghiêm trang nhìn hần, trực tiếp nói. “ Đúng vậy.” Vu Hàn cũng vẻ mặt nghiêm túc nhìn hần. “ Vu Hiếu là cô gái đơn thuần nhất mà tôi từng gặp, không có tâm cơ, cũng không biết tự bảo hộ chính mình như thế nào, chúng tôi không hy vọng thấy có người lợi dụng sự đơn thuần của cô ấy, để đạt được mục đích của chính mình.” Lưu Dư muốn uyển chuyển giải thích, không biết cách nói của mình so với Khúc Thiển còn sắc bén hơn. “ Nói rất đúng.” Vu Hàn nhin không được vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Khúc Thiển thận trọng hỏi: “ Viên tiên sinh, không biết anh có hiểu ý chúng tôi hay không ?” “ Biết, bất quá tôi có một vấn đề.” “ Vấn đề gì?” Lưu Dư hỏi. “ Nếu mục tiêu của tôi là Tĩnh Vu Hiếu?” hần hỏi. Khúc Thiển ngạc nhiên nhìn hần, đột nhiên không còn gì để nói, mà một bên Vu Hàn cùng Lưu Dư còn lại là ghen hợm nhìn hần trân trối, lộ ra vẻ mặt đại ra.

5. Chương 5

Lại bình yên ngày qua ngày. Ở buổi tối ngày thứ Hai, Tĩnh Vu Hiếu cùng em gái ăn xong bữa tối, hai người phân công hợp tác, một người phụ trách rửa chén, một người phụ trách lau bát bỏ vào tủ, Tĩnh Vu Hi đột nhiên mở miệng nói “ Chị, em giới thiệu một người cho chị làm quen được không?” “ Tốt, là người như thế nào, các em như thế nào mà quen nhau?” Tĩnh Vu Hiếu thuận miệng nói. Bởi vì quan hệ công tác, cuộc sống của Tĩnh Vu Hiếu so với người bình thường đều bó hẹp hơn, bạn bè lại thiếu một cách đáng thương, cho nên Vu Hi luôn đem bạn bè của mình giới thiệu cho Tĩnh Vu Hiếu làm quen, mở rộng mối quan hệ của cô. “ Hần là một người đàn ông tốt lắm.” “ Sao?” Tĩnh Vu Hiếu ngây ngốc sững sốt, hoàn toàn không nghĩ tới lại nghe thấy một đáp án như vậy. Cô hoài nghi nhìn em gái, biểu tình ngạc nhiên chậm rãi biến thành kinh hãi. “ Vu Hi, em không phải là muốn đem bạn trai giới thiệu cho chị làm quen đấy chứ?” cô hai mắt mở to kêu lên, “ Trời ạ, sao tới bây giờ chị vẫn chưa từng nghe em đề cập gì tới chuyện này? Hần là người như thế nào, em cùng hần khi nào thì quen biết, quen biết như thế nào? Chị...” “ Dừng một chút.” Tĩnh Vu Hi không mở miệng không được cắt đứt sức tưởng tượng phong phú của cô. Tĩnh Vu Hiếu mỉm cười nhìn lại, vẻ mặt chờ mong. “ Người kia là em định giới thiệu cho chị làm bạn trai.” Nháy mắt, Tĩnh Vu Hiếu đầu trống rỗng, trừ bỏ ngốc nghếch nhìn em gái, hoàn toàn không biết nên nói cái gì. Giới thiệu cho cô làm bạn trai? “ Vu..... Vu Hi, em nói là thật sự sao?” cô lắp bắp hỏi. Bạn trai? Cô căn bản không nghĩ tới chuyện này. “ Em cảm thấy hần là người thành thật khó gặp, hơn nữa bộ dạng không tệ, tính tình lại tốt.” Tĩnh Vu Hi nhìn cô nói, “ Trọng yếu nhất là, hần chính miệng nói với em, lão bà là cười để thương yêu, không phải cười về để đảm đương việc của người hầu. Hần còn nói nếu hần kết hôn, việc nhà đều đã có người hầu làm, tuyệt đối sẽ không làm cho lão bà chịu khổ, cho nên em cảm thấy hần đối với chị mà nói, tuyệt đối là một đối tượng tốt khó gặp.” “ Bởi vì hần nói hần sẽ thuê người hầu làm việc nhà, cho nên em liền cảm thấy hần thích hợp với chị sao?” Tĩnh Vu Hiếu nắn lòng nhìn cô. “ Đương nhiên không phải nguyên nhân này, chị là

người chị yêu nhất của em, em làm sao có thể tùy tiện chọn một người đàn ông đã nói là thích hợp với chị chứ?” Tỉnh Vu Hi biểu tình thật sự “Hắn là em trải qua ngàn chọn vạn tuyển mới tuyển ra được một người đàn ông tốt, chị yên tâm.” “Nhưng chị chưa từng nghĩ tới muốn kết hôn.” “Vì sao?” “Chị không muốn trở thành phiền toái cho người khác.” “Chị!” Tỉnh Vu Hi tức giận kêu lên, “Chị không phải cái gì phiền toái cả, em không cho phép chị nói chính mình như vậy, nghe thấy không?” Tỉnh Vu Hiểu bắt đầu dĩ nễ nụ cười. “Chị, Quan Hàm Tư là đối tượng tốt khó gặp, em tin tưởng hẳn khẳng định có thể bao dung những khuyết điểm nhỏ của chị, mới có thể giới thiệu hẳn cho chị, chị trước cùng hẳn xem mặt được không?” “Vu Hi, em đã cảm thấy hẳn là đối tượng tốt khó gặp, vì sao em không chính mình nắm chắc lấy?” Tỉnh Vu Hiểu buồn bực hỏi. “Sao?” Tỉnh Vu Hi nghe vậy giật mình sửng sốt. “Em không thích hẳn?” “Em.....” Tỉnh Vu Hi đột nhiên lấp bắp lên, “Em đối với hẳn chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.” “Phải không?” Tỉnh Vu Hiểu nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt lợi hại làm cho Tỉnh Vu Hi đột nhiên có cảm giác đứng ngồi không yên. “Chị, em chỉ là muốn giới thiệu cho chị một người đàn ông mà em cảm thấy cũng không tệ lắm, vì sao vấn đề của chị lại nhiều như vậy?” cô có chút tức giận quát, dọa Tỉnh Vu Hiểu nhảy dựng. “Thực xin lỗi, chị cũng không biết vấn đề của chị như thế nào lại nhiều như vậy, chính là tự nhiên mà vậy.....” Tỉnh Vu Hiểu vội vàng kiểm điểm. “Quên đi, chị rút cuộc có nguyện ý hay không cùng Quan Hàm Tư gặp mặt?” “Đây là xem mặt sao?” “Chị muốn nói như vậy cũng được.” “Nếu chị nói không cần, người có tức giận hay không?” Tỉnh Vu Hi nháy mắt mân nhanh môi, trầm mặc không nói trừng mắt nhìn cô. Có, Vu Hi có tức giận. “Được rồi, chị cùng hẳn gặp mặt là được, nhưng em không thể bắt buộc chị nhất định phải thích hẳn hoặc là cùng hẳn kết giao nha.” Tỉnh Vu Hiểu có chút bất đắc dĩ đáp ứng. “Loại chuyện này bắt buộc được sao?” Tỉnh Vu Hi trắng mắt nhìn cô liếc một cái, “Em chỉ phụ trách giúp chị tạo cơ hội, về phần kết quả như thế nào, cũng không phải một mình em có thể xoay sở được.” “Vậy được rồi, chờ thời gian xác định em nói cho chị biết sau.” “Thời gian sao?” Tỉnh Vu Hi trầm ngâm. “Làm sao vậy, chẳng lẽ chưa thành em đã hẹn thời gian với đối phương?” “Cũng không có, chẳng qua.....” Tỉnh Vu Hi muốn nói lại thôi. “Bất quá cái gì? Vu Hi, em đừng chỉ nói một nửa được không? Em biết rõ chị vĩnh viễn không đoán được em suy nghĩ cái gì mà.” “Em cũng không muốn chị đoán.” Tỉnh Vu Hi nhin không được lại trừng mắt liếc Vu Hiểu một cái. “Vậy em...” “Em chỉ là đang nghĩ.” bỗng dừng một chút, cô sửa lời nói: “Em hình như chưa nói với chị, Quan Hàm Tư cũng ở tại tám lầu nhà trọ này đúng hay không?” “Sao?” Tỉnh Vu Hiểu kinh ngạc há miệng thở dốc, lát sau mới phát ra thanh âm nghi hoặc. Nhìn em gái, trong đầu cô lại mặc danh kỳ diệu hiện lên gương mặt của lầu ba tiên sinh, chẳng lẽ người Vu Hi muốn giới thiệu cho cô lại là hẳn?! “Hắn không phải ở tại lầu ba đấy chứ?” cô thốt lên hỏi, trong lòng như có chút mong chờ. “Không, hẳn ở tại lầu sáu.” Lầu sáu? Không phải lầu ba? Cô không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy vô cùng thất vọng. “Em thấy cái lương không bằng bạo lực (cũng như ta nói ‘chỉ suy nghĩ không bằng hành động luôn’), liền hôm nay đi.” Tỉnh Vu Hi bỗng nhiên quyết định. “Cái gì hôm nay?” đang đắm chìm ở trong sự thất vọng Tỉnh Vu Hiểu phút chốc ngẩng đầu, vẻ mặt mở rộng nhìn chăm chăm em gái. “Chúng ta cứ như thế này tới lầu sáu đi, thuận tiện đột kích kiểm tra, xem hẳn có nói dối gạt em hay không.” Tỉnh Vu Hi có chút đắm chiêu gạt gạt đầu, càng nghĩ càng cảm thấy đó là một quyết định thông minh. “Như thế này đi tới lầu sáu?” Tỉnh Vu Hiểu ghen hòng nhìn cô trân trối, bắt đầu cảm thấy kinh hoàng thất thố, “Vu Hi, này có thể hay không quá đột ngột? Nhất định phải như vậy sao? Chị đã hai ngày không gội đầu, buổi sáng rời giường đến bây giờ cũng còn không có rửa mặt...” “Chị bình thường không phải là như thế này sao?” Tỉnh Vu Hi ngắt lời cô. “Đó là bởi vì chị đều ở nhà công tác không cần ra khỏi cửa, nhưng như thế này mà muốn chị đi thân cận sao! Như vậy...” “Không quan hệ, dù sao chiếu bộ dáng bình thường của chị là được, nếu chị đặc biệt để ý quá, khi người ta tới nhà sẽ thấy bất đồng, kia căn bản chính là lừa gạt, cho nên tự nhiên một chút sẽ tốt hơn.” “Nhưng là...” “Tốt lắm, đừng nhưng là, chị nhanh chút trở về phòng thay quần áo. Tuy rằng nói tự nhiên tốt nhất, nhưng cũng không thể mặc áo ngủ đi gặp người ta, nhanh đi, nhanh đi.” Tỉnh Vu Hi không chờ phân trần liền đẩy cô ra khỏi phòng bếp, một đường vào thẳng phòng cô. Tỉnh Vu Hiểu ngây ra như phỗng đứng ở trong phòng một lúc lâu, nhú mào thở dài một hơi, sau đó mới nhận mệnh đi thay quần áo. Bởi vì một khi Vu Hi quyết định rồi, đều không cho cô xen vào. Làm chị như cô thật đúng là chỉ có hư danh nha,ai! Mười lăm phút sau, Tỉnh Vu Hiểu không trâu bắt chó đi cày bị áp giải thẳng đến lầu sáu. Cô căn bản là còn không kịp phát ra tiếng gào thét hối hận, Tỉnh Vu Hi đã động thủ ấn chuông cửa, sau đó lúc đối phương mở cửa liền nháy mắt, nhanh chóng hướng đối phương quăng ra một câu, “Tới kiểm tra.” tiếp theo liền trực tiếp xông vào trong nhà người ta. Tỉnh Vu Hiểu xấu hổ đứng ở tại chỗ, có vẻ không biết làm sao. Cô còn tưởng rằng Vu Hi nói đột kích kiểm tra là nói giỡn, không nghĩ tới lại thật sự làm như vậy, hành vi của cô có thể hay không rất quá đà? Đối phương lại sẽ nghĩ như thế nào? Cô vụng trộm ngẩng đầu liếc mắt một cái, nhưng mà phóng mắt nhìn lại, cũng chỉ thấy còn một mình mình đứng ngoài cửa, những

người khác đâu nha? Cô trợn mắt nhìn vội vàng đi vào trong phòng. Đi vào trong phòng vẫn không thấy hai người kia, cô không có can đảm giống Vu Hi xông loạn như vậy, đành phải đứng ở cạnh cửa đánh giá kiến trúc và cách bài trí trang hoàng ở lầu sáu. Nơi này cùng lầu tám cô ở, cùng với lầu ba mà cô đã từng ở qua hai lần kiến trúc hoàn toàn bất đồng. Sau khi nhìn qua lầu ba, cô còn tưởng rằng những căn phòng trọ này kiến trúc đều là đại đồng tiểu dị (cái lớn thì giống nhau, những chỗ nhỏ thì khác nhau chút ít), không nghĩ tới sau lại đi qua lầu bảy cùng lầu năm, hơn nữa hôm nay nhìn thấy lầu sáu, cô mới biết được, nguyên lai chỉ có lầu ba cùng lầu tám kiến trúc giống nhau. Xem ra, cô lúc trước về nhầm nhà, ngủ nhầm giường, kỳ thật cũng không thể trách cô toàn bộ, trời biết cô vì sao không đi nhầm tầng khác, lại đi vào lầu ba giống lầu tám như đúc chứ? Thật sự là không biết nên nói gì. “Chị, chị còn đứng ở cạnh cửa làm cái gì? Nhanh chút cởi giày tiến vào nha! Em đã kiểm tra qua, trong phòng không có dấu vết phụ nữ từng ở, chứng tỏ anh ta quả nhiên chưa nói dối. Chị nhanh chút lại đây, em thay hai người giới thiệu.” Mới thu hồi tầm mắt cúi đầu, chợt nghe thanh âm em gái ồn ào lớn như vậy, hại cô xấu hổ ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. “Chị, mau vào nha, chị đứng ngốc ở chỗ này làm cái gì?” thấy cô đứng tại chỗ không nhúc nhích, Tinh Vu Hi trực tiếp chạy đến trước mặt cô, đem cô kéo tới trước mặt ốc chủ (chủ nhà. Ta thấy để ‘ốc chủ’ có vẻ hay hơn ^^) “Anh ta gọi là Quan Hàm Tư, năm nay hai mươi tám tuổi, làm tư sản nghiệp. Quan Hàm Tư, đây là chị gái Tinh Vu Hiểu tôi thường nhắc tới với anh, năm nay hai mươi sáu tuổi, tuy rằng công cụ phát tài của chị ấy là máy tính, nhưng về máy tính lại rất ngốc, cho nên phiền toái anh dạy chị ấy một chút đi. Đã xong, cứ như vậy đi, các người tự mình tán gẫu, em đi trước, bai.” vẫy vẫy tay, Tinh Vu Hi liền vứt cô ở lại tại chỗ, quay người như gió rời đi. Cửa chính ‘phịch’ một tiếng đóng lại, trong phòng đột nhiên lâm vào một mảnh trầm tĩnh chết người. Tinh Vu Hiểu hai mắt mở to, cả người cứng đờ đứng tại chỗ, xấu hổ cơ hồ muốn gọi cứu mạng. Vu Hi làm sao có thể cứ như vậy bỏ cô một mình mà rời đi? Cô còn tưởng rằng Vu Hi sẽ ở bên cạnh cô suốt buổi gặp mặt, trước đây giới thiệu bằng hữu cho cô nhận thức, Vu Hi luôn luôn đều là như vậy, nhưng lúc này lại quăng cô một mình ở chỗ này? Hơn nữa đối mặt với cô lại là một người đàn ông xa lạ! Ánh mắt phiêu động chung quanh, cô vừa khấn trương lại xấu hổ sau một lúc lâu, mới thật cẩn thận đem ánh mắt chuyển hướng nhìn người đàn ông đứng bên trái cô này giờ thủy chung trầm mặc, hần không nhìn cô, hoàn hảo, vừa thấy hần, thân thể của cô trở nên càng thêm cứng ngắc, tựa hồ chỉ cần nhẹ nhàng chạm khê vào một cái cũng gãy. Trời ạ, hần bộ dạng thật là khủng khiếp! Không không không, cô nói khủng bố không phải là do diện mạo của hần, trên thực tế hần hần là có thể nói là thực suất, nhưng vấn đề là ở vẻ mặt của hần, bộ dáng của hần tựa như cô thiếu hần mấy ngàn vạn cổ ý không trả, hần vô kể khả thi, quyết định bất cứ giá nào cũng phải kéo cô cùng xuống đất ngục, lãnh liệt tuyệt tình đến cực điểm. Trời ạ, trời ạ, trời ạ, một người đàn ông như vậy, Vu Hi như thế nào lại muốn đem hần giới thiệu cho cô nhận thức chứ? Hơn nữa hần thân thể cường tráng tựa hồ chỉ cần một quyền cũng có thể đánh chết cô. Cô mơ hồ nghĩ ngợi, nếu làm sai việc gì hoặc làm hần tức giận, trời biết hần có thể hay không một quyền liền đem cô đánh bay qua eo biển Đài Loan? Không được, không được, này thật sự là đáng sợ, cô thật sự không có biện pháp tiếp nhận một người đàn ông đáng sợ như vậy, thật sự không có biện pháp! Tinh Vu Hiểu dùng sức lắc đầu, động tác khiến Quan Hàm Tư chú ý. “Cô làm sao vậy?” hần mở miệng hỏi. “Hả?!” cô bị dọa nhất thời lùi lại, vẻ mặt khủng hoảng nhìn hần. “Cô vừa mới lắc đầu.” hần nhìn cô nói. “Tôi.....” Tinh Vu Hiểu nhin không được khê liếm môi, khấn trương sợ hãi đến toàn thân co rút, “Phải, thực xin lỗi, tôi... tôi không có ý gì đặc biệt, chính là, chính là cảm thấy anh..... Tôi..... Anh.....” “Cô chậm rãi nói, đừng khấn trương.” Tuy rằng hần nói chuyện ngữ khí có thể dùng ôn hòa hai chữ để hình dung, trên mặt vẻ lạnh lùng cũng nhu hòa rất nhiều, nhưng Tinh Vu Hiểu vẫn không thể thoát khỏi cái loại cảm giác khấn trương, thảo mộc giai bình*. Cô hít sâu mấy hơi thở, mới lấy dũng khí lại lần nữa mở miệng đem ý nghĩ của chính mình nói ra. Thảo mộc giai bình: trong lúc bại binh, nhìn cỏ cây cũng tưởng là địch. Đây là một phần của câu thành ngữ “phong thanh hạc lệ, thảo mộc giai bình”. Thành ngữ này bắt nguồn từ trận đánh Phì Thủy (tháng 11 năm 383) giữa nhà Tiền Tần và nhà Đông Tấn thời Ngũ Hồ thập lục quốc, để chỉ quân Tần khi rút chạy sợ hãi đến mức nghe tiếng gió rít (phong thanh) hạc kêu (hạc lệ) nhìn thấy cây cỏ (thảo mộc) mà cũng tưởng là quân Tấn đang đuổi theo mình. Ý nghĩ tương tự như câu ‘thần hồn nát thần tính’ của mình. Chi tiết tham khảo Google. “Quan... Quan tiên sinh...” hần là họ Quan, cô hần là nhớ không lầm chứ? “Tuy rằng, tuy rằng tôi đối với anh cũng không hiểu biết, nhưng là tôi nghĩ chúng ta..... Tôi và anh..... Ý tôi là là.....” “Ý của cô là nói hai chúng ta không thích hợp, đúng hay không?” hần bỗng nhiên cắt đứt lời của cô, “Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Hần nói làm cho Tinh Vu Hiểu nhất thời cứng họng trợn mắt nhìn hần, sau một lúc lâu nói không ra lời. Cô không nghĩ tới ý của hần với cô không mưu mà hợp, này thật sự là quá tốt! “Anh cũng như vậy cảm thấy sao?” kinh hỉ làm cho cô đã quên ý sợ hãi đối với hần, cô mừng rỡ kêu lên, “Thật tốt quá! Thật tốt quá! Tôi hiện có thể đi được rồi chứ? Bye bye.” cô hai mắt sáng lên, nói

xong xoay người đã muốn đi. “ Chờ một chút.” Quan Hàm Tư gọi cô lại. Tĩnh Vu Hiểu phút chốc dừng lại cước bộ, hoài nghi quay đầu nhìn hần. “ Có thể chậm trễ cô một ít thời gian không ? Tôi có chút việc muốn nói với cô .” Tĩnh Vu Hiểu khó hiểu nhìn hần, nghĩ không ra nếu hần cũng cho rằng hai người bọn họ không thích hợp, thì còn có gì muốn nói với cô? Bất quá cô cũng không có can đảm đem nghi vấn của mình nói ra, chỉ có thể nghe theo hần chỉ thị ngồi xuống sô pha, sau đó lấy về mặt câu nệ lại khấn trương nhìn hần. “ Cô không cần khấn trương như vậy. Muốn uống cái gì không?” Quan Hàm Tư hỏi. Cô lập tức dùng sức lắc lắc đầu. “ Thỉnh, xin hỏi anh muốn cùng tôi nói cái gì?” Hần ngồi xuống sô pha đối diện với cô, khuỷu tay đặt trên đầu gối, hai tay chống cằm làm hình tam giác, trầm mặc một hồi lâu, mới hít sâu một hơi khiến Tĩnh Vu Hiểu thiếu chút nữa cảm thấy hít thở không thông, thông thả mở miệng. “ Tôi thích Vu Hi.” “ Sao ?” Tĩnh Vu Hiểu ngạc nhiên nhìn hần, kinh ngạc muốn rút cằm. “ Tôi thích Vu Hi.” hần nhìn cô chằm chằm lặp lại lần nữa, “ cho nên tôi nghĩ trước để cho chị biết chuyện này, mặt khác còn muốn nhờ chị giúp đỡ một việc.” Tĩnh Vu Hiểu đương trường bị dọa choáng váng, cô cũng không phải bị chuyện hần nói thích Vu Hi dọa, mà là hần cứ nhiên gọi cô là chị. Ông trời, cô có nằm mơ cũng chưa nghĩ tới chính mình có một ngày sẽ được một kẻ khủng bố như vậy không không không, nghiêm khắc mà nói hần là lạnh lùng, cường tráng, bất cầu ngôn tiểu (biểu tình nghiêm túc, không cười cợt) mãnh nam như vậy kêu là chị nha. “ Anh.....” cô bị sợ hãi, đã quên chính mình muốn nói gì. “ Tôi biết Vu Hi đối với tôi là có cảm giác, chính là không hiểu cô ấy đến tột cùng vì nguyên nhân gì không chịu thừa nhận điều đó. Chị đối với Vu Hi hần là rất hiểu, không biết chị có thể nói cho tôi biết vì sao?” “ Anh cũng không cần thiết phải gọi tôi là chị?” Tĩnh Vu Hiểu khấn trương trừng mắt nhìn hần sau một lúc lâu, rốt cục nhỏ giọng yêu cầu nói. “ Nếu tôi cười Vu Hi, tự nhiên phải gọi chị một tiếng chị, không phải sao?” hần nói đương nhiên. “ Ách, nói thế cũng đúng, nhưng là...” “ Đây không phải trọng điểm, nếu chị không quen, tôi trực tiếp gọi tên chị là được. Vu Hiểu, tôi có thể nhờ cô hỗ trợ một việc không?” hần dễ dàng chủ đạo toàn cục. “ Hỗ trợ?” Tĩnh Vu Hiểu ngạc nhiên hoài nghi nhìn hần. “ Đúng, hỗ trợ.” Hỗ trợ cái gì? Cô cùng hần không thân quen, hần là có thể cự tuyệt hần đi? “ Úc, được.” (Chuyện về Quan Hàm Tư và Tĩnh Vu Hi là “Mãnh Nam lâu sáu”, các nàng có thể đọc thêm ^^) Cô đúng là đã ngu ngốc lại càng thêm ngu ngốc, rõ ràng trong lòng nghĩ nên cự tuyệt, kết quả miệng lại nói được, trời ạ, cô như thế nào lại ngốc như vậy, không có can đảm như vậy? Cái này chết được, tên kia nói hỗ trợ dĩ nhiên là muốn cô cùng hần diễn trò lừa Vu Hi, cô thật là sắp nổi điên! Bất quá trước khi cô nổi điên, có chuyện cô muốn phải giải quyết trước mới được, thật là quá mót! Cô chạy vào thang máy, tới lầu ba, lập tức đưa tay ấn chuông cửa. “ Hi, tôi lại tới nữa.” cô đối với Viên Diệp vừa mở cửa phát phát tay mỉm cười nói. Đối diện với người đã biến mất trước mặt hần mười mấy ngày, Viên Diệp ung dung hai tay ôm ngực, mặt không chút thay đổi nhìn cô một hồi lâu, mới nhàn nhả mở miệng. “ Chuyện gì? Cô lại muốn đến ở nhờ một đêm sao?” hần hỏi. “ Không phải. Thật ra, tôi là đến mượn WC.” cô lộ ra một tia xấu hổ tươi cười. Mượn WC ? Viên Diệp trừng mắt nhìn cô, cảm không tự giác trở nên cứng ngắc. “ Cô tới chỗ tôi chỉ là vì muốn mượn WC?” hần hướng cô cắn răng cắn lợi hỏi. Tĩnh Vu Hiểu nhẹ nhàng mà gạt đầu, không hiểu hần vì sao đột nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi lên? Bất quá này không phải trọng điểm, trọng điểm là cô thật sự vội vã muốn đi WC, hần rốt cuộc có cho cô mượn hay không nha? “ Có thể cho tôi mượn WC không ?” thấy hần không nói một lời, cô đành phải kiên trì hỏi lại một lần nữa. “ Tôi tên là gì?” trừng mắt nhìn cô, hần đột nhiên hỏi một vấn đề chẳng liên quan. “ Sao?” Tĩnh Vu Hiểu ngơ ngác nhìn hần, đầu trống rỗng. “ Cô ngay cả tên của tôi cũng không biết, cô cảm thấy tôi có lý do, có nghĩa vụ muốn đem WC cho cô mượn sao?” Viên Diệp cố ý làm khó dễ cô. Tuy rằng hần đối với sự tích mớ hồ của cô đã có thể nói là như sấm bên tai, cũng không hoài nghi cô tiếp cận hần là có rắp tâm khác, nhưng chính là bởi vì thế này hần mới có thể càng nghĩ càng tức giận. Bỏ qua gia thế cùng giá trị con người hần không nói, cô đối hần chẳng lẽ thật sự một chút ý tứ đều không có sao? Cô chẳng lẽ không cảm thấy hần bộ dạng suât, tràn ngập mị lực đàn ông sao? (ca tự kỷ a >“ « Chương sauChương tiếp » Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email + =

6. Chương 6

Vừa đi ra khỏi WC liền thấy hấn đứng ở cạnh cửa WC dựa vào vách tường, Tĩnh Vu Hiểu kinh ngạc sửng sốt, nhưng vẫn lễ phép đến trước mặt hấn, thật thành ý đối với hấn gật đầu nói cảm ơn. “Cảm ơn WC của anh, tôi đi đây, hẹn gặp lại.” cô lui lại hai bước mới xoay người, vừa xoay người chợt nghe thấy tiếng hấn lạnh như băng. “Đứng lại!” Cô rụt cổ, thật cẩn thận quay đầu nhìn hấn. “Xin hỏi có việc sao?” “Cô lần trước nói với tôi cô ở lầu tám, vì sao không trở về chính nhà cô đi WC, ngược lại chạy đến chỗ tôi mượn?” hấn nhìn chăm chăm cô hỏi. “Bởi vì tôi bây giờ còn không thể về nhà.” cô vẻ mặt bất đắc dĩ. “Vì sao không thể về nhà?” hấn truy vấn. “Bởi vì tôi.....” cô theo phản ứng bản năng mở miệng định trả lời hấn, trong một giây lại bối rối, “Tôi không thể nói.” thanh âm hàm hồ theo kẽ môi cô phát ra. “Vì sao không thể nói?” ánh mắt hấn trong nháy mắt trở nên càng thêm lợi hại. “Bởi vì tôi đáp ứng Quan Hàm Tư không thể nói cho bất luận kẻ nào, cho nên không thể nói.” “Quan Hàm Tư?” Viên Diệp nheo lại hai mắt, cả người lập tức tiến vào trạng thái cảnh giới, “Hấn là ai vậy? bạn trai của cô?” hấn cố ý lấy ngữ khí lơ lửng bình thường hỏi, không cho cảm xúc chân chính hiện ra ngoài. (~Tần Nhi:mùi gì chua quá ta?~Diệp ca *trừng mắt*~Tần Nhi *đập tay* ta biết,dám a*chạy mất dép*) Tĩnh Vu Hiểu nghe vậy trừng lớn hai mắt, mãnh liệt lắc đầu. “Không phải, đương nhiên không phải!” cô kích động phủ nhận. Viên Diệp cũng không bởi vì câu trả lời của cô mà thả lỏng cảnh giới. “Vậy hấn là ai vậy?” “Hấn là bằng hữu của Vu Hi, ở lầu sáu này, sau đó.....” cô muốn nói lại thôi. “Sau đó cái gì?” Cô do dự có nên nói với hấn hay không. Quan Hàm Tư muốn cô đáp ứng không mang chuyện bọn họ dự tính, cũng là bọn họ cả hai làm bộ kết giao, để kích thích Vu Hi nhìn thẳng vào tình cảm đối với hấn, nói cho bất cứ ai biết.Hấn nói đây là vì tránh phức tạp. Nhưng mà hấn thích Vu Hi là sự thật, hấn là không có gì có thể phức tạp đi? “Quan Hàm Tư thích Vu Hi.” cô quyết định nói cho hấn. “Hấn thích em gái cô?” “Phải.” Thấy cô vẻ mặt biểu tình thật sự, Viên Diệp thần kinh đang căng thẳng rốt cục thoáng trầm tĩnh lại. Nguyên lai họ Quan mục tiêu là em gái cô nha, vậy không có gì phải lo lắng. Hấn đi đến bên người cô, dặt tay cô đi đến sofa trong phòng khách, đem cô ấn xuống sofa, chính mình thì ngồi xuống chỗ đối diện với cô. Hấn nhìn cô không chớp mắt, đột nhiên nói: “Viên Diệp.” “Sao?” Tĩnh Vu Hiểu vẻ mặt mờ mịt. Tay cô tựa hồ vẫn còn độ ấm của hấn, hấn vừa mới thật sự cầm tay cô sao? Hay là cô nằm mơ? “Tôi gọi là Viên Diệp, Viên thế khả viên, Diệp là chữ hỏa thêm một chữ hoa. Nghe rõ rồi chứ?” (ai da,các nàng nghe rõ rồi chứ,thứ lỗi cho ta chả hiểu gì *che mặt xấu hổ*) Cô chớp chớp đôi mắt to trong suốt, một hồi lâu mới hoàn hồn gật đầu. Thấy cô gật đầu, hấn tiếp tục nói: “Tôi năm nay ba mươi tuổi, phụ thân đã tạ thế, trong nhà có mẹ, chị gái cùng một em gái. Chị tôi ba năm trước đã kết hôn lập gia đình, hiện tại cùng anh rể một nhà bốn người định cư ở bang Washington.” “Úc.” Thấy cô một bộ dáng ngây thơ, Viên Diệp hoài nghi cô có thật sự đem lời hấn nói nghe vào hay không. Bất quá không nghe vào cũng không quan hệ, dù sao về sau trở thành người một nhà, này hết thấy cô tự nhiên sẽ nhớ kỹ. “Em còn muốn biết chuyện gì về tôi, có thể trực tiếp hỏi tôi.” Tĩnh Vu Hiểu mờ mịt nhìn hấn, sau đó lắc lắc đầu. Cô nghĩ không ra có chuyện gì muốn hỏi hấn. “Em đối với tôi chẳng lẽ không có một chút lòng hiếu kỳ sao?” hấn nhin không được hỏi. “Lòng hiếu kỳ?” cô vẻ mặt mờ mịt nhìn hấn sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn là lắc đầu. Lập tức bảo cô nghĩ, cô thật đúng là không biết chính mình muốn hỏi hấn cái gì. “Được, em không có, tôi có.” Viên Diệp đáy mắt phát ra một tia sáng. Tĩnh Vu Hiểu không nói nhìn hấn. “Tôi rất muốn biết em đối với tôi có cảm giác gì, đối với kỹ thuật hôn cùng kỹ xảo làm tình của tôi có ý kiến gì không?” (Ờ,phải nói ca là thẳng thắn hay là mặt dày biến thái đây >” « Chương sauChương tiếp » Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0

Họ tên Email + =

7. Chương 7

Gia Quân đã chết, cô từ tầng mười cao nhất của tòa nhà cô thuê nhảy xuống, kết thúc sinh mệnh ngắn ngủi hai mươi bốn năm. Nguyên nhân tự sát là phát hiện bạn trai vừa trở lại bên mình, không ngờ lại lần nữa sau lưng cô bắt cá hai tay, làm cho cô đau đớn, mà lựa chọn chấm dứt sinh mệnh chính mình. Loại

sự tình này người bên ngoài nhìn vào thì thực ngạc nhiên, nhưng đương sự lại vĩnh viễn không dứt ra được, kẻ thù khoáy trái, người thân đau lòng, đến nỗi chuyện tự sát này đã được thông báo trên tin tức đại chúng nhiều lần liền. Buổi tối 8 giờ rưỡi phát sinh chuyện, mười giờ đêm tin tức đã báo một lần, sau đó mười một giờ báo lại một lần, mười hai giờ báo lại một lần nữa, từng giờ lại phát lại một lần, thẳng đến hừng đông có tin tức khác thay thế được nó mới thôi. Hai mươi bốn năm sinh mệnh, lấy cái chết minh chứng tình yêu, đổi lấy cũng bất quá là mấy tin tức cáo chung ban đêm, như vậy đáng giá sao? Một chút cũng không đáng giá. Cha mẹ Gia Quân ở đại lục (Trung Quốc), nghe nói nữ nhi tự sát thân vong ác hạo (??? Chắc là người mất còn mang tiếng), vội vàng trở về gấp, nhưng chuyến bay đêm không nhiều lắm, nhanh nhất cũng phải mười mấy giờ mới đến Đài Loan. Tỉnh Vu Hi không muốn để Gia Quân sau khi chết còn phải một mình lạnh lẽo trong bệnh viện, cho nên kiên trì muốn ở lại bệnh viện tới khi cha mẹ Gia Quân tới mới thôi. Quan Hàm Tư cùng Tỉnh Vu Hiều đều khuyên can cô không được, cuối cùng Quan Hàm Tư quyết định lưu lại cùng cô, để cho Tỉnh Vu Hiều về nhà trước nghỉ ngơi. Tỉnh Vu Hiều trở lại nhà trọ khi đã qua mười hai giờ đêm, cả nhà trọ im lặng không tiếng động, lạnh lùng khiến cho người ta không khỏi cảm thấy sợ hãi. Cô dùng chìa khóa mở cửa lầu tám, nhìn trong phòng tối đen cùng trầm tĩnh, sâu trong nội tâm một nỗi tịch mịch không hiểu sao đột nhiên dâng lên, làm cho cô không tự chủ được lui ra phía sau từng bước, đột nhiên đóng cửa lại, xoay người đi vào thang máy, đi tới lầu ba. Nước mắt còn tại khuôn mặt, cô lấy tay áo lau đi, lại dùng lòng bàn tay lau khô nước mắt, mới đưa tay ấn nút chuông điện cạnh cửa. “Reng reng” Theo động tác cô ấn chuông, sau cửa nhất thời vang lên thanh âm ‘reng reng’ quen thuộc, báo cho chủ nhân trong phòng bên ngoài có khách. Cô lui ra phía sau từng bước chờ hần mở cửa, đợi một hồi lâu, trong phòng thủy chung yên tĩnh không tiếng động, mà trước mắt cửa chính đóng chặt cũng không có dấu hiệu mở ra. Anh ấy không ở nhà sao? Cô nhìn không được lại ấn chuông cửa, trong lòng cầu nguyện hần ở nhà, chính là không biết đang bận chuyện gì, cho nên mới không thể lập tức ra mở cửa. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mà cô cũng không biết mình đã bấm chuông bao nhiêu lần, kết quả bên trong thủy chung vẫn không có tiếng động, cửa chính vẫn đóng chặt như cũ. Anh ấy thật sự không ở nhà! Đi nơi nào rồi? Đợi lát nữa có trở về hay không? Cô do dự nhìn thang máy một chút, phát hiện chính mình tuyệt đối không có ý trở lại lầu tám, cho nên dựa lưng vào cửa chậm rãi ngồi xuống sàn chờ hần trở về. Cô không biết chính mình đợi bao lâu, thang máy biểu hiện con số bắt đầu nhảy lên, đang từ tầng ba đi xuống tầng một, sau đó lại chậm rãi đi lên. Là anh ấy đã trở lại sao? Cô vội vàng đứng lên, phấp phấp bụi ở móng quần, chờ mong nhìn thang máy đang thông thả đi lên lầu ba. “Xoạch” Cửa thang máy mở ra, người cô đợi hồi lâu quả nhiên xuất hiện ở bên trong thang máy, làm cho cô nhất thời vui sướng tươi cười rạng rỡ. “Hi.” cô hướng hần chào hỏi, nhưng hần lại mặt không chút thay đổi, chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, liền xoay người lướt qua cô, lấy ra chìa khóa mở cửa vào nhà. “Chờ một chút!” trước khi hần đóng cửa một giây, cô kịp ngăn lại. Vì cô đẩy cửa ngăn lại, cửa chính đang đóng vẫn còn một khe hở, nhưng vẫn không đủ cho người đi qua. “Có chuyện gì?” hần ngữ khí thập phần lạnh lùng. “Anh không cho tôi vào sao?” cô khẽ đẩy cửa một chút, khó hiểu nhìn hần. “Đây là nhà cô sao?” “Không phải.” cô sưng sốt một chút, lắc đầu nói. “Có lý do gì tôi phải cho cô vào nhà của tôi?” Tỉnh Vu Hiều trong lúc nhất thời không thể hiểu được nguyên nhân thái độ của hần biến thành như vậy. “Chúng ta không phải là bằng hữu sao?” cô nhìn hần nói. “Đó chỉ là ý nghĩ của một mình cô, tôi có nói cô là bằng hữu của tôi sao? Không có.” hần vô tình phủ nhận, “Nếu không có việc gì tôi muốn nghỉ ngơi.” Hần lại lần nữa động thủ đóng cửa lại, lại một lần nữa bị Tỉnh Vu Hiều ngăn cản. “Viên Diệp, anh rốt cuộc là làm sao vậy?” cô lấy ánh mắt cầu xin nhìn hần hỏi, “Anh cho tôi vào được không, đêm nay tôi thật sự không muốn ở một mình.” “Cô không muốn ở một mình thì tìm tôi làm gì? Tôi có nghĩa vụ phải phụ trách cùng cô mỗi khi cô không muốn ở một mình sao?” hần lạnh lùng nhìn cô, “Buông tay ra.” “Viên Diệp.....” “Tôi nói buông tay!” Tỉnh Vu Hiều dùng sức lắc đầu. “Anh không cần như vậy được không, tôi hôm nay thật sự không có biện pháp.” “Lăn đi tìm bạn trai của cô, không cần lại đến làm phiền tôi!” hần dùng lực đem tay cô vặn bung ra, sau đó tuyệt tình đóng mạnh cửa lại. “Phanh!” một tiếng to, che dấu đi tiếng trán cô va vào cửa. Tỉnh Vu Hiều sờ cái trán, đau đến nước mắt đều chảy ra. Bạn trai? Nguyên lai Quan Hàm Tư nói đúng, anh ấy thật sự tức giận, nhưng mà hết thấy chuyện này đều chỉ là hiểu lầm mà thôi, anh ta vì sao ngay cả hỏi cũng không hỏi cứ như vậy đối đãi với cô? Cô cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới anh ta có nghĩa vụ phải ở bên cô mỗi khi cô không muốn ở một mình, cô chính là tự nhiên mà vậy, khi không muốn ở một mình, người đầu tiên nghĩ đến là anh ta mà thôi, nếu anh ta cảm thấy cô phiền, không muốn bị cô quấy rầy, anh ta có thể hung hăng cự tuyệt cô, đem cô đẩy ra, tựa như bây giờ, cô sẽ không tiếp tục tìm đến, quần quít lấy anh ta không buông. Lăn đi tìm bạn trai của cô, không cần lại đến làm phiền tôi! Tuy rằng này hết thấy chỉ là hiểu lầm, nhưng cũng đã có thể xác nhận rõ ràng, cho dù hần đối với cô thật sự có tình cảm, cũng chỉ là một chút tình cảm

bé nhỏ không đáng kể mà thôi, bởi vì hẳn thậm chí còn không nguyên ý bỏ chút thời gian đi chứng thực chuyện này, đã đem cô tặng cho ‘bạn trai’ của cô. Tình yêu của cô còn chưa có bắt đầu đã chấm dứt. Kỳ thật như vậy cũng tốt, miễn cho cô cả ngày lo được lo mất, miên man suy nghĩ. Lau đi nước mắt không ngừng chảy xuống trở lại lầu tám, trong phòng vẫn là một mảnh tối đen trầm tĩnh, cô mở đèn xua đi bóng tối, mở tivi xua đi sự trầm tĩnh, sau đó nói cho chính mình cô phải quen với chuyện này. Bởi vì Vu Hi sẽ không thể ở bên cô vĩnh viễn, Vu Hi rồi sẽ kết hôn sinh con, sẽ có gia đình của chính mình, mà cô phải học được độc lập, từ giờ trở đi. Có câu ‘phúc vô song chí, họa vô đơn chí’. Sau khi Gia Quân nhảy lầu tự sát, Tỉnh Vu Hiểu phát hiện ở xung quanh mình liên tiếp phát sinh chuyện không tốt, bỏ qua một bên chuyện chính mình thất tình không nói, chị Vu Hàn đột nhiên bị tai nạn xe cộ hôn mê bất tỉnh, lại khiến mọi người rối loạn chân tay. Trong lúc mây đen mù sương, tám lầu nhà trọ lại có hai người khách mới, một lớn một nhỏ, họ là hai mẹ con xinh đẹp, mẫu thân tên là Lâm Tuyết Nhan, con gái kêu Tiểu Khiết. Bọn họ là do chủ cho thuê nhà phu nhân Lưu Dư tự mình đưa đến, nhưng không biết vì sao, bọn họ trong lúc đó có vẻ giống như không được tự nhiên. Sau lại Tỉnh Vu Hiểu mới biết được, nguyên lai Vu Hàn tai nạn xe cộ là bị Lâm Tuyết Nhan gián tiếp làm hại, bất quá may mắn nguyên nhân chỉ là hiểu lầm, Vu Hàn cuối cùng cũng thanh tỉnh lại, hết thấy cuối cùng là có kinh vô hiểm, mà mẹ con Lâm Tuyết Nhan cũng chính thức trở thành chủ nhân gian phòng thứ ba của lầu tám. (cái này có lẽ là mỗi lầu có ba phòng riêng biệt, mẹ con Tuyết Nhan ở cùng với tỷ muội Vu Hiểu trên lầu tám.) Lâm Tuyết Nhan người cũng như tên, là một người phụ nữ xinh đẹp nhất mà cô từng gặp qua. Trừ bỏ bề ngoài xinh đẹp, chị khéo tay thận trọng, cơ hồ không có sự tình gì có thể làm khó chị, là hình tượng phụ nữ hoàn mỹ mà Tỉnh Vu Hiểu mơ ước. “Chị Tuyết Nhan chị không thể dạy em, rốt cuộc muốn tài năng giống chị thì phải làm thế nào mới được?” Tỉnh Vu Hiểu đem cảm giác ở trên bàn cơm, vẻ mặt yêu thích và ngưỡng mộ nhìn Lâm Tuyết Nhan ở trong quầy bar làm bánh ngọt. “Có khả năng thì có gì tốt? Chị cảm thấy giống như em, việc nhỏ mơ hồ, đại sự không quên có vẻ tốt hơn.” Lâm Tuyết Nhan mỉm cười nhìn cô một cái. “Chị là đang cười nhạo em sao?” “Chị là hâm mộ em.” “Hâm mộ em cái gì?” “Vu Hi thường nói về em, em nước đến đưa tay, cơm đến há mồm, ai không hâm mộ?” Lâm Tuyết Nhan nói giỡn. “Chị quả nhiên cười nhạo em cái gì cũng không biết.” Tỉnh Vu Hiểu vẻ mặt đau khổ nói. Không biết vận mệnh của cô có phải giống như Vu Hi nói hay không, nhớ ngày đó cô đã lập chí quyết định học tự lập, không nghĩ tới còn chưa kịp bắt đầu làm, trong phòng lại có thêm một Vu Hi thứ hai là Tuyết Nhan, chủ động làm mọi việc nhà, đem cơ hội học tập của cô toàn bộ cướp đi, làm cho cô bất tri bất giác lại biến thành một kẻ hạnh phúc thước trùng. Ai, cô rốt cuộc là nên cảm tạ hay là oán thán đây? “Xem như do chị thường thường vẫn để phần đồ ăn ngon cho em nhiều hơn, em để cho chị cười nhạo một chút thôi, như thế nào.” Lâm Tuyết Nhan cười nói, xoay người theo lò nướng đem bánh ngọt vừa nướng xong mang ra. “Có muốn ăn thử hay không?” “Đương nhiên muốn!” Tỉnh Vu Hiểu lập tức theo chỗ ngồi nhảy dựng lên. Cô chính là chịu không nổi mùi hương khắp phòng khiêu khích, mới có thể buông công tác theo từ trong phòng chuẩn ra đây ngồi chờ. Bánh ngọt nóng nóng mềm mềm vừa vào miệng, vẫn đang suy nghĩ lập tức có đáp án, cô là hẳn là nên cảm tạ. “Oa, ăn ngon, ăn rất ngon nha.” cô một miếng, một miếng, ăn đầy miệng bánh ngọt, vừa ăn vừa tán thưởng. “Em ăn chậm một chút, không ai tranh với em đâu.” Lâm Tuyết Nhan bật cười nhìn cô. “Em biết, nhưng em đói bụng, chờ không kịp nha.” cô vẻ mặt vô tội nói. “Đã đói bụng? Nhưng từ lúc chúng ta ăn xong cơm trưa tới giờ mới không đến hai tiếng mà.” Lâm Tuyết Nhan kinh ngạc tròn to hai mắt, “Em giữa trưa chưa ăn no sao?” “Có nha, ăn rất nhiều. Nhưng em cũng không biết vì sao, gần đây sức ăn rõ ràng rất nhiều, nhưng vận động một chút đã cảm thấy đói bụng, thậm chí là em đang béo lên.” Tỉnh Vu Hiểu bất đắc dĩ nói, sau đó cúi đầu vỗ vỗ cái bụng đang to lên. Lâm Tuyết Nhan di động ánh mắt theo động tác của cô, sau khi nhìn thấy bụng cô, rốt cuộc không rời tầm mắt. “Vu Hiểu, em.....” “Làm sao vậy?” cô ngẩng đầu hỏi, trên miệng còn cắn một nửa miếng bánh ngọt. “Vu Hiểu.....” Lâm Tuyết Nhan muốn nói lại thôi nhìn cô, do dự mà không biết có nên hay không đem hoài nghi trong lòng nói ra miệng. “Làm sao vậy, chị Tuyết Nhan?” Tỉnh Vu Hiểu khó hiểu nhìn cô. “Em từ khi nào thì phát hiện mình bắt đầu béo lên?” Lâm Tuyết Nhan do dự một chút, thử hỏi. “Từ một tháng nay nha.” “Kia trừ bỏ bụng to lên, em có hay không phát hiện mình còn có chỗ nào thay đổi? Tỷ như thói quen ăn uống của em, hoặc là em có buồn nôn hay không, còn có thời gian hành kinh có bình thường không?” “Em chỉ là cảm thấy sức ăn nhiều hơn, nhưng không buồn nôn, bất quá nói đến thời gian hành kinh.....” Tỉnh Vu Hiểu thông thả nhíu mày. “Như thế nào?” Lâm Tuyết Nhan nhìn chằm chằm cô. “Nó giống như thật lâu không có tới.” Có người nhắc, Tỉnh Vu Hiểu mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. “Thật lâu là bao lâu? Vượt qua hai tháng, ba tháng, hay là lâu hơn?” “Chị Tuyết Nhan.....” Tỉnh Vu Hiểu không biết làm sao nhìn Tuyết Nhan, nội tâm đột nhiên cảm thấy một trận kinh hoàng. Cô có phải hay không mang thai? “Em trước đừng hoảng hốt, nói cho chị

biết mấy tháng qua, em có cùng người nào phát sinh quan hệ không?” Lâm Tuyết Nhan đem cô kéo đến sofa phòng khách ngồi xuống. Tỉnh Vu Hiểu vẻ mặt tái nhợt gật gật đầu. “ Hai người có tránh thai không?” Lâm Tuyết Nhan lại hỏi. Tỉnh Vu Hiểu mờ mịt nhìn cô, sau một lúc lâu mới định thần đối với cô lắc đầu nói: “ Em không biết.” Lâm Tuyết Nhan hít sâu một hơi, nhanh chóng đưa ra quyết định. “ Được rồi, em trước cẩn thận ngấm lại lần trước kinh nguyệt tới là khi nào, chị đến tiệm thuốc dưới lầu giúp em mua que thử thai. Nghe chưa, còn chưa rõ kết quả, em đừng nghĩ gì, biết không?” cô còn thật sự dằn dò Tỉnh Vu Hiểu. Tỉnh Vu Hiểu vẻ mặt mờ mịt, chậm rãi gật gật đầu. Thấy cô nhận lời, Lâm Tuyết Nhan nhanh chóng đứng dậy trở về phòng cầm túi xách, đồng thời xác định con gái còn đang ngủ say, liền vội vàng đi ra cửa. “ Chị Tuyết Nhan .” Tỉnh Vu Hiểu đột nhiên mở miệng gọi cô lại. Lâm Tuyết Nhan quay đầu nhìn cô, chỉ thấy sắc mặt cô vẫn tái nhợt như cũ, nhưng vẻ mặt so với ban nãy đã trấn định rất nhiều. “ Không cần nói cho Vu Hi.” Tỉnh Vu Hiểu thỉnh cầu nói với cô. Lâm Tuyết Nhan do dự nhìn Vu Hiểu một chút, sau đó gật gật đầu, xoay người rời đi. Lâm Tuyết Nhan vừa rời nhà trọ, Tỉnh Vu Hiểu lập tức lên thang máy đi tới lầu ba, nơi mà đã ba tháng cô không quay lại. Cô nghĩ mình sẽ không quay lại đây nữa, nghĩ mình thật sự có thể quên hẳn, kết quả không nghĩ tới ông trời lại vui đùa với cô, làm cho cô mang thai đứa nhỏ của hắn. Không sai, cho dù chưa thử thai hoặc chưa khám bác sỹ, cô cũng có thể xác định chính mình xác thực mang thai. Bởi vì cô mặc dù mơ hồ, nhưng chu kỳ sinh lý lại tuyệt không mơ hồ, luôn đúng thời gian lại tới, chưa bao giờ chậm chễ, càng miễn bàn là lại trễ những ba tháng. Đúng vậy, cô mang thai chuyện này cơ hồ đã có thể xác định, hiện tại vấn đề ở chỗ cô có nên sinh hạ đứa nhỏ trong bụng này không, cô cảm thấy thân là một người “sáng tạo”,hắn cũng có quyền quyết định mới đúng, cho nên cô mới đến nơi này tìm hắn. Đối mặt cánh cửa khắc hoa cương đã xa cách ba tháng, cô kỳ lạ lại cảm thấy vô cùng khẩn trương. Cô hít một hơi thật sâu, nói cho chính mình cũng không phải chưa bao giờ tới nơi này, trấn định một chút. Nhưng nói dễ hơn làm, bởi vì làm cho cô khẩn trương cũng không phải địa điểm, mà là người đàn ông cô sắp đối diện bên trong. Cô lại đến tìm hắn, Viên Diệp sẽ có phản ứng như thế nào? Tỉnh Vu Hiểu không tự chủ được nghĩ. Hắn sẽ dùng thái độ khách khí đối mặt với cô, hay là thái độ châm chọc khiêu khích,giống như lần cuối gặp hắn? Cô lo lắng nếu hắn vẫn dùng thái độ mà lần cuối gặp mặt để đối diện với cô, cô sẽ không còn dũng khí đem chuyện mình mang thai nói với hắn, bởi vì cô thật sự thực sợ hãi nếu nghe thấy hắn nói không cần đem đứa nhỏ của người khác tới nói là của hắn,linh tinh. Nếu hắn thực dám nói như vậy, nói thật, ngay cả cô cũng không biết chính mình đến lúc đó sẽ làm ra cái hành động gì không thể không chế được. Có lẽ cô sẽ trực tiếp lấy đầu của hắn đi, có lẽ cô sẽ hung hăng đá hắn một cước, đánh hắn một quyền, có lẽ cô sẽ giống người đàn bà chanh chua chửi đồng hướng hắn chửi ầm lên. Tóm lại, nếu hắn dám ô nhục cô, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua hắn. Lại lần nữa hít sâu một hơi, cô thẳng lưng, đưa tay ấn chuông cửa. Không đến một lát, cô nghe thấy phía trong truyền đến thanh âm mở khóa, cô nhanh chóng lau đi chút nước trên mặt, nín thở chờ đợi cánh cửa kia mở ra. Cửa mở, một mỹ nữ trẻ tuổi cô chưa gặp bao giờ mặc quần áo ở nhà xuất hiện, vẻ mặt nghi hoặc nhìn cô hỏi: “ Xin hỏi chị tìm ai?” “ Thực xin lỗi, tôi ấn sai tầng.” cô không hề do dự nhanh chóng nói. Cô gái mỹ mạo trẻ tuổi nhẹ gật đầu với cô,sau đó đóng cửa lại. Tỉnh Vu Hiểu ngây ra như phỗng đứng ở tại chỗ sau một lúc lâu, cơ hồ không thể xác định vừa mới tốt cùng đã xảy ra chuyện gì. Nơi này là lầu ba không phải sao? Cô thật sự ấn sai tầng trệt sao? Cô ngẩng đầu nhìn số phía trên cửa chính, nơi đó quả thật thật viết lầu ba đúng vậy, nói cách khác, cô cũng không có đi nhầm tầng. Một khi đã như vậy, như vậy vì sao người ra mở cửa không phải Viên Diệp, mà là một cô gái trẻ tuổi mỹ mạo? “ Bạn gái hắn ” ba chữ này bỗng nhiên xuất hiện ở trong đầu cô, làm cho cô nhất thời cả người cứng ngắc, huyết sắc trên mặt lại từng giọt từng giọt dần dần rút đi, lưu lại một phiến trắng bệch. Nguyên lai hắn đã có bạn gái mới, khó trách ba tháng qua, hắn có thể hoàn toàn chẳng quan tâm tới cô, nguyên lai đối với hắn mà nói, cô căn bản đã hoàn toàn trở thành quá khứ. “ Ngu ngốc.” cô thấp giọng tự giễu nói, “ Người ta đã sớm quên mày là ai, mày còn nơi này làm cái gì? Thực nghĩ đến trong bụng có đứa nhỏ của hắn, hắn sẽ một lần nữa tiếp nhận mày sao? Mày thật ngu ngốc.” Cô xoay người chuẩn bị rời đi nơi vĩnh viễn chưa từng chào đón mình, lại thất thần dựa lên vách tường, lúc này mới phát hiện nước mắt không biết khi nào đã sớm phủ đi tầm mắt của cô, cũng dính ẩm ướt hai gò má. Cô khóc cái gì đây? Tình yêu của cô không phải từ ba tháng trước,còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi sao? Nếu đã kết thúc, mà cô từ lâu đã nhận thấy hết thay, như vậy cô bây giờ còn có gì mà phải khóc đây? Đừng khóc, Tỉnh Vu Hiểu. Cho dù hắn kết giao bạn gái thì thế nào, mình cũng có thể đi tìm bạn trai nha! Cho dù hắn sớm đã quên cô thì cũng có làm sao, bởi vì cô sớm hay muộn cũng quên hắn đi, thậm chí sẽ không nhớ rõ hắn từng xuất hiện trong đời mình,cho nên,đừng khóc. Hít mạnh cái mũi, cô dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, hạ quyết định quyết tâm sẽ không vì hắn mà rơi lệ. Cô đưa tay ấn thang máy, bàn tay ở giữa không trung lại dừng lại. Cô bỗng nhiên nhớ lại mục đích cô tới đây là để nói chuyện đứa nhỏ.

Còn muốn nói cho hấn sao? Cô do dự, dù sao hấn cũng đã có bạn gái, nếu cô tùy tiện xuất hiện nói cho hấn chuyện này, này đối hấn cùng bạn gái hấn mà nói, không thể nghi ngờ là một quả bom. Cô đột nhiên ngăn ra. “ Tỉnh Vu Hiểu, mày thật sự ngu ngốc.” cô bỗng nhiên mở miệng thấp giọng mắng chính mình, “ Hấn đã hại mày khổ sở đến rơi nước mắt, mày cần gì phải bần khoản đến tâm tình của hấn chứ? Mày thật ngu ngốc.” Phải, đúng vậy. Cô làm chi phải để ý tới tâm tình hấn hoặc bạn gái hấn chứ? Nếu hấn làm cho cô mang thai, như vậy hấn phải chịu trách nhiệm làm những việc mà một người đàn ông có trách nhiệm làm, không nên đem vấn đề toàn bộ quăng cho một mình cô xử lý. Gật gật đầu, cô lại xoay người đi trở về trước cửa đưa tay ấn chuông điện. “Reng reng” Phòng trong vang lên tiếng chuông cửa. Tỉnh Vu Hiểu lẳng lặng đứng ở ngoài cửa lớn chờ, lúc này trên mặt cô không có một tia thần sắc khẩn trương, chỉ có kiên định. Một lát sau, cửa chính lại lần nữa bị mở ra, mà vị mỹ nữ kia cũng lại lần nữa xuất hiện ở phía sau cửa. “ Ngượng ngùng, xin hỏi Viên Diệp có ở nhà không ?” không đợi đối phương phát ra thanh âm nghi hoặc gì, cô lớn tiếng dọa người trực tiếp mở miệng hỏi. “ Viên Diệp?” mỹ nữ mở to mắt nhìn, lộ ra một bộ dạng giống như chưa từng nghe qua tên này, nhưng giây tiếp theo cô ta lại đột nhiên hét to một tiếng, “ A! Viên Diệp? Chị tìm Viên Diệp?” Tuy rằng thực hoài nghi phản ứng kinh ngạc của mỹ nữ không hiểu là ý gì, nhưng Tỉnh Vu Hiểu vẫn kiên định đối với cô ta gật gật đầu. “ Chị là bằng hữu của anh ấy sao?” mỹ nữ mở to cửa chính, tò mò nhìn cô. “ Có thể..... Nói như vậy.” Tỉnh Vu Hiểu có chút do dự nhẹ cúi đầu. “ Anh ấy không nói với chị anh ấy đã về Mỹ sao?” “ Về...về Mỹ ?” Tỉnh Vu Hiểu ngạc nhiên nhìn cô ta, tin tức xuất hồ ý liệu (bất thành linh) này làm cho cô kinh ngạc suýt nữa đứng không nổi. Hấn đã trở về Mỹ? “ Phải, nghe anh trai em nói anh ấy hình như đã về được hai tháng. Chị tìm anh ấy có chuyện gì sao?” Tỉnh Vu Hiểu mở mắt nhìn cô, đầu căn bản chính là một mảnh hỗn loạn. Hấn về Mỹ rồi, là về, mà không phải đi, nói cách khác hấn vốn không ở Đài Loan? Hấn trở về Mỹ, ngay cả một lời từ biệt cũng không nói. Kia hấn đến Đài Loan đến tốt cùng là muốn làm gì? Là tới du ngoạn hay là công tác? Đối hấn mà nói, sự tồn tại của cô là cái gì ? Chỉ là một sự diễm ngộ bên bờ kia của Thái Bình Dương thôi sao? Diễm ngộ? Cô thật đúng là đánh giá cao chính mình. Nói không chừng đối hấn mà nói, sự tồn tại của cô căn bản chính là một hồi ác mộng, hoặc là ngay cả ác mộng cũng không bằng, ngay cả một chút trí nhớ cũng chẳng tồn tại. “ Chị có khỏe không?” mỹ nữ quan tâm khẽ chạm cô một chút. “ Cái gì?” Tỉnh Vu Hiểu mở mắt ngẩng đầu, mới phát hiện trước mắt sớm mơ hồ một mảnh. Cô nhanh chóng lau đi nước mắt, miễn cưỡng nở một nụ cười: “Cảm ơn,chị không sao.” “ Chị muốn tìm Viên Diệp, anh trai em biết tìm anh ấy như thế nào. Chị chờ em một chút, anh trai em vừa lúc ở nơi này, em đi gọi anh ấy.” mỹ nữ đắm chiêu nhìn cô một chút, bỗng nhiên nhiệt tâm mở miệng nói. “ Không cần” Tỉnh Vu Hiểu ngăn cản cô. “ Không quan hệ, em đi gọi anh ấy.” Mỹ nữ nhanh chóng xoay người chạy vào nhà. Tỉnh Vu Hiểu hoàn toàn không kịp ngăn cản cô. Cô cũng không có nói muốn tìm hấn nha. Nếu người đi rồi, cô còn tìm hấn làm cái gì đây? Nếu ngay cả câu tái kiến cũng tiếc rẻ không nói với cô, người đàn ông tuyệt tình như vậy,cô còn tìm hấn làm cái gì? Chẳng lẽ cô nghĩ khi hấn biết cô mang thai đứa nhỏ của hấn, hấn sẽ vì đứa nhỏ cùng cô tận thích tiền ngại (đại khái là ‘nói lại tình xưa’), sau đó cưới cô sao? Đã nghĩ sẽ không vì hấn mà rơi một giọt lệ,kết quả lại gây ngốc nước mắt rơi như mưa. Cô quả thật là ngu ngốc. Đi vào thang máy, cô muốn bảo chính mình đừng khóc, lại cuộn mình ở một góc thang máy khóc như trẻ con. Thang máy chậm rãi đi xuống lầu một, cửa thang máy mở ra, đứng ở ngoài cửa Lâm Tuyết Nhan, nhất thời bị Tỉnh Vu Hiểu đang cuộn mình khóc trong thang máy làm cho sợ hãi, cô luống cuống tay chân một bên trấn an Tỉnh Vu Hiểu, một bên nhanh chóng đem Vu Hiểu về lầu tám. Mà tại lầu ba, khi vị mỹ nữ kia lôi kéo ông anh Tần Chấn đang trong giấc ngủ thì bị cô dựng dậy, đi đến cửa chính cũng đã không thấy bóng người vừa rồi. “ Di? Người đâu?”

8. Chương 8

Nửa năm sau... Sân bay quốc tế Đào Viên, trong đại sảnh người đến người đi tấp nập, phi cơ cùng lũ khách vừa xuống khỏi máy bay tràn ngập toàn bộ đại sảnh, khiến cho đại sảnh vốn khí phái cao nhã, ngăn nắp trở nên bình thường rất nhiều. Viên Diệp kéo theo hành lý tùy thân đơn giản đi ra đại sảnh, đang chuẩn bị lấy điện thoại ra gọi, liền nghe thấy tiếng gào của bạn tốt. “ Viên Diệp, nơi này.” Hấn nghe tiếng quay đầu, cách chính mình vài mét,ở bên đường dành cho ô tô, thấy Tần Chấn tới đón hấn. Tần Chấn hướng hấn đi nhanh đi đến. “ Hi.” Tần Chấn rạng rỡ đối hấn nhếch miệng cười. Viên Diệp trước đưa tay quăng hành lý

vào sau xe, sau đó hai tay ôm ngực đối mặt Tần Chấn. “ Cậu không phải nói người phụ nữ cậu muốn kết hôn còn chưa có sinh ra sao? Xin hỏi cậu ngày mai muốn kết hôn với một thai nhi, hay là một vong hồn còn chưa đầu thai ?” hần cười nhạo nói. “ Ai ai ai, chỉ là lời nói giỡn lúc trước thôi mà, cậu nhớ rõ ràng làm chi nha?” Tần Chấn trưng ra khuôn mặt tươi cười nói: “ Cậu không mừng cho tôi sao?” “ Cái khuôn mặt tươi cười của cậu làm cho người ta nhìn thực khó chịu.” Viên Diệp trừng mắt nhìn hần. “ Ai, đừng như vậy mà, cậu phong trần mệt mỏi đáp máy bay riêng từ Mỹ lại đây, không phải là vì muốn tới chúc mừng tôi kết hôn sao?” “ Tôi có nói như vậy sao?” Viên Diệp lạnh lùng nhìn hần liếc mắt một cái. Tần Chấn bỗng nhiên sững sốt, sau đó hoài nghi hỏi: “ Nếu không cậu tới làm gì?” “ Công tác.” “ Gì ?” Tần Chấn toàn bộ cảm đều muốn rơi xuống. “ Uy, cậu đang nói giỡn tôi đấy à ?” Tần Chấn trừng mắt nhìn Viên Diệp nói, “ Tôi ngày mai sẽ kết hôn, cậu hẳn là biết được tôi hiện tại có bao nhiêu việc đi? Kết quả cậu gọi tới bắt tôi tới đón còn chưa tính, thế nhưng còn nói cậu đến Đài Loan là vì công tác, mà không phải tới tham gia lễ kết hôn của tôi, cậu có ý định đùa giỡn tôi phải không?” “ Cậu mấy tuổi?” Viên Diệp đột nhiên hỏi. “ Với cậu cùng năm nha, làm chi đột nhiên hỏi tôi chuyện này?” “ Tôi còn nghĩ cậu chỉ có ba tuổi mà thôi, người khác nói cái gì cậu cũng đều tin cả.” Tần Chấn ngạc nhiên nhìn hần, rốt cục biết chính mình lại bị hần đùa giỡn, lắc đầu thở dài một hơi. “ Xem như vì ngày mai tôi sẽ làm chú rể, cậu đừng chính tôi được không?” Tần Chấn cầu xin tha thứ nói. Viên Diệp nhún vai, mở cửa,ngồi vào xe. Tần Chấn cũng đi theo ngồi vào vị trí lái xe, sau đó khởi động xe hướng Đài Bắc đi tới. “ Hôn lễ cử hành ở Đài Bắc sao?” hần nhớ rõ Tần Chấn hình như là người Cao Hùng,gia đình đều ở Cao Hùng. “ Đúng. ” “ Cậu không phải ở Cao Hùng sao?” “ Vì lão bà của tôi thân thể không khỏe, chúng tôi kết hôn đính hôn đều làm ở Đài Bắc. Lão bà của tôi là người Đài Bắc.” “ Lão bà cậu thân thể làm sao vậy?” Tần Chấn đột nhiên quay đầu đối hần nhếch miệng cười. “ Không có gì, chính là có thai trong người mà thôi.” “ Nguyên lai là cậu đem người ta bụng làm lớn, mới không thể không kết hôn.” Viên Diệp chọn mi nói. “ Đừng nói giỡn! Tôi là thật sự thích cô ấy mới cưới cô ấy, bụng cô ấy có hay không có tiểu hài tử không quan hệ.” Tần Chấn lập tức lớn tiếng kháng nghị. “ Thật vậy chẳng?” Viên Diệp cố ý khiêu khích. Tần Chấn muốn nói lại thôi nhìn hần liếc mắt một cái, lập tức mân nhanh miệng. Lúc này hần học thông minh, không hề nói lại Viên Diệp, để tránh lại bị Viên Diệp đùa giỡn. “ Ui, lần này không mắc mưu nha?” Viên Diệp cười nhìn hần một cái. “ Buổi tối cậu đặt phòng ở khách sạn nào?” Tần Chấn trở lại chuyện chính. “ Tôi ngay cả hôn lễ của cậu cử hành ở Đài Bắc cũng không biết, cậu cho rằng tôi sẽ đặt khách sạn trước sao?” “ Cho nên cậu còn chưa đặt phòng trước? Thật sự là quá tốt.” Tần Chấn lấy bộ dáng phiến toái lớn nói mát. “ Làm sao vậy?” Viên Diệp hỏi. “ Tháng này Đài Bắc có vài triển lãm quốc tế nổi danh, cho nên Đài Bắc các khách sạn trong thành phố tất cả đều đã đầy ngập khách, quả thực một phòng khó kiếm.” “ Thật sự là tốt quá , cậu thật đúng là biết tuyển ngày kết hôn, cho nên tôi đêm nay có khả năng sẽ ăn ngủ đầu đường phải không?” Viên Diệp nói giỡn. “ Tôi nhất định sẽ giúp cậu tìm được nơi ở.” Tần Chấn khinh bỉ nhún mày, trong óc liêu minh nghĩ xem trong số những khách mà hần mời đến, có thể nào tìm được hai người có cảm tình tốt để họ ở chung một phòng, để dư ra một phòng cho Viên Diệp ngủ. “ Cái nhà trọ cậu thuê trước đây thì sao?” Viên Diệp bỗng nhiên mở miệng hỏi. “ Cái gì?” Tần Chấn quay đầu nhìn hần, “ Cậu nói là tám lầu nhà trọ trước đây từng cho cậu mượn ở sao?” “ Tôi nhớ rõ hần là lầu ba mới đúng.” (theo như ta hiểu thì ‘bát lầu nhà trọ’ có thể hiểu là ‘nhà trọ tám lầu’ hoặc ‘lầu tám của nhà trọ’,cho nên Diệp ca mới sửa lại là ‘lầu ba mới đúng’) “Tám lầu nhà trọ là cách xưng hô của mọi người đối với khu nhà trọ đó” Tần Chấn giải thích, “ Tôi lúc trước đúng là thuê lầu ba ở đó, bất quá khế ước thuê mượn vừa vặn tháng trước đã hết hạn, tôi không tiếp tục ký, cho nên nơi đó không được.” Viên Diệp gật đầu, tỏ vẻ hần đã biết, tiếp theo liền quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, không nói lời gì nữa nói gì đến một câu. “ Nói đến tám lầu nhà trọ,” Tần Chấn đột nhiên nhớ tới một đoạn tiểu nhạc đệm (một chuyện nhỏ không quan trọng) , “ Tôi nhớ sau khi cậu về Mỹ, hình như có người từng tới đó tìm cậu.” Viên Diệp đột nhiên quay đầu nhìn hần. “ Khi nào thì phát sinh chuyện, vì sao cậu không nói cho tôi biết?” Tần Chấn trừng mắt nhìn, không nghĩ tới hần sẽ có loại phản ứng này. “ Chính xác thời gian tôi không nhớ rõ, đại khái là sau khi cậu về Mỹ hai ba tháng đi. Về phần tôi vì sao không nói cho cậu, bởi vì tôi cũng là nghe em gái tôi nói, căn bản là không thấy được người tới tìm cậu là ai? Tìm cậu có chuyện gì? Cho nên tôi không biết nói từ đâu nha.” Tần Chấn vô tội nói. “ Cho nên cậu cũng không biết tới tìm tôi là nam hay là nữ?” “ Này tôi thật ra biết, nghe em gái tôi nói là nữ.” Nữ? Như vậy nhất định là cô ấy, bởi vì trừ bỏ cô ấy, không có người phụ nữ nào khác biết hần từng ở tại nơi đó. Không, nói như vậy cũng không hoàn toàn đúng, ít nhất nơi đó có phu nhân chủ cho thuê nhà và hai người nữa, đều biết hần ở tại lầu ba, nhưng vấn đề là những người phụ nữ đã kết hôn kia căn bản là không có lý do tìm hần, người tìm hần cũng chỉ có cô mà thôi. Cô vì sao tìm hần? Cách hai ba tháng sau mới đi tìm hần, lại là vì chuyện gì? Tỉnh Vu Hiểu, vì sao hần đến nay còn không

quên được cô gái này? “ Viên Diệp, đoạn thời gian cậu ở Đài Loan kia có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?” Tần Chấn tò mò hỏi. “ Không có gì.” Viên Diệp nói xong quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, lộ ra một bộ dáng không muốn nói chuyện nhiều. Tần Chấn nhìn hần một cái, an phận không nói lời gì nữa. Bên trong xe tiếng nhạc không ngừng, Viên Diệp nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu lại tỉnh tường hiện ra gương mặt mà hần thế nào cũng không thể quên được. Hần đến bây giờ tựa hồ vẫn có thể thấy bộ dáng của cô ngây ngô cười với hần , ngửi thấy mùi hương trên người cô, cảm nhận được cảm giác mềm mại từ mái tóc của cô. Chưa từng có một người phụ nữ nào có thể giống như cô, làm cho hần nhớ mãi không quên như vậy, nhưng cũng chưa từng có một người phụ nữ nào có thể khiến hần tức giận như vậy, hận như vậy. Hần chán ghét phụ nữ tâm cơ đù đờ, càng chán phụ nữ bắt cá hai tay. Cô không nên ở trên giường khiêu khích hần, làm cho hần vì cô động tình, sau còn cùng người đàn ông khác ước hẹn, bộ dạng vô cùng thân thiết. Hần thừa nhận mình so với đàn ông bình thường lòng dạ hẹp hòi lại thích ăn dấm chua hơn, cho nên liếc thấy cô cùng người đàn ông khác ở nhà ăn cười cười nói nói cùng ăn bữa tối, hần mới có thể tức giận như vậy. Nhưng lúc ấy hần cũng không có mất đi lý trí, hần vẫn cho cô cơ hội giải thích, chỉ cần cô lúc ấy đuổi theo hần, hoặc là cô nhanh chóng kết thúc gặp mặt, trở về tìm hần. Hần cho cô hai cơ hội, nhưng mà cô lại làm cho hần thất vọng đến cực điểm. Ở bên ngoài nhà ăn đợi không thấy cô đuổi theo, ở bên ngoài nhà trọ hần cũng không cô trở về, hần vẫn đợi cho đêm khuya mười hai giờ, mới thất vọng đến quầy bar mua rượu. Hần không thích uống rượu, so với việc lựa chọn thứ rượu cay độc khó có thể nuốt vào ngược đãi vết hầu chính mình, hần tình nguyện lựa chọn uống cà phê đen, ngược đãi vị giác của mình, cho nên sau khi uống một ly rượu mạnh, hần có cảm giác say rượu trở về nhà. Nhưng mà cửa thang máy vừa mở ra, hần liền ngây ngẩn cả người. Không nghĩ tới cô còn có mặt mũi xuất hiện ở trước mặt hần, còn có mặt mũi đối hần cười, càng không nghĩ tới cô còn có mặt mũi muốn vào nhà hần cùng hần ngủ. Men rượu say cộng với phần hận tích lũy cả đêm, làm cho hần rốt cuộc không ngăn được nói chuyện tuyệt tình, hần muốn cô lăn đi tìm bạn trai của mình, đừng đến phiền hần nữa. Sau đó cô quả nhiên không còn đến tìm hần, hơn nữa hần còn gặp qua vài lần cô cùng bạn trai của cô ngồi chung một chiếc xe ra vào tám lầu nhà trọ. Cô quả nhiên nghe lời đi tìm bạn trai của mình, mà không đến làm phiền hần, nhưng hần lại phát hiện chính mình càng ngày càng nhiều khó chịu. Chỉ nghe người mới cười, không nghe thấy người cũ khóc. Tuy rằng hần cũng hiểu được chính mình thực vô dụng, không đến một tháng, hần liền sửa sang lại hành lý trở về Mỹ. Vốn hần nghĩ đến đời này ít nhất vài năm nữa cũng sẽ không trở lại cái mảnh đất tên Đài Loan này, không nghĩ tới người tính không bằng trời tính, nửa năm sau, Tần Chấn lại muốn kết hôn, còn muốn hần không thể không đến. Đương nhiên, hần có thể không để ý tới Tần Chấn, nhưng hần cũng không biết chính mình vì sao lại thay đổi chủ ý chạy tới đây. Hần rất cuộc vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý đâu? Hần đến bây giờ vẫn cảm thấy mặc danh kỳ diệu. Cầm hành lý ngồi trên tắc xi, tham gia xong hôn lễ của Tần Chấn, Viên Diệp, vốn định trực tiếp đến sân bay quốc tế Đào Viên, trực tiếp đáp máy bay về Mỹ ngay đêm đó, kết quả tới khi hần hoàn hồn, người đã đi tới tám lầu nhà trọ. Hần không biết chính mình là làm sao vậy, vì sao còn có thể nhớ rõ địa chỉ nơi này, mà hần vì sao lại xuất hiện ở trong này. Hần hiện tại không phải muốn ngồi trên tắc xi tới sân bay sao, vì sao lại đứng ở chỗ này? Nhìn căn nhà trọ lớn đứng sừng sững trước mắt vừa có điểm quen thuộc lại có điểm xa lạ, hần tâm tình phức tạp ngay cả văn chương đều khó có thể hình dung. Nơi này rõ ràng khiến hần thương tâm, vì sao hần lại cảm thấy hoài niệm? Nơi này rõ ràng là nơi hần không mong muốn đặt chân lại nhất, vì sao hần hiện tại lại đứng ở chỗ này? Đối hần mà nói, cô hần là sớm đã trở thành quá khứ, nhưng là vì sao tất cả suy nghĩ trong đầu hần hiện tại đều là hình ảnh của cô? Chẳng lẽ thật sự chính là bởi vì thấy cảnh thương tình sao? Cô có khỏe không? Còn ở tại tám lầu nhà trọ này không? Cô có hay không giống như trong trí nhớ của hần, mái tóc ngắn, trên mặt luôn ngây ngốc mỉm cười? Cô có từng nhớ tới hần hay không? Nếu hần cứ như vậy đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, cô sẽ có phản ứng gì , lại sẽ nói ra cái gì làm người ta không thể tưởng tượng được? Phản ứng của cô luôn luôn như vậy, khiến hần ngoài dự đoán, luôn làm cho hần há hốc mồm, kinh ngạc, không biết nên tức giận hay nên cười. Hần chưa từng gặp qua người con gái nào mơ hồ như cô, nhưng lại đặc biệt đáng yêu, cho nên mới bắt tri bắt giác vì cô động tâm, lại vì cô đau lòng, cuối cùng còn đối với cô cứ như thế nhớ mãi không quên. Nghĩ đến cô, Viên Diệp không tự chủ được khẽ thở dài, môi dưới khẽ nhếch, lộ ra một chút tự giễu cười. Gặp lại không bằng hoài niệm. Hần đến nơi đây là vì cái gì? Hần hần là không quên chuyện cô đã có bạn trai đi? Lắc đầu, hần kéo theo hành lý xoay người, không ngờ thấy một đôi nam nữ tay nắm tay, theo cầu thang kia thông thả hướng phía này đi tới. Hai người bọn họ cười cười nói nói , tịch dương ánh chiều tà xuyên qua nhà cùng khe hở chiếu vào người bọn họ, hình thành một bức tranh vẽ hài hòa mà xinh đẹp. Viên Diệp nheo lại ánh mắt lợi hại nhìn kỹ người đàn ông kia, sau đó lại đem ánh mắt chuyển hướng nhìn người phụ nữ bên người hần. Cái tên kia hần tuyệt đối không nhận sai, chính là người đàn ông cùng Tỉnh

Vu Hiểu ở nhà ăn ước hội. Nhưng vấn đề là cô gái bên người hấn là ai? Người hấn ta phải đỡ trên tay hấn là Tĩnh Vu Hiểu, không phải sao? Cô ấy đâu? Chẳng lẽ hai người bọn họ sớm chia tay? Đột nhiên hấn chú ý tới cô gái kia bụng lộ ra như vậy dĩ nhiên là phụ nữ mang thai. Tuy rằng hấn đối với chuyện phụ nữ mang thai không phải thực hiểu biết, nhưng mà hấn cũng biết phụ nữ phải mang thai ba tháng bụng mới có thể rõ ràng nhô ra, cho nên hấn đoán người phụ nữ kia đã có bầu ít nhất năm, sáu tháng, hoặc là lâu hơn. Nói cách khác, tên kia từ năm, sáu tháng trước đã cùng Tĩnh Vu Hiểu chia tay? Viên Diệp bỗng nhiên ngẩn ra. Chẳng lẽ, tối hôm đó cô đi tìm hấn vì muốn nói cho hấn, cô đã cùng người này chia tay? Viên Diệp hoài nghi nhìn chằm chằm người đàn ông đang đi tới gần, người kia phát hiện mình bị người khác nhìn chằm chằm, cũng đem ánh mắt dời đi gương mặt bạn gái hấn, ngược lại nhìn về phía Viên Diệp. Hai người bốn mắt giao nhau, người đàn ông kia đột nhiên dừng lại cước bộ, nheo lại ánh mắt đánh giá, chỉ thấy hấn cúi đầu đối với cô gái bên cạnh nói khẽ, chờ cô gái đó vào nhà trọ, liền hướng Viên Diệp đi nhanh tới, ngừng lại cách Viên Diệp một khoảng, lấy vẻ mặt không tốt cùng hấn giằng co. “Anh có chuyện gì?” Quan Hàm Tư âm thanh lạnh lùng nói. Viên Diệp nhịn không được nhú mày, không nghĩ tới người đàn ông này còn nhớ rõ hấn. “Tôi đến xem bằng hữu.” hấn nói. “Nếu bằng hữu anh nói là Vu Hiểu, vậy không cần, cô ấy sẽ không muốn gặp anh.” Quan Hàm Tư mặt không chút thay đổi đuổi khách. Không dự đoán được hấn lại nói như vậy, Viên Diệp trên mặt biểu tình nháy mắt trở nên lạnh lùng mà nghiêm khắc. “Cậu là gì của cô ấy, dựa vào cái gì nói như vậy?” Viên Diệp cảm tức nhìn. “Quan hệ giữa tôi và cô ấy anh không cần biết, anh chỉ cần biết rằng cô ấy sẽ không gặp lại anh là đủ rồi.” Quan Hàm Tư không chút khách khí nói. Viên Diệp hít một hơi thật sâu kêu chính mình tỉnh táo lại. “Tôi rất ngạc nhiên Vu Hiểu nếu biết bạn trai đã chia tay tùy tiện nhúng tay vào việc riêng của mình, cô ấy sẽ có phản ứng gì.” hấn khinh thường nhìn Quan Hàm Tư liếc mắt một cái. “Ai nói cho anh là tôi cùng cô ấy đã chia tay?” Quan Hàm Tư khoe miệng giơ lên một tia cười lạnh, “Tôi cùng Vu Hiểu chưa từng chia tay.” chưa từng kết giao qua làm sao nói đến chuyện chia tay? “Cậu nói những lời này là ý gì?” Viên Diệp cắn chặt răng trầm giọng hỏi. “Ý nghĩa rõ trên mặt chữ.” “Cậu nếu không cùng Vu Hiểu chia tay, như vậy người phụ nữ vừa mới kia là ai?” Viên Diệp tức giận chất vấn hấn. “Lão bà của tôi.” Quan Hàm Tư không nhanh không chậm trả lời hấn, khoe miệng bỗng nhiên hơi hơi giơ lên, “Không có người nói cho anh biết, cái gì gọi là ‘tề nhân chi phúc sao?’” (tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang, phú quý, nhiều thê thiếp) Không nghĩ tới những lời này hấn cũng có thể nói ra, Viên Diệp trong lúc nhất thời giận không thể át, lập tức hướng hấn huy một quyền. “Mày... tên hỗn đản này!” hấn nổi giận mắng. “Hỗn đản là anh, là anh!” Quan Hàm Tư cũng không cam yếu thể lập tức đáp lễ hấn một quyền. Hai người hung ác cắn tức nhau, tiếp theo lại cùng đem quyền đánh đối phương, chỉ một thoáng, đầu quyền ở không trung bay loạn, hai người người tới ta đi, ai cũng không nhường ai. Bất quá vì thể trạng cùng rèn luyện sai biệt, thời gian càng dài, Viên Diệp thực rõ ràng lạc cư hạ phong (rơi vào thế yếu), rốt cục bị đả bại trên mặt đất. (Hazz!!!) “Không cần lại đến, nếu không tiếp theo tôi tuyệt đối sẽ không cứ như vậy dừng tay.” Quan Hàm Tư lau đi máu loãng trên khoe miệng, hung tợn trừng mắt nhìn hấn. “Tôi tuyệt đối không cho phép cậu khi dễ Vu Hiểu như thế.” Viên Diệp cả người ngồi xuống đường, không chút sợ hãi cả giận nói. Quan Hàm Tư nhìn hấn một cái thật sâu, không nói hai lời liền xoay người đi vào tám lầu nhà trọ. Mặt trời chiều ngã về tây, đèn rực rỡ mới lên, người xem náo nhiệt dần dần tản đi. Viên Diệp toàn thân đau đớn đứng lên, nhặt hành lý bị vạt một bên, ngẩng đầu nhìn tám lầu nhà trọ đang dần bị bóng đen bao phủ. Hấn phải trở về rồi. “Hello, có người ở nhà không? Vu Hiểu, em ở đâu?” “Lưu Dư, em ở trong này.” Theo thanh âm Tĩnh Vu Hiểu đi vào phòng, Lưu Dư thấy người cô muốn tìm đang ngồi ở trước bàn máy tính lấy tốc độ làm người ta lú lủi đánh ký tự. “Vu Hiểu, em sắp sinh, còn nhận công tác sao?” Lưu Dư nhú mày. “Không có rồi, em chính sửa thôi.” “Chính sửa?” “Lần trước bản thảo giao ra có chút vấn đề, nhà xuất bản muốn em sửa một chút.” Tĩnh Vu Hiểu vội vàng giải thích, hai tay vẫn không ngừng ở trên bàn phím nhanh chóng gõ, qua một hồi lâu, cô mới mỉm cười nói: “Tốt lắm, đại công cáo thành.” Lưu Dư đứng ở phía sau cô, nhìn cô đem văn kiện lưu trữ, sau đó kêu ra outlook điện tử bưu kiện thu phát thể thức, đem văn kiện kí đi ra ngoài. “Được rồi!” Tĩnh Vu Hiểu vừa lòng nói, đưa tay xếp lại bàn phím, hơi lui ghế ngồi lại phía sau một chút, mới đỡ cái bụng lớn 9 tháng đầy. “Ngượng ngùng, để cho chị phải chờ em. Chị tìm em có việc?” cô mỉm cười hỏi Lưu Dư. “Không có việc gì, chính là vừa mới trở về trên đường mua chút bánh ngọt, cho nên tới đây tìm em uống trà chiều.” Lưu Dư cười nói, cũng đưa tay đỡ cô. “Bác sĩ đều nói hài tử của em quá lớn, mọi người còn liệu mình vô béo em?” Tĩnh Vu Hiểu thở dài. “Chúng ta vô béo em, không liên quan đứa nhỏ. Em rất gầy, nào có phụ nữ có thai chỉ mang thai, thân thể cùng tứ chi so với trước kia còn gầy hơn?” Lưu Dư vẻ mặt không đồng ý nói. “Em cũng không phải không ăn, thân mình không có thịt em cũng không có biện pháp.” “Lời này của em nếu bị người trường kỳ giám béo nghe được, cẩn thận khó giữ được cái mạng nhỏ này.” Tĩnh Vu Hiểu nhất thời

cười ha ha một tiếng, sau đó Lưu Dư đến đỡ cô, ngồi xuống ghế ở bàn ăn. “ Hôm nay bánh ngọt là vị gì thế ?” cô nhìn Lưu Dư đi đến phòng khách, lấy hộp bánh ngọt đóng gói đẹp đẽ trên bàn trà. “ Ô mai mộ tư.” Lưu Dư mỉm cười hướng cô đi tới. “ Em thích.” Tĩnh Vu Hiểu cao hứng nói, “Đề tài bát quái (tán gẫu linh tinh) xứng với bánh ngọt đâu? Hôm nay nhân vật chính là ai?” cô lại hỏi. Thời gian uống trà buổi chiều lại dành để tán gẫu, tuy rằng bàn tán chuyện người ta dài ngắn lung tung là chuyện không có đạo đức, nhưng nếu không tán gẫu bát quái, trên đời đại khái có một nửa dân cư nhầm chán chí tử đi? “ Hắc, hôm nay đề tài khá mới mẻ, nghe nói là ngày hôm qua chàng vạng mới phát sinh chuyện. Nhân vật chính thứ nhất là người mà mọi người chúng ta đều rất quen thuộc, chính là em rể của em Quan Hàm Tư.” “ Đã xảy ra chuyện gì?” Tĩnh Vu Hiểu tò mò hỏi. “ Chờ một chút, chị trước chuẩn bị bánh ngọt cùng sữa tươi cho em uống rồi nói sau.” Lưu Dư bận rộn cắt hai phần bánh ngọt, sau đó đem sữa tươi ra. “ Em không thể uống cà phê sao?” Tĩnh Vu Hiểu mơ ước nhìn chằm chằm chén cà phê trên bàn kia. “ Không được.” “ Một ngụm thôi cũng tốt mà.” cô cò kè mặc cả nói. “ Không được.” Lưu Dư ý chí kiên định. “ Vậy chị làm chi mang cà phê đến dụ hoặc em? Em rất muốn uống cà phê.” Tĩnh Vu Hiểu suy sụp đem mặt dán tại mặt bàn than thở oán giận. “ Nhấn nại một tháng nữa là được rồi. Đến, sữa tươi của em.” Lưu Dư đem sữa tươi đã hâm nóng đưa tới trước mặt cô. Tĩnh Vu Hiểu nhìn sữa tươi, bắt đắc dĩ khẽ thở dài một hơi. “ Nói mau đi, ngày hôm qua chàng vạng đã xảy ra chuyện gì? Em cần dùng bát quái để dời đi lực chú ý của mình đối với cà phê.” “ Nghe nói Quan Hàm Tư ở dưới lầu trên đường cái cùng người ta đánh một trận, tuy rằng hấn cũng sưng mắt, bất quá đối phương bị hấn đánh cho kim quang lờ lờ, thuy khí ngàn điều (ai, cái này ta chịu thôi, đại khái là bị đánh cho thê thảm, thấy trời đầy sao, tội nghiệp Diệp ca), thật sự là đại khoái nhân tâm.” “ Đã xảy ra chuyện gì?” Tĩnh Vu Hiểu mở to mắt hỏi. “ Nghe nói là đối phương động thủ trước đánh người, Quan Hàm Tư mới trả đòn.” “ Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “ Nghe nói Quan Hàm Tư là vì hưởng tề nhân chi phúc mới bị đánh.” “ Tề nhân chi phúc?” “ Chính là nhị nữ cộng sự nhất phu (hai nữ nhân chung một chồng) tề nhân chi phúc nha. Đối phương tựa hồ chính là khó chịu chuyện này, mới có thể động thủ đánh người.” “ Nay quả thực là.....” Tĩnh Vu Hiểu nghe được lòng đầy căm phẫn, trong lúc nhất thời nói không ra lời. “ Như thế nào?” Lưu Dư nhìn cô hỏi. “ Mặc danh kỳ diệu!” “ Mọi người đều nói như vậy.” Lưu Dư mỉm cười uống một ngụm cà phê, lại ăn một miếng bánh ngọt. “ Cái tên mặc danh kỳ diệu kia rốt cuộc là làm sao vậy, bản tên không đích (làm việc bậy bạ, vô căn cứ) như vậy ? Hấn có chứng cứ gì nói Quan Hàm Tư hưởng tề nhân chi phúc, hấn chẳng lẽ không biết chúng ta tám lầu nhà trọ này, đều được người xung quanh cái danh nhà trọ hạnh phúc sao? Quả thực chính là mặc danh kỳ diệu!” Tĩnh Vu Hiểu tức giận nói. “ Ân, nói rất đúng.” Lưu Dư gật đầu phụ họa, “ Bất quá nghe nói người kia bị Quan Hàm Tư đánh ngã trên mặt đất, vẽ mặt bất tuân tuyên bố: Tôi tuyệt đối không cho phép cậu khi dễ Vu Hiểu như thế.” Tĩnh Vu Hiểu nghe vậy sững sốt một chút, sau đó nghi hoặc trừng mắt nhìn cô. “ Vu Hiểu?” Lưu Dư gật gù đầu với cô, ung dung đưa bánh ngọt vào miệng. “ Nguyên lai bạn gái hấn cùng tên với em nha, cái này thật là trùng hợp.” Tĩnh Vu Hiểu bình tĩnh đại ngộ vỗ tay. Lưu Dư kinh ngạc thiếu chút nữa đem một miếng bánh ngọt toàn bộ phun ra. “ Em vừa mới nói cái gì?” cô vẽ mặt biểu tình khó có thể tin tưởng mắt nhìn Tĩnh Vu Hiểu. “ Chính là bởi vì bạn gái hấn với em cùng tên, cho nên hấn mới có thể nghĩ lầm em là bạn gái hấn, cho nên đối Quan Hàm Tư động thủ, không biết em Vu Hiểu này là một người khác, cho nên hết thấy cần bản chỉ là một hồi hiểu lầm mà thôi.” Tĩnh Vu Hiểu vừa nói vừa gật đầu. Lưu Dư cứng họng trừng mắt nhìn cô, đối với sự trì độn của cô hoàn toàn nói không ra lời. “ Vu Hiểu, chị nghĩ chị vừa mới khả năng đã quên nói với em một chuyện.” cô hít một hơi thật sâu. “ Chuyện gì?” Tĩnh Vu Hiểu mỉm cười nhìn cô, hoàn toàn không chú ý tới Lưu Dư vẽ mặt biểu tình bị đả bại. “ Cái người cùng Quan Hàm Tư ra tay quá nặng ấy, tên gọi Viên Diệp.” Lúc này đổi lại là Tĩnh Vu Hiểu mở lớn hai mắt.

9. Chương 9

Viên Diệp? Tĩnh Vu Hiểu không nghĩ tới mình còn có thể nghe thấy cái tên này, cô nghĩ sau khi hấn về Mỹ, hai người bọn họ kiếp này nhất định đã trở thành hai đường thẳng song song, không bao giờ có cơ hội cùng xuất hiện nữa. Cho nên mặc kệ Vu Hi phản đối thế nào, người khác lại dùng cái dạng ánh mắt thương hại cùng đồng tình đối đãi cô, cô đều kiên trì muốn lưu lại đứa nhỏ trong bụng. Vì đứa nhỏ là ký ức rõ ràng nhất mà hấn lưu lại cho cô, cũng là đoạn ký ức cô từng yêu say đắm khắc sâu trong lòng. Cô

nghĩ, cả đời này cô cũng sẽ không duyên ái nữa, bởi vì cô sẽ dành hết tình yêu cho đứa nhỏ trong bụng, nuôi dưỡng nó lớn lên, nhìn nó cưới vợ sinh con, nếu nó muốn biết phụ thân mình là ai, cô cũng sẽ nói cho nó nghe đoạn ký ức yêu say đắm mơ hồ này. Đứa nhỏ tuy rằng không có ba ba, nhưng sẽ có dì cùng dưỡng, cùng với có được nhóm cô dì chú bác ở tám lầu nhà trọ này yêu thương. Nó tuy rằng không có em trai, em gái, nhưng thời thơ ấu của nó tuyệt đối sẽ không cô đơn, bởi vì nó ít nhất sẽ có một em họ cùng tuổi bởi nó cùng nhau ngoạn, cùng nhau lớn lên. Nếu này còn chưa đủ, nó cũng sẽ có rất nhiều bạn tuổi gần gần mình, mà dì nó cũng có khả năng sẽ sinh thêm càng nhiều em trai hoặc em gái bởi nó. Cô đã nghĩ hết thấy mọi chuyện đều tốt lắm, cũng chuẩn bị tốt chuyện phải làm một người mẹ đơn thân khoái hoạt. Lưu Dư các chị thậm chí bởi vì lo lắng cô tính tình mơ hồ không chiều cổ được trẻ nhỏ, mà sau khi đem Vu Hi chuyển đến lầu sáu liền giữ phòng lại không cho thuê, mục đích chỉ là để cho nhóm bọn họ thay phiên tới chiều cổ baby có gian phòng nghỉ ngơi. Sau khi đột nhiên nghe thấy cô mang thai, lại bị phụ thân đứa nhỏ ,chính là kẻ mà các cô gọi là xấu xa đoán mệnh hỗn đản ,vứt bỏ ,nửa năm qua, mọi người ở đây đều đã chuẩn bị để làm cô, dì, chú,bác thật tốt. Cô thực cố gắng, mọi người cũng thực cố gắng đón nhận hết thấy, hơn nữa cũng đều đã thành thói quen, không thể tưởng được Viên Diệp cư nhiên tại thời điểm này lại xuất hiện, rốt cuộc là vì cái gì đâu? Là vì đứa nhỏ trong bụng cô sao? Hay là vì muốn cùng cô nói lại tình xưa, tái tục tiền duyên? Nếu là vì đứa nhỏ, hẳn lại như thế nào mà biết chuyện cô mang thai? Tình Vu Hiểu mất hồn mất vía tiến bước Lưu Dư, liền một mình ngồi ở phòng khách ngắm người nghĩ việc này. Cô trái lo phải nghĩ, chính là nghĩ không ra một cái đáp án thích hợp, hơn nữa tệ nhất là, cô phát hiện chính mình càng nghĩ càng khó có thể ngăn chặn nhớ tới hần. Lưu Dư nói hần đối Quan Hàm Tư tuyên bố “ Tôi tuyệt đối không cho phép cậu khi dễ Vu Hiểu như thế”, hơn nữa lý do hần cùng Quan Hàm Tư ra tay quá nặng, vẫn là bởi vì hần khó chịu chuyện Quan Hàm Tư hưởng tề nhân chi phúc. Nay hết thấy có phải hay không, hần kỳ thật vẫn là để ý tới cô? Oa, phiền quá,phiền quá, đầu đau quá. Hần rốt cuộc là tới làm cái gì, đáng giận! Tình Vu Hiểu đem mái tóc dài buộc qua loa lại. Nghi vấn đầy đầu không chỗ giải, làm cho Tình Vu Hiểu đứng ngồi không yên, cô bụng mang thai chín tháng,ở phòng khách đi qua đi lại, đi rồi ít nhất có hai mươi lần đã ra ngoài, nhưng vẫn không thể suy nghĩ bình tĩnh trở lại. Ngoài cửa sổ ráng màu đầy trời, tịch dương ánh chiều tà đẹp quá. Cô hướng ngoài cửa sổ nhìn trong chốc lát sau, bỗng nhiên xoay người đi ra cửa. Đi ra ngoài đi dạo đi, cô nói như vậy với chính mình. Có lẽ không gian rộng lớn, không khí lưu thông, ánh tịch dương đẹp để có thể cho đầu óc của cô nghỉ ngơi một chút. Hai tuần nữa chính là ngày sinh dự tính của cô, cô có thể không suy nghĩ cho chính mình, cũng không thể không nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng. Giải sầu giải sầu, đừng miên man suy nghĩ tự tìm phiền não nữa, dù sao là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Ai, cách nói này giống như có điểm là lạ, giống như đang nói Viên Diệp là một tai họa nha. Bất quá, quên đi, dù sao hần vốn chính là tai họa , hẳn là nam họa của cô. Ngồi ở ô tô, Viên Diệp quyết định dùng phương thức ôm cây đợi thỏ để đạt được mục đích. Hần đã chuẩn bị trường kỳ kháng chiến, hần không tin tưởng như vậy còn không thấy được Tình Vu Hiểu một lần. Tịch dương ánh chiều tà chiếu rọi ráng màu đầy trời, giống như nói cho hần một ngày đã qua. Hần ở trong xe vờ người, cầm lấy một chai nước khoáng uống lên mấy ngụm, hai mắt vẫn không quên nhìn chăm chăm cửa ra vào của tám lầu nhà trọ. Từ mười giờ sáng đến bây giờ, bỏ qua chuyện có mấy chiếc xe ra vào bãi đỗ xe, hần thấy người ra vào tám lầu nhà trọ cơ hồ đều là người quen, cũng không có người nào kỳ quái chuyển tới đó ở, nhất là những người đàn ông lạ, điều này làm cho hần cảm thấy thực vừa lòng. Bất quá nếu có thể đem cái kẻ vô sỉ hỗn đản hưởng tề nhân chi phúc kia đuổi ra khỏi nhà trọ này, hần sẽ càng vừa lòng hơn. Thật không nghĩ tới Tình Vu Hiểu ngu ngốc kia, lại làm ra chuyện ngu xuẩn cùng nữ nhân khác đồng sự nhất phu (chung chồng), mỗi lần nghĩ lại chuyện này, hần liền phát hỏa,muốn bắt cô đến trước mặt, dùng sức lay động cô, hỏi cô rốt cuộc có biết chính mình đang làm cái gì hay không. Cho dù cô có thích tên hỗn đản nào, cũng không được ủy khuất chính mình như vậy, với điều kiện của cô, cô có thể tìm được một người đàn ông tốt, đầu óc cô ta rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Người phụ nữ ngu ngốc! Nếu không biết chuyện này thì không nói, hiện tại hần đã biết, hần không thể không quản. Hần tuyệt đối không cho phép có người khi dễ cô như vậy, cho dù cái người khi dễ cô chính là cô đi chăng nữa. Hần đem bình nước khoáng quăng xuống chỗ ngồi bên cạnh. Đột nhiên trong lúc đó, hần thấy một phụ nữ mang thai từ nhà trọ đi ra. Hần trừng mắt nhìn lại lắc lắc đầu, nghĩ đến chính mình hoa mắt nhìn lầm rồi, nhưng hần không có nhìn lầm, khuôn mặt kia rõ ràng chính là Tình Vu Hiểu, cho dù tóc của cô để dài, hần cũng tuyệt đối sẽ không nhận sai người. Là cô! Nhưng bụng của cô vì sao lại lớn như vậy? Ngu ngốc cũng biết phụ nữ bụng lớn như vậy nguyên nhân là gì, cô mang thai! Viên Diệp kinh ngạc nhìn cô , bình thường phụ nữ có thai đều dùng ngoại bát tư thế đi đường . Hần luôn nghĩ không ra, vì sao phụ nữ mang thai, đi đường tư thế đều biến thành ngoại bát..... Nhưng này không phải trọng điểm, trọng điểm là cô thể nhưng mang thai?! Hiện tại hần rất cực đã

hiếu, rốt cục biết cô vì sao không ly khai cái tên hỗn đản bắt cá hai tay kia. Nguyên lai đây là nỗi khổ của cô, lý do của cô. Cô thật đúng là không có chuyển biến, đại ngu ngốc! Viên Diệp nổi giận đùng đùng xuống xe, đi nhanh đuổi theo Vu Hiểu đang đi phía trước hần. “ Tỉnh Vu Hiểu!” hần lớn tiếng gọi cô lại. Nghe thấy có người kêu mình, Tỉnh Vu Hiểu theo trực giác dừng lại cước bộ quay đầu xem, chính là vừa quay đầu, cô lập tức sợ tới mức ngừng thở. “ Anh là ai? Tôi không biết anh.” cô nhìn người đàn ông đang nhanh chóng tới gần mình, hoảng sợ lui lại từng bước. Viên Diệp đột nhiên dừng lại cước bộ, khó có thể tin trờng mắt nhìn cô. “ Tôi là ai, em không biết tôi?” cô đã quên hần nhanh như thế ?! “ Tôi là Viên Diệp.” hần nghiêng rãng nghiêng lợi nói cho cô. “ Viên Diệp?” Tỉnh Vu Hiểu chốc lát trợn to hai mắt. Xem ra cô nhớ ra rồi. “ Anh gạt người!” cô có chút phẫn nộ kêu to. Phản ứng của cô làm cho Viên Diệp phi thường ngoài ý muốn, trong lúc nhất thời nói không ra lời. “ Viên Diệp anh ấy bộ dạng không giống như anh, anh đừng nói lung tung.” cô tiếp tục kêu lên. “ Tôi nói lung tung?” hần nổi giận đùng đùng trờng mắt nhìn cô, “ Em nhìn tôi cho rõ, tôi làm sao bộ dạng không giống Viên Diệp?” Tỉnh Vu Hiểu thực nghe lời, lấy thái độ mười phần cẩn trọng nhìn hần trong chốc lát, sau đó dụng lực lắc đầu nói: “ Viên Diệp bộ dạng rất tuấn tú, anh lại lớn lên giống đầu heo, anh làm chi cứng rắn muốn nói anh là Viên Diệp? Anh còn nói như vậy, cẩn thận tôi báo người bắt anh nha.” Viên Diệp mãnh liệt hít sâu, áp chế ý niệm muốn đưa tay bóp chết cô trong đầu. Hần đã quên cô gái này có bao nhiêu ngốc nghếch, bao nhiêu mơ hồ, có thể dễ dàng khiến hần tức giận đến nghiêng rãng nghiêng lợi. Cô quả nhiên là Tỉnh Vu Hiểu của hần, đúng vậy! “ Em nghĩ rằng tôi là vì ai mới biến thành đầu heo?” hần bắt mẫn mím mím môi. “ Sao?” Tỉnh Vu Hiểu vẽ mặt mờ mịt nhìn hần. “ Tuy rằng bạn trai mãnh nam kia của em ra quyền thực mạnh, bắt quá chỉ cần cho tôi một chút thời gian rèn luyện, quyền của tôi so với hần tuyệt đối mạnh hơn.” Viên Diệp vượt gương mặt của chính mình bị đánh cho biến hình, lạnh lùng nói. Tỉnh Vu Hiểu chậm rãi trợn to hai mắt, lộ ra biểu tình khó có thể tin, đưa tay chỉ vào hần. “ Anh..... Anh thật là Viên Diệp?” Viên Diệp tức giận liếc mắt nhìn cô một cái. “ Tôi không phải đã sớm nói sao?” “ Nhưng mặt của anh như thế nào biến thành như vậy?” “ Tôi vừa mới nói xong, em chưa nghe thấy sao?” hần trợn mắt muốn quát to, nhin không được đối với cô phát hỏa, cô lại bỗng nhiên đưa tay khê chạm vào mặt hần, vẽ mặt đau lòng nhìn hần. “ Đau không?” cô hỏi. Hần bỗng nhiên nói không ra lời, nhìn cô, cảm giác trong lòng có chút mềm mại. Hần đưa tay chạm vào tay cô, nắm chặt bàn tay cô đang ở trên mặt hần. “ Đến.” hần nhẹ nhàng mà lôi kéo cô. “ Đi chỗ nào?” “ Tìm một chỗ có thể ngồi nói chuyện.” “ Nhưng tôi không thể rời đi quá lâu.” “ Vì sao? Sợ tên kia lo lắng sao?” hần dừng lại cước bộ quay đầu nhìn cô. “ Tên kia?” cô vẽ mặt nghi hoặc. “ Bạn trai của em. Em thật sự để ý hần như vậy sao? Hay là vì đứa nhỏ trong bụng em, mới tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục cùng hần cùng một chỗ?” “ Anh rốt cuộc đang nói cái gì?” biểu tình của cô càng lúc càng mê vờng. (như lạc vào mê cung) “ Chúng ta đi chỗ khác nói.” Viên Diệp trầm giọng, áp chế cơn tức giận lần nữa dâng lên. “ Tôi thật sự không thể chạy loạn, Vu Hi bọn họ sẽ lo lắng.” Tỉnh Vu Hiểu do dự nói. “ Vu Hi? Em gái em sao? Gọi điện thoại cho cô ấy nói là được rồi.” “ Nhưng tôi không mang di động theo.” “ Di động tôi có.” “ Nhưng tôi không nhớ số điện thoại của cô ấy.” “ Em là không muốn?” thấy cô ra sức khước từ, hần rốt cục nhin không được đối với cô rờng giận. “ Muốn cái gì?” “ Không muốn đi cùng tôi!” hần gầm nhẹ, “ Được, em muốn đứng ở chỗ này nói cũng có thể.” hần lấy ngữ khí ra lệnh nói: “ Tôi muốn em rời đi tên kia, lập tức!” Tỉnh Vu Hiểu ngạc nhiên nhìn hần ba giây, sau đó chậm rãi nhú mảy. “ Anh rốt cuộc đang nói cái gì, vì sao tôi đều nghe không hiểu?” cô nghĩ mãi không thông. Viên Diệp trán gân xanh lập lòe, bộ ngực vì miệng há to hô hấp mà kịch liệt phập phờng. “ Em là thật sự không hiểu hay là giả không hiểu?” hần cắn răng thốt ra. “ Tôi thật sự không hiểu.” cô còn thật sự nói. “ Được.” hần gặt đầu, tiếp theo lại trầm mặc không nói nhìn cô. Tỉnh Vu Hiểu lấy vẽ mặt chờ đợi cộng thêm biểu tình mờ mịt nhìn hần, không biết hần trong miệng “ Được” rốt cuộc ý tứ gì? “ Tỉnh Vu Hiểu.” Viên Diệp đột nhiên kêu cả họ tên cô, trên mặt có loại vẽ mặt nghiêm túc làm người ta rung động, thoát nhin có một chút dọa người. Nhìn hần, cô không khỏi trở nên nghiêm túc theo. “ Nếu đứa nhỏ trong bụng em thật sự cần một phụ thân như vậy, như vậy, anh sẽ đảm đương.” hần nhìn cô không chuyển mắt, trong ánh mắt thâm thúy có thể thấy được thâm tình đối với cô. Tỉnh Vu Hiểu bị lay động. Mọi người đều nói cô mơ hồ, phản ứng trì độn, ngay cả chính cô cũng cảm thấy như vậy. Nhưng tại lúc này đây, cô không biết chính mình vì sao đột nhiên biến thông minh, giống như là đột nhiên được người ta đã thông thần kinh não, bỗng nhiên hoàn toàn hiểu được ý tứ của hần, hiểu được tình ý trong mắt hần. Hần yêu cô. Ưc, ông trời, đây là chuyện trong mơ cô cũng không dám hy vọng xa vời nha. Cô trước kia như thế nào lại ngu ngốc như vậy, trì độn như vậy lại không nhìn ra chuyện này, cô thật sự là ngu ngốc! Nước mắt dần dần mơ hồ hai mắt của cô, cô kích động vô cùng, liền ngay cả thai nhi trong bụng tựa hồ cũng cảm nhận được kích động của cô mà kịch liệt máy thai. “ Ô.....” cô rốt cục không ngăn được niềm vui mà khóc. “ Uy, em làm gì? Làm gì?” Viên Diệp bị dọa đến chân

tay luống cuống, này là lần đầu tiên hắn thấy cô khóc, mà nước mắt cô cuồn cuộn không dứt khiến hắn sợ hãi. Đang lúc hắn không biết làm sao, không biết nên đem cô ôm vào trong lòng, hay là nên thay cô lau đi nước mắt, bờ vai của hắn bỗng nhiên bị người dùng lực chế trụ kéo lại phía sau, tiếp theo một tiếng bạo rống nổ tung bên lỗ tai hắn. “Mày..đồ hỗn đản này!” Theo sau tiếng quát là một quyền vừa nặng vừa chuẩn, khiến hắn ngã trên mặt đất, làm cho hắn nhất thời cảm thấy choáng váng, trước mắt thấy thật nhiều sao.Viên Diệp nhanh chóng lắc lắc đầu , ngẩng đầu lên nhìn về phía kẻ vừa động thủ đánh hắn, chỉ thấy cái tên hỗn đản bắt cá hai tay kia đang đứng đó căm tức nhìn hắn. Trong khoảng thời gian ngắn, thù cũ hận mới bùng lên,thieu đốt lý trí của hắn, hắn không hề nghĩ ngợi, lập tức nhảy dựng lên nhằm phía tên kia, hung hăng vung quyền. Cách nhau mới một ngày mà thôi, cùng một địa phương, hai người đàn ông lại lần nữa ở đường cái ra tay quá nặng, bất đồng là, lúc này nữ nhân vật chính đã ở hiện trường. Tỉnh Vu Hiểu bị biến đổi lớn thành linh xảy ra dọa mắt choáng váng, cô hai mắt mở lớn nhìn hai người bọn họ quá tay với nhau, trong hốc mắt thậm chí vẫn còn nước mắt vui mừng ban nãy chảy xuống. “ Trời ơi, các người đang làm cái gì? Dừng tay, nhanh chút dừng tay!” sau một lúc lâu cô mới hồi phục tinh thần lại kêu to, nhưng hai con mãnh sư đang nổi điên kia căn bản để ý cũng không để ý cô. “ Dừng tay, Viên Diệp! Dừng tay, Quan Hàm Tư!” cô lớn tiếng quát to, nhưng vẫn không có người để ý tới cô. “ Dừng lại, tôi bảo các người dừng lại, đừng đánh!” Vô dụng, hoàn toàn vô dụng. Tỉnh Vu Hiểu đứng ở bên ngoài bối rối không có chủ ý, thấy bọn họ hai người càng đánh càng hung, đánh tới đều đổ máu, cô rút cuộc quan không được nhiều như vậy, đi nhanh tới phía bọn họ, trực tiếp xông lên phía trước ngăn cản. “ Dừng tay.” cô vừa kêu, vừa xông vào ngăn cản. Hai người đàn ông đều đánh đổ mắt, không đem đối phương đánh gục, căn bản không thể dừng tay. Huy quyền, huy quyền, lại huy quyền, bọn họ tiếp tục ra quyền, trong khoảng thời gian ngắn đều đã quên cái người đang ngăn cản bọn họ đánh nhau là một phụ nữ mang thai,mang thai đã chín tháng. Ra quyền, thu quyền, ra lại quyền. Tỉnh Vu Hiểu còn không kịp chú ý tới phát sinh chuyện gì, bụng của cô liền đột nhiên bị đánh trúng một chút, đau đến mức cô muốn ngừng thở, cả người ngã về phía sau. “A!” cô hoảng sợ khóc thét lên. “ Vu Hiểu!” hai người đàn ông trăm miệng một lời kêu to, đưa tay muốn đỡ cô, lại đều đã muộn một bước. Bọn họ nhanh chóng chạy tới bên người cô, hai người một tả một hữu ngồi xổm bên cạnh cô, gương mặt bị đánh cho biến hình đều tràn ngập vẻ sợ hãi, tái nhợt như giấy. “ Vu Hiểu.....” Viên Diệp mặt không có chút máu, không biết làm sao nhìn cô, muốn đưa tay chạm vào cô, lại sợ làm đau cô nên lại thu tay. “ Vu Hiểu, cô cảm thấy như thế nào? Bị thương thế nào, bụng có đau không?” Quan Hàm Tư khẩn trương nhìn cô hỏi. “ Tôi giống như vỡ ối rồi.” Tỉnh Vu Hiểu vẻ mặt thống khổ nói. “ Cô nói cái gì?” Quan Hàm Tư nháy mắt trộn to hai mắt, nhanh chóng đem ánh mắt chuyển qua mặt đường dưới chân cô đã bị ầm ướt, “Ông trời của tôi.” hắn thì thào tự nói. “ Làm sao vậy? Cô ấy làm sao vậy? Cái gì kêu vỡ nước ối? Nước ối vỡ thì thế nào?” Viên Diệp vẻ mặt bối rối kêu. Hắn chưa làm phụ thân, cũng còn không có chuẩn bị làm phụ thân, cho nên căn bản không biết nước ối là cái gì. “ Vu Hiểu muốn sinh.” Quan Hàm Tư nói. “ Cái gì?” Viên Diệp hai mắt mở to, kinh hoảng kêu lên. Trong khoa phụ sản bệnh viện, tiếng bước chân vội vàng theo cầu thang truyền đến, nhanh chóng hướng tới gần phòng sinh lần hai. Quan Hàm Tư vốn đang ngồi trên ghế sofa dài màu đỏ ngoài cửa phòng sinh lập tức đứng lên, quay đầu nhìn về phía tiếng bước chân, chỉ chốc lát sau, hắn chỉ thấy lão bà đang mang thai sáu tháng xuất hiện trong tầm mắt, hắn bước nhanh ra đón, đưa tay ngăn cản cô đang vội vàng như đi hành quân. “ Đi chậm một chút.” hắn nhủ mảy may đối với cô ôn nhu nói. “ Chị hiện tại thế nào? Vì sao lại phát sinh chuyện này? Cách ngày sinh dự tính của chị ấy còn gần hai tuần lễ,không phải sao?” Tỉnh Vu Hi nhủ mảy may, vẻ mặt lo lắng. “ Bác sĩ nói còn phải quan sát thêm một chút, mới biết được có cần mổ hay không. Nếu có thể sinh tự nhiên đương nhiên tốt nhất, Vu Hiểu có vẻ có thể sinh tự nhiên.” “ Cho nên chị ấy hiện giờ hoàn hảo?” “ Ân, em không cần lo lắng.” Tỉnh Vu Hi nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi. “ Ông trời, lúc anh gọi điện nói chị sinh non, hù em sợ muốn chết.” cô đối hắn nói, “ Rõ ràng giữa trưa lúc em nhìn thấy, chị ấy một chút dấu hiệu muốn sinh đều không có, như thế nào không quá vài giờ, anh lại nói chị vỡ ối,muốn sinh? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao là anh đưa chị ấy đến bệnh viện? Em nghĩ đưa chị ấy tới bệnh viện hẳn là các chị mới đúng.” “Có chuyện ngoài ý muốn.” “ Có ý tứ gì? Chuyện gì ngoài ý muốn?” cô khó hiểu hỏi, bỗng dừng ngừng một chút, nhin không được nhủ mảy may nhìn hắn. “ Lão công, vết thương trên mặt anh thế nào lại nghiêm trọng hơn so với buổi sáng , lại chảy máu?” “ Đây là chuyện ngoài ý muốn anh nói.” “ Rốt cuộc là ý gì ?” Quan Hàm Tư nhìn cô một cái sau, dùng cằm chỉ chỉ phía cửa phòng sinh . Tỉnh Vu Hi theo hắn chỉ thị nhìn lại, một thân ảnh quen thuộc hiện ra trong mắt cô, cô nhanh chóng trộn to hai mắt, giây tiếp theo lập tức nổi giận dùng dùng hướng tên kia đi nhanh đến. “ Tên hỗn đản này, anh lại đây làm cái gì?” cô đem túi xách dùng sức đánh hắn một chút, tức giận hỏi. “ Tránh ra.” Viên Diệp không kiên nhẫn ngay cả đầu cũng không quay lại. “ Người phải đi là anh.” Tỉnh Vu Hi tức

giận ngút trời lại đánh hấn một chút. Hấn lạnh lùng quay đầu liếc nhìn cô một cái. “ Cô là ai? Cút ngay.” “Tôi là ai?” Tĩnh Vu Hi cười lạnh một cái, “ Tôi là em gái của Tĩnh Vu Hiểu!” “ Em gái? Cô là Vu Hi?” “ Tiên sinh, xin hỏi anh là ai? Tôi và anh một chút cũng không quen, thỉnh không cần gọi thẳng tên của tôi.” nàng lãnh phúng (trào phúng lãnh đạm) nói. Viên Diệp nhìn cô, trong đầu nhanh chóng lủi qua một suy nghĩ nào đó, ý nghĩ nào đó khiến hấn hoảng sợ,cả người cứng ngắc. “ Cô.....” hấn chậm rãi ngẩng đầu nhìn phía sau cô,cách chỗ bọn hấn đứng chừng ba bước xa, một người đàn ông đang chú ý tới bọn họ, Viên Diệp do dự một chút,mở miệng hỏi Tĩnh Vu Hi, “ Hấn là ai vậy?” “ Anh ấy là ai có liên quan gì tới anh?” “ Hấn là bạn trai Vu Hiểu sao?” Tĩnh Vu Hi khó có thể tin mở to hai mắt. “ Tên hỗn đản này đang nói cái gì?” “ Hấn là phụ thân của đứa nhỏ trong bụng Vu Hiểu sao?” Viên Diệp quyết định hôm nay không thể không biết rõ ràng quan hệ giữa bọn họ. Tĩnh Vu Hi sắc mặt đại biến, giơ túi xách trên tay hướng hấn lại là một trận loạn đánh tức giận mắng. “ Tên hỗn đản này, vương bát đản, anh nói chuyện quái quỷ gì vậy? Quan Hàm Tư là lão công của tôi, em rể của chị tôi, đồ chết tiệt này, anh...” Một đôi bàn tay to kiên định từ phía sau cô cầm hai tay cô đang kích cuồng loạn đánh, đem cô tiến vào một vòng ôm vừa cứng rắn,lại vừa ấm áp. “ Anh ta nghĩ như vậy, là vì anh cố ý đánh lừa anh ta.” Quan Hàm Tư từ chậm chạp nói. Tĩnh Vu Hi đột nhiên quay đầu nhìn Quan Hàm Tư. “ Đánh lừa?” Viên Diệp nhìn hấn, sắc mặt tái nhợt một mảnh, “ Cho nên nói, đứa nhỏ trong bụng Vu Hiểu là.....” “ Của anh.”

10. Chương 10

Dẫn theo bao lớn bao nhỏ đồ dùng trẻ con cùng sản phụ tiếp tế tiếp viện phẩm, Viên Diệp đã không đếm được là lần thứ mấy bị người châm chọc khiêu khích bắt đứng ngoài phòng bệnh. Tĩnh Vu Hi, Khúc Thiển, Vu Hàn, Lưu Dư cùng một người phụ nữ ngay cả tên cũng không biết, năm người gần bó một mạch, giống như thể giới vững chắc nhất bành chướng, làm cho hấn ngay cả một chút cơ hội đều không có. Tuy rằng con ở trong phòng ấp, nhưng hấn xem tới được lại sờ không tới nha, hơn nữa trọng yếu nhất là, hấn muốn gặp Vu Hiểu, nghĩ đến lại tức muốn chết. Đàn phụ nữ này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, người bị hấn đối xử không tốt, người hấn cần xin lỗi cũng không phải các cô, các cô đến tột cùng ở trong này xem náo nhiệt gì, vì sao nhất định phải phá hư nhân duyên hấn cùng Vu Hiểu chứ? Hấn nghĩ như thế nào cũng không ra. “ Cậu lại tới ?” Thành linh xảy ra tiếng vang làm cho hấn ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tiêu Tư Lindsey cùng Khuê Thú Chi hai người cười mà như không cười nhìn hấn. Hai người bọn họ là lão công của Khúc Thiển và Vu Hàn, mà bởi năm người phụ nữ kia ở giữa làm khó dễ ban thường, hấn hiện tại cùng đám đàn ông ở tám lầu nhà trọ, quả thực đã thân thiết tới trình độ có thể hô huynh gọi đệ. “ Phải, tôi lại tới nữa.” Viên Diệp nản lòng gật đầu. “ Cậu còn không hết hy vọng sao?” “ Đổi lại là các anh, các anh sẽ chết tâm sao?” hấn tức giận liếc mắt nhìn bọn họ một cái. Biết rõ còn cố hỏi! “ Nhưng cậu như vậy cũng không phải là biện pháp tốt?” Khuê Thú Chi nhìn hấn nói. “ Anh nghĩ rằng tôi như vậy là ai làm hại, còn không phải lão bà các anh. Các anh làm ơn xuất ra một chút khí khái đàn ông, quản lão bà các anh cho tốt, đừng để cho các cô ấy chơi bởi lêu lổng cứ việc người khác nhân sự được không?” “ Này tôi không có biện pháp.” Khuê Thú Chi lắc đầu. “ Tôi cũng không có biện pháp.” Tiêu Tư Lindsey cũng nói như vậy. “ Vì sao không có biện pháp?” Viên Diệp cắn răng bật ra tiếng hỏi. “ Lão bà của tôi là cưới để thương,cưới để yêu, không phải cưới để quản.” Khuê Thú Chi còn thật sự nói. Tiêu Tư Lindsey tắc lưỡi đứng ở một bên phụ trách gật đầu. “ Các anh..... Quên đi! Những kẻ khác thường như các anh cũng không có nhân tính, tôi sớm nên biết.” “ Nếu chúng tôi không có nhân tính, như thế nào lại đến nói cho cậu chuyện này đây?” Khuê Thú Chi cười khê nói, “ Vu Hiểu ngày mai xuất viện.” “ Cái gì? Ngày mai sẽ xuất viện?” Viên Diệp kinh ngạc kêu to. Này không phải, hấn về sau không chỉ không nhìn thấy lão bà, ngay cả con cũng không nhìn thấy sao? “ Làm chi kinh ngạc như vậy? Cậu chẳng lẽ không biết sinh mổ nhiều nhất nằm viện một tuần sao?” “ Đúng vậy, nếu là sinh tự nhiên, đại khái ba ngày sẽ bị đuổi ra khỏi bệnh viện.” Tiêu Tư Lindsey bổ sung nói. “ Làm chi kinh ngạc như vậy?” Viên Diệp suy sụp nói, “ Ở trong bệnh viện còn không thấy được mặt Vu Hiểu, các anh cho rằng trở lại tám lầu nhà trọ, lão bà đại nhân của các anh sẽ chuẩn cho tôi bước vào nhà trọ một bước sao?” Hấn cảm thấy chướng ngại vật trước mắt tựa hồ trở nên rất cao, quả thực sẽ chạm tới tận trời. Ai! “ Cậu yên tâm, chúng tôi cũng không phải là cái loại người khác thường không có nhân tính, đã sớm thay cậu nghĩ biện pháp.” Khuê Thú Chi nâng tay vỗ vỗ vai hấn. Trên thực tế, bọn họ

không thay Viên Diệp nghĩ biện pháp cũng không được. Vì thay Vu Hiều trừng phạt hần, lão bà bọn họ thực hiện phương thức một tắc không rời canh giữ ở trong bệnh viện, ngay cả nhà cũng không trở về, kết quả đáng thương nhất là bọn họ chịu đủ tai bay vạ gió, lão công bọn họ phải cô chằm nan miên (ngủ một mình). Ai! “Biện pháp gì?” Viên Diệp lập tức tinh thần rung lên. “Đưa lỗi tại lại đây.” “Vu Hi, em tha thứ Viên Diệp, được không?” trong phòng bệnh, Tinh Vu Hiều rút cuộc ngăn chặn không được tương tư thành họa tra tấn, mở miệng thay Viên Diệp cầu tình. “Không được.” Tinh Vu Hi trầm đĩnh tiệt thiết (chém đĩnh chặt sắt) trả lời, “Ai kêu hần tư tưởng xấu xa như vậy, lại cho rằng hai chị em ta cộng sự nhất phu.” mỗi lần nghĩ đến chuyện này cô liền nổi trận lôi đình. “Nhưng lão công em không phải nói, đó là hần cố ý lừa anh ấy sao?” “Cho dù là bị người khác lừa cũng vậy, hần không nên có cái loại suy nghĩ xấu xa này.” Xem cô biểu tình hận nghiêng răng nghiêng lợi, Tinh Vu Hiều liền nhin không được cúi đầu, lấy vẻ mặt u buồn nhìn cô. “Nhưng chị thật sự rất muốn thấy anh ấy, em cho anh ấy vào được không?” cô nhỏ giọng cầu đạo. “Chị!” Tinh Vu Hi buồn bực kêu to, giống như muốn đánh thức cô. “Chị biết chị vô dụng, anh ấy như vậy nhưng một chút cũng không trách cứ, còn nhanh như vậy liền một lần nữa tiếp nhận anh ấy.” Tinh Vu Hiều nhìn cô một cái, cúi đầu nói. “Chị biết là tốt rồi.” “Nhưng nếu chị còn yêu anh ấy, mà anh ấy cũng yêu chị, chị thật sự không biết vì sao chúng ta còn muốn vì chuyện quá khứ mà canh cánh trong lòng? Lui một bước trời cao biển rộng, này không phải tốt lắm sao?” cô lại ngẩng đầu lên nhìn Tinh Vu Hi. “Chị làm sao mà biết hần yêu chị, hần nói với chị sao? Chị cứ như vậy liền tin tưởng hần?” Tinh Vu Hiều đối với cô lắc lắc đầu. “Chị nhìn ra được.” “Chị, chị có biết hay không những lời này từ trong miệng chị nói ra thực không có sức thuyết phục?” “Chị biết em nhất định muốn nói chị mơ hồ, phản ứng trì độn, căn bản phân biệt không rõ ràng cái gì mới là sự thật đúng hay không?” “Em cũng không nói như vậy.” “Nhưng em biết không?” Tinh Vu Hiều không để ý cô, tiếp tục nói, “Viên Diệp khi chưa biết mình chính là ba ba của đứa nhỏ, chính miệng anh ấy nói anh ấy nguyện ý làm ba ba đứa nhỏ, em có biết này đại biểu cái gì không?” Tinh Vu Hi nhấp hé miệng, lộ ra biểu tình không có giá trị. “Này đại biểu anh ấy thật sự yêu chị, cho dù chị hoài đứa nhỏ người khác, anh ấy cũng nguyện ý tiếp nhận chị cùng đứa nhỏ.” Tinh Vu Hiều càng nói càng cảm động, hốc mắt đều đỏ lên. “Vì sao chị không nghĩ đến chuyện, hần hoài nghi chị hoài đứa nhỏ người khác? Có loại ý niệm này trong đầu cũng rất đáng giận, chị có biết hay không?” “Nhưng lúc trước hai người bọn chị căn bản là không hứa chung thân, hơn nữa tách ra lâu như vậy, cũng không thể trách anh ấy nghĩ như vậy.” cô luận sự. “Chị, em làm như vậy là giúp chị trút giận thôi, chị làm chi vẫn nói giúp hần nha?” Tinh Vu Hi có chút tức giận. “Nhưng chị đối với anh ấy không có oán giận nha.” “Chị.....” Tinh Vu Hi trừng mắt nhìn cô, nhất thời bị tức nói không ra lời. “Được rồi, Vu Hi, em cho anh ấy vào được không? Ngày mai chị sẽ xuất viện, ít nhất cũng muốn cho anh ấy biết tin này đi?” cô thỉnh cầu nhìn em gái. Vừa mới nói xong, trên cửa phòng bệnh đột nhiên truyền đến vài tiếng gõ cửa, cửa phòng bị đẩy ra, Quan Hàm Tư từ ngoài đi vào. “Làm sao vậy?” hần chú ý tới lão bà sắc mặt không tốt lắm. “Quan Hàm Tư, Viên Diệp ở bên ngoài, cậu gọi anh ấy vào được không?” Tinh Vu Hiều đối hần nói. Tuy rằng đã một tuần, mọi người đều liệu mình ngăn cản không cho Viên Diệp vào thăm cô, nhưng theo biểu tình trên mặt mọi người cùng lời nói, cô biết hần trừ bỏ trở về tắm rửa một cái nghỉ ngơi một chút ra, phần lớn thời gian đều là đợi ở ngoài cửa phòng bệnh. “Anh ta không ở bên ngoài.” Quan Hàm Tư đi đến bên người Tinh Vu Hi. “Cậu không cần bởi vì sợ Vu Hi tức giận mà lừa gạt tôi, tôi biết anh ấy ở bên ngoài.” “Anh ta không ở, từ giữa trưa tới giờ tôi không nhìn thấy anh ta.” Quan Hàm Tư còn thật sự nói. “Tôi không tin.” “Không tin chị có thể chính mình ra bên ngoài nhìn xem.” hần bắt đắc dĩ nhún vai, sau đó đem lực chú ý phóng tới trên người lão bà, “Làm sao vậy? Ai chọc giận em tức giận?” hần quan tâm hỏi. Tinh Vu Hi không có trả lời hần, chỉ trầm mặc nhìn Tinh Vu Hiều từ trên giường bệnh đứng lên, xuống giường mang dép đi ra ngoài cửa. “Tên kia rốt cuộc đã chạy đi đâu? Chẳng lẽ hần cứ như vậy trật tự rút lui, quyết định buông tha cho chị?” Tinh Vu Hi vừa tức giận vừa lo lo nhìn hướng cửa phòng thấp giọng nói. “Ngô, hần là không thể nào.” Quan Hàm Tư có chút chột dạ trả lời. “Nếu không như thế, kia hần chạy đi nơi đâu? Mỗi ngày qua, hần ngày nào cũng đợi cho thời gian bệnh viện tiếp khách chấm dứt mới rời đi, rất giống như ruồi bọ đuổi thể nào cũng không đi. Nhưng hôm nay trừ bỏ buổi sáng ở ngoài, còn lại ngay cả bóng dáng cũng chưa nhìn đến. Hần rốt cuộc đang làm cái quỷ gì? Còn muốn cưới chị không?” “Có lẽ hần hiện tại đang suy nghĩ biện pháp đột phá cửa ải khó khăn.” “Cái gì mà cửa ải khó khăn?” Tinh Vu Hi ngẩng đầu nhìn Quan Hàm Tư. Quan Hàm Tư vẻ mặt bắt đắc dĩ nhìn cô, trên mặt tựa hồ viết em hần là biết anh đang nói cái gì. Tinh Vu Hi mím mím môi, biểu tình hần xúng đáng bị như thế. Quan Hàm Tư không còn lời nào để nói, chỉ có thể ở trong lòng không ngừng cảnh báo cho chính mình, về sau mặc kệ phát sinh chuyện gì, trăm ngàn nhớ rõ không thể đắc tội nương tử này. “Anh ấy thật sự không ở.” Tinh Vu Hiều vẻ mặt thất vọng từ ngoài cửa phòng đi vào. Mặc dù có

chút tức giận Tĩnh Vu Hiểu không nguyên tắc, dễ dàng như vậy liền tha thứ cho người đàn ông từng làm mình thương tâm muốn chết, nhưng thấy bộ dáng thất vọng của chị, Tĩnh Vu Hi vẫn là cảm thấy không đành lòng. “Liên tục một tuần ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ cũng đủ khiến hần mệt chết rồi, em nghĩ hần đại khái cảm thấy mệt mỏi, buổi sáng sau khi tới đây đợi, liền trở về ngủ một giấc lấy sức chiến đấu tiếp đi?” Tĩnh Vu Hi trào phúng mở miệng nói. “Phải không?” Tĩnh Vu Hiểu nhìn về phía Quan Hàm Tư, hy vọng có thể được càng nhiều sự đồng ý, đồng ý Viên Diệp sẽ không bởi vì hiểu lầm cô không muốn tiếp nhận lại hần mà rời đi. Quan Hàm Tư nhún vai, giãy tiếp theo bụng lại ăn một cái cùi chỏ. Tĩnh Vu Hi lấy khủy tay hung hăng đụng hần một chút. “Phải, đương nhiên là vậy.” Quan Hàm Tư lập tức biết nghe lời phải gạt đầu nói. “Chị, chị đừng quên, hần hiện tại đã biết tiểu uy là con hần, chị cho là hần còn có thể chạy trốn sao?” Nghe cô nói như vậy, Tĩnh Vu Hiểu rốt cục yên lòng, bất quá có chuyện còn phải giải quyết một chút mới được. “Vu Hi, em cũng không thể nể mặt mũi chị cùng tiểu uy, bỏ đi thành kiến đối Viên Diệp, không cần chĩnh hần như vậy sao?” cô ánh mắt cầu xin nhìn Tĩnh Vu Hi. Tĩnh Vu Hi lắc lắc đầu. “Vu Hi.” Tĩnh Vu Hiểu lời kéo ống tay áo của cô, cầu xin kêu lên. Tĩnh Vu Hi vẻ mặt bất đắc dĩ trừng mắt nhìn cô sau một lúc lâu, rốt cục dùng sức thở hắt ra, mới lấy ngữ khí tâm không cam lòng tình không muốn nói: “Được rồi.” Tĩnh Vu Hiểu tươi cười rạng rỡ, lập tức đưa tay ôm lấy cô, cao hứng kêu to, “Cám ơn em, Vu Hi, cám ơn em.” Tĩnh Vu Hi nhịn không được nheo mắt, nhưng khóe miệng cũng không tự chủ nhếch lên. Bà chị này, rõ ràng là hơn cô một tuổi ba tháng, nhưng lại mơ hồ tuân lệnh cô, cô không có biện pháp không quan tâm tới chị gái mình được. Bất quá suy nghĩ một chút, đây là một lần cuối cùng cô quan tâm tới chị mình như thế đi? Về sau công tác này giao cho anh rể. Ai, nhớ tới đến thật đúng là có điểm tịch mịch nhai! Thật sự là tức chết em, nếu hần dám xuất hiện nữa, em thế nào cũng phải lấy gậy đem ra hảo hảo tiếp đón hần, thẳng đến khi hần không dám xuất hiện nữa mới thôi. Đáng giận!” Ngồi một gian cà phê bên cạnh tám lều nhà trọ, Tĩnh Vu Hi tức giận không thể không nắm chặt tay, nghiêng rằng nghiêng lợi, đối với đám người Khúc Thiển đang ngồi biểu đạt tâm tình phần giận của cô giờ phút này. Cô thật sự sắp bị Viên Diệp tên hỗn đản đó làm tức chết rồi, bởi vì hần sau khi biến mất ở bệnh viện, liên tục ba ngày không thấy bóng dáng. Hần rốt cuộc đang làm cái quỷ gì? Chẳng lẽ nói đơn giản là cô ngăn cản hần cùng chị trong vài ngày đó, hần liền chịu không nổi suy sụp mà quyết định buông tha cho chị cô? Nếu hần thực dám nói như vậy, cô tuyệt đối sẽ đặc biệt đáp máy bay đến Mỹ, thế nào cũng phải đánh cho hần rằng rơi đầy đất! “Vu Hiểu đâu?” Khúc Thiển hỏi. “Bị tiểu uy quấy cả đêm cũng chưa ngủ, cho nên hiện tại đang ngủ bù.” “Cô ấy đổi chuyện Viên Diệp vẫn không xuất hiện có phản ứng gì?” “Còn có thể có phản ứng gì, các chị hần là đều thấy qua bộ dáng chị ấy hồng hốc mắt vụng trộm lau lệ đi? Trước mặt người khác miễn cưỡng cười vui, sau lưng lấy lệ rửa mặt, đấy là phản ứng của chị ấy.” Tĩnh Vu Hi vừa đau lòng lại bất đắc dĩ nói. Mọi người một trận trầm mặc. “Nói thật, chị cuối cùng cảm thấy cái tên Viên Diệp kia, hần là sẽ không vì một chút như vậy suy sụp liền rút lui có trật tự đi. Mọi người chẳng lẽ không cảm thấy sao?” Lâm Tuyết Nhan nghĩ như thế nào cũng không ra. Khúc Thiển, Vu Hàn cùng Lưu Dư ba người biểu tình nhất thời đều trở nên có điểm chột dạ. “Chị, các chị chẳng lẽ biết chuyện gì?” Tĩnh Vu Hi theo sắc mặt các cô phát giác việc có kỳ quái. “Này.....” Khúc Thiển do dự không biết có nên nói hay không, cô nhìn hướng Vu Hàn. “Chị nói, vì chuyện này, mấy ngày nay chị ghen đến muốn nổi điên.” Lưu Dư chịu không nổi kêu lên, “Viên Diệp hần về Mỹ..... Hần đã trở lại!” cô phớt chốc trừng mắt nhìn bên ngoài cửa sổ sửa miệng kêu to. Nghe thấy lời của cô, mọi người ở đây lập tức quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, quả nhiên thấy Viên Diệp đi qua trước cửa tiệm cà phê. “Tên hỗn đản kia!” Tĩnh Vu Hi lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đứng dậy hướng ngoài cửa phóng đi, lấy bộ dáng một phụ nữ mang thai sáu tháng mà nói, động tác của cô mau lẹ đến mức làm cho người ta lú lười. “Vu Hi, em chờ một chút.” Khúc Thiển ngây ngốc sững sờ một chút, vội vàng đứng dậy kêu lên. Đoàn người cũng không hẹn mà cùng đuổi theo. “Tên hỗn đản này, anh đứng lại cho tôi!” Tĩnh Vu Hi chạy ra khỏi tiệm cà phê, đối với Viên Diệp cách đó không xa lớn giọng rống hần, làm cho Khúc Thiển đuổi theo sau cô muốn ngăn cản cũng không kịp. Nghe thấy thanh âm, Viên Diệp hoài nghi dừng lại cước bộ, quay đầu. “Tên hỗn đản này còn quay lại nơi này làm cái gì?” Tĩnh Vu Hi nổi giận dùng dùng hướng hần đi tới. “Vu Hi, em trước tỉnh táo lại, đừng như vậy, sự tình không phải em tưởng như vậy.” Khúc Thiển thử muốn ngăn trụ cô, lại sợ thương tổn đến đứa nhỏ trong bụng cô mà không dám dùng sức. “Không phải như vậy là như thế nào? Hần rõ ràng chính là kẻ không phụ trách nhiệm hỗn đản vương bát đản, cùng người ta trên giường đem bụng người ta làm lớn liền...” Sợ cô càng nói càng không khống chế được, Vu Hàn vội vàng nhảy ra che ở trước mặt cô, đối mặt lão phụ nhân đứng ở bên cạnh Viên Diệp ngạc nhiên nhìn thấy hết thấy mọi chuyện, thân thiết gạt đầu nói: “Ngượng ngùng, xin hỏi bà là mẫu thân Viên Diệp sao?” Nghe thấy lời của cô, Tĩnh Vu Hi đột nhiên im miệng, lúc này cô mới chú ý tới bên người Viên Diệp còn đứng vài người. Lão phụ nhân do

dự gật đầu. “ Chào bà, chúng tôi đều là bằng hữu Viên Diệp, thật cao hứng nhìn thấy bà.” Lão phụ nhân lại nhẹ chút gật đầu, trên mặt biểu tình vẫn mang theo một chút nghi hoặc. “ Mẹ, bọn họ chính là các bằng hữu ở tám lầu nhà trọ mà con nói.” Viên Diệp hướng mẫu thân giới thiệu. Vu Hàn hi hi cười. “ Tôi nghĩ mọi người đặc biệt từ nước Mỹ đáp máy bay mười mấy giờ lại đây, hiện tại nhất định mệt chết đi rồi? Chúng tôi đã thay mọi người chuẩn bị nơi nghỉ ngơi, tuy rằng địa phương có điểm nhỏ hẹp, nhưng là...” “ Tôi không phiền lụy.” lão phụ nhân đột nhiên mở miệng, “ Tiểu thư, tôi cũng không thể trước tiên gặp tôn tử cùng con dâu của tôi sao?” bà lấy vẻ mặt nóng vội cùng biểu tình chờ mong hỏi. Vu Hàn quay đầu nhìn về phía Tĩnh Vu Hi, đem vấn đề này tặng cho cô trả lời. Tĩnh Vu Hi thiếu chút nữa hướng Viên Diệp mắng ra hai chữ ‘tì bĩ’ này, hấn thế nhưng lại mời thân nhân ở tận Mỹ tới trợ trận, thực không đoán được! Bất quá này cũng nói rằng, hấn là thật sự có tâm sẽ phụ trách chị gái cô, không phải sao? Vậy tạm thời phóng hấn một con ngựa đi. “ Đương nhiên có thể, để cháu đưa bác đi.” cô nhẹ nhàng đẩy Khúc Thiên đang lôi kéo tay mình ra, mỉm cười đối với lão phụ nhân gật gật đầu. Mọi người nhất thời đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, lộ ra vừa lòng tươi cười. Trong đó người cười đến vui vẻ nhất đương nhiên là Viên Diệp, bởi vì hấn rốt cục có thể nhìn thấy Vu Hiểu, có thể tự tay ôm con một cái, này thật sự là quá tốt. Cảm tạ ông trời. Không, hấn nên hấn là cảm tạ Khuê Thú Chi anh em bọn họ đi, bởi vì nếu không có bọn họ cung cấp diệu kế, hấn có dùng hết khả năng vẫn hết đường xoay sở, vô kế khả thi. Hấn thật sự là rất cảm tạ bọn họ, lần khác nhất định phải thỉnh bọn họ ăn cơm. Vô cùng náo nhiệt cử hành đại hội hoàn toàn nhận thức mọi người, đem con giao cho mẫu thân xung phong nhận việc chiếu cố, đưa tới lầu ba, Viên Diệp rốt cục có thể cùng lão bà sắp cưới một chỗ. Chính là chia lìa suốt thời gian chín tháng, hai người lại lần nữa một mình ở chung, lại có vẻ có chút canggung xấu hổ. “ Miệng vết thương của em còn đau không?” Viên Diệp dẫn đầu mở miệng đánh vỡ trầm mặc. “ Cái gì miệng vết thương?” Tĩnh Vu Hiểu sững sờ, vẻ mặt mờ mịt hỏi. “ Miệng vết thương mổ bụng, chị anh nói rất đau.” hấn lấy tay chỉ chỉ bụng của cô. “ Nha, lúc trước rất đau, nhưng hiện tại sẽ không.” cô bình tĩnh đại ngộ gật đầu lại lắc đầu. “ Có thể xem sao?” “ Nhìn cái gì?” cô lại sững sờ sững sờ. “ Miệng vết thương của em.” “ Không được!” cô đột nhiên trợn to hai mắt, không có chút do dự cự tuyệt. “ Vì sao không được?” không nghĩ tới cô lại cự tuyệt, Viên Diệp có chút tức giận. “Bụng của em hiện tại thực xấu, không thể cho anh xem.” cô dùng sức lắc đầu, “ Anh xem nhất định sẽ cảm thấy thực ghê tởm, thậm chí còn khả năng phát buồn nôn.” “ Sẽ không.” có xấu nữa cũng là một bộ phận của cô, hấn có tự tin chính mình tuyệt đối sẽ không ghét bỏ cô. “ Như thế nào sẽ không, em chính mình nhìn còn có loại cảm giác này.” cô một bộ biểu tình anh nhất định phải tin tưởng em. “ Cho anh xem.” hấn kiên định nói, không chút do dự tiến gần. “ Không cần.” Tĩnh Vu Hiểu đột nhiên nhảy xuống giường, cùng hấn cách một cái giường, chính là không cho hấn tới gần bụng mình. “ Tĩnh Vu Hiểu!” Viên Diệp nhin không được cắn răng kêu lên. “ Anh vì sao nhất định phải xem bụng em, mặt của em khó coi sao? Anh xem mặt của em tốt lắm, bằng không xem tay cũng được, có rất nhiều người ta nói tay của em bộ dạng rất được, anh xem.” cô nói xong đem hai tay chìa cho hấn xem. Viên Diệp nén giận. “Anh muốn nhìn bụng em.” hấn kiên trì nói. “ Anh rốt cuộc muốn làm sao?” cô cũng có chút phát hỏa. Cô đã nói cho hấn biết hiện tại bụng thực xấu, hấn làm chi còn cứng rắn muốn xem, cô làm như vậy có phải là muốn dọa hấn đâu, hấn chẳng lẽ không biết sao? Viên Diệp dùng sức hít một hơi, sau đó nhìn cô thật sâu trong chớp lát, bỗng nhiên sửa lại ngữ khí thâm tình mà thật lòng nói với cô. “ Anh chỉ là muốn nhìn nơi nuôi dưỡng con chúng ta. Chín tháng qua, anh không ở bên cạnh em chiếu cố em, bỏ qua giai đoạn em mang thai, anh cảm thấy thực có lỗi. Từ giờ trở đi, anh không muốn bỏ qua một việc gì có liên quan tới em hoặc con chúng ta, dù là một chuyện nhỏ bé không đáng để xem cũng vậy. Cho nên, cho anh xem bụng của em được không? Nó có xấu cũng là nơi nuôi dưỡng con chúng ta, cũng là một bộ phận của em, không phải sao?” Nhìn hấn vẻ mặt thâm tình mà thành khẩn, Tĩnh Vu Hiểu không tự chủ được gật đầu, sau đó ngồi trên giường, vẻ mặt không yên, mở vạt áo, ngượng ngùng lộ cái bụng có thai vằn (vết sẹo có do sinh mổ) ra cho hấn xem. “ Thực đáng sợ đúng hay không?” “ Không.” hấn lắc đầu, chậm rãi ở bên giường ngồi xuống, cũng nhìn kỹ bụng cô trong chớp lát, bỗng nhiên cúi đầu hôn lên bụng cô một cái. Không nghĩ tới hấn lại làm như vậy, Tĩnh Vu Hiểu cả người chấn động, kế tiếp lại nhanh chóng đỏ hốc mắt, nước mắt tí tách rơi xuống dưới. Viên Diệp không nghĩ hành động của mình lại khiến cô khóc, hấn đứng dậy ngồi ở bên người cô, đem cô ôm trong lòng, nhìn cô không biết làm sao. “ Thực xin lỗi, thực xin lỗi. Anh yêu em, Vu Hiểu, em..... Đừng khóc được không?” Cô đối với hấn gật đầu, nhưng nước mắt lại vẫn không thể ngăn lại, rơi xuống không ngừng. Viên Diệp vô kế khả thi, đành phải cúi đầu hôn cô. Chín tháng chia lìa tính cái gì? Một câu thông báo thâm tình cùng một cái hôn môi thâm tình liền có thể kéo gần khoảng cách. Tám lầu nhà trọ quả nhiên không hổ danh nhà trọ hạnh phúc. Toàn thư đến vậy chấm dứt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trum-lau-ba>